

ជំហាននៃការងារ

ព្រះគ្រីស្ទ

ជំហានទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ

STEPS TO CHRIST

លោកស្រី អែល្លែន ហ្វី វ៉ៃត

ELLEN G. WHITE

បកប្រែដោយ: លោក ទូច-រដ្ឋា

ពិនិត្យប្រែសំរួលនិងរៀបចំដោយ: លោក សិន-សុផាត

TRANSLATION: ROTHY TOUCH

EDITOR: SOPHAT SORN

៥ មេសា ១៩៩៧

ការបោះពុម្ពផ្សាយរបស់សហបេសកកម្ម.....នៃទិស្នាអាស៊ីអាគ្នេយ៍
PUBLICATION OF THE SOUTH-EAST ASIAN UNION OF THE
SEVENTH-DAY ADVENTISTS

មាតិកា

ជំពូក	ចំណងជើង	ទំព័រ
១	សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះមនុស្ស	១
២	សេចក្តីត្រូវការព្រះគ្រីស្ទរបស់បាបជន	១៦
៣	ការប្រែចិត្ត	២៧
៤	ការលន់តូប	៥១
៥	ការខ្វះខាតខ្លួនចំពោះព្រះ	៦១
៦	សេចក្តីជំនឿ និង ការទទួលយកព្រះ	៧៣
៧	ការសាកល្បងនៃសារីរាងកាយ	៨៥
៨	ការរីកចំរើននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ	១០២
៩	ការងារ និង ជីវិត	១១៧
១០	ការស្គាល់ព្រះ	១៣០
១១	សិទ្ធិនៃសេចក្តីអធិស្ឋាន	១៤១
១២	តើត្រូវធ្វើយ៉ាងណាចំពោះមន្ទិលសង្ស័យ	១៦០
១៣	សេចក្តីអំណរវិកាយក្នុងព្រះអម្ចាស់	១៧៤

ធម្មជាតិ និងព្រះគម្ពីរសំដែងឱ្យឃើញច្បាស់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះមនុស្ស។ ព្រះវរបិតានៃយើងដែលគង់នៅឯស្ថានសួគ៌ គឺជាប្រភពនៃជីវិត ប្រាជ្ញា និង សេចក្តីអំណរិករាយ។ បើយើងគយគន់ធម្មជាតិដ៏ស្រស់បំព្រង រួចពិចារណាមើលនូវភាពអស្ចារ្យនៅក្នុងនោះ យើងនឹងឃើញថាអ្វីៗបានសំរប ទៅតាមសេចក្តីត្រូវការ និង សុភមង្គល។ ការទាំងនេះមិនមែនសំរាប់តែមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែសំរាប់អស់ទាំងសត្វលោក ពោលគឺអស់ទាំងជីវិតដែលព្រះបានបង្កើតមក។ ពន្លឺព្រះអាទិត្យនិងទឹកភ្លៀងដែលផ្តល់នូវអំណរិករាយ និង ជីវិតដល់ផែនដី កូនភ្នំ សមុទ្រ និងវាលទំនាបផងទាំងឡាយ បានប្រាប់ដល់យើងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអាទិករ..គឺជាព្រះដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃនិងផែនដី សំរាប់មនុស្ស។

ព្រះជាម្ចាស់តែងផ្តល់នូវសេចក្តីត្រូវការប្រចាំថ្ងៃដល់ជីវិតទាំងឡាយដែល
ទ្រង់បានបង្កើតមក ។

ពួកអ្នកលើកទំនុកដំកើងបានលើកកំណាព្យ ដ៏ពិរោះរណ្តំនៅក្នុងវគ្គ
មួយ ថា:

*“ភ្នែករបស់មនុស្សទាំងអស់សម្លឹងមើលទៅទ្រង់ ហើយ
ទ្រង់ក៏ប្រទានអាហារ ដល់គេតាមត្រូវពេល (រដូវ)
ទ្រង់លាព្រះហស្ត ក៏បំពេញចិត្តប្រាថ្នា នៃជីវិតទាំងឡាយ ” ។
..ទំនុកដំកើង ១៤៥:១៥-១៦*

ព្រះយេស៊ូវមិនបានបង្ហាងសេចក្តីពិតមួយម៉ាត់ណាសោះឡើយ
ប៉ុន្តែព្រះអង្គតែងមានបន្ទូល ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ជានិច្ច ។

ព្រះទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សមកបរិសុទ្ធ និងរីករាយឥតខ្ចោះ ឯផែន
ដី ក៏ល្អប្រសើរ ។ ផែនដីនិងមនុស្សគ្មានភាពពុករលួយ ឬស្រមោលនៃសេចក្តី
បណ្តាសា សូម្បីបន្តិចបន្តួចសោះឡើយនៅពេលដែលព្រះទ្រង់បានបង្កើតមក
ប៉ុន្តែដោយសារការបំពានលើសន្ធិសិទ្ធិក្រិស្តវិន័យ របស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាច្បាប់នៃ
សេចក្តីស្រឡាញ់នោះហើយ ដែលបណ្តាលឱ្យមាននូវសេចក្តីវេទនានិងសេចក្តី
ស្លាប់ ។ ថ្វីបើស្ថិតនៅកណ្តាលការលំបាកវេទនា ដែលជាលទ្ធផលនៃអំពើបាប
នោះក៏ដោយ ក៏ព្រះជាម្ចាស់នៅតែសំដែងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដល់
យើងជាដរាប ដូចមានចែងក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ៣:១៧ មកថា:
“ ព្រះដាក់បណ្តាសាផែនដី ក៏ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្ស ” ។ សេចក្តីលំបាក-

វេទនា និងការល្បួងល្បង ប្រៀបបានទៅនឹងបន្ទាបគុណភាពព្រៃដែល តែងតែ ធ្វើឱ្យជីវិត របស់គេខ្វះខាតលំបាក ប៉ុន្តែការទាំងនេះហាក់ដូចជាបានធ្វើ ឱ្យគេស៊ាំផ្នែកហើយ ជាផ្នែកមួយនៃការហ្វឹកហ្វឺន ដ៏ត្រូវការបំផុតចំពោះផែន ការរបស់ព្រះ ក្នុងការលើកស្ទួយគេឱ្យផុតពីការខ្ទេចខ្ទាំ និងការទាបថោក ដែលបាននាំមកដោយអំពើបាប។ ទោះបីជាពិភពលោកយើងនេះ ធ្លាក់ចុះដុន ជាបយ៉ាងណាក្តី ក៏ពុំមែនមានតែសេចក្តីទុក្ខព្រួយ និងភាពកំសត់ទុរគិតនោះ ឡើយ។ ដំណឹងដ៏ល្អដែលផ្តល់សេចក្តីសង្ឃឹមនិងការល្ងង់លោម បានបើក សំដែងតាមរយៈធម្មជាតិផ្ទាល់ជាតូចយ៉ាង សូម្បីនៅលើគុម្ពបន្ទាបទងកុលាប ក៏គង់មានបុប្ផចម្រុះពណ៌រីកយ៉ាងស្រស់បំព្រង។

នៅលើផ្តាដែលរីកស្តុះស្តាយ និងទងស្មៅដែលកំពុងលូតលាស់ មាន- ចារិកនូវពាក្យថា: **“ព្រះគឺសេចក្តីស្រឡាញ់”**។ បក្សាបក្សីដ៏ជាទីគាប់ចិត្តបាន ធ្វើឱ្យ បរិយាកាសពោរពេញទៅដោយសំនៀងសប្បាយខ្សៀវខ្សា។ បុប្ផចម្រុះ ពណ៌ដ៏ស្រស់ ត្រកាល បានរំសាយក្លិនពិដោរបំពេញលំហអាកាស..រុក្ខជាតិនៃ ព្រៃស្រោងដែល មានស្លឹកខៀវខ្ចី ជាភ័ស្តុតាងយ៉ាងជាក់ស្តែង អំពីព្រះដែល យកព្រះទ័យទុកដាក់ ថែរក្សាយើង និងបំណងហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ដែលចង់ ឱ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់មាន សុភមង្គល ប្រៀបបានទៅនឹងព្រហ្មវិហារធម៌របស់ មាតាបិតាចំពោះកូនដូច្នោះ ដែរ។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានសំដែងឱ្យឃើញនូវលក្ខណៈរបស់ទ្រង់។ ព្រះទ្រង់ បានប្រកាសដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តី- អាណិតដ៏គ្មាន ព្រំដែន។ នៅពេលដែលលោក ម៉ូសេបានអធិដ្ឋានថា: **“សូម បង្ហាញទូលបង្គំនូវ សិរីល្អរបស់ទ្រង់”** នោះព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា: **“អញនឹងឱ្យអស់ទាំង សេចក្តីសប្បុរសរបស់អញ ដើរកាត់ពីមុខងង”**..និក្ខមនំ

៣៣:១៨-១៩។ នេះគឺជាសិរីល្អរបស់ទ្រង់។ ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់យាងកាត់ពី មុខលោកម៉ូសេហើយ ប្រកាសថា: "ព្រះយេហូវ៉ា គឺជាព្រះដែលទ្រង់មានព្រះ- ទ័យមេត្តាករុណា និងទន់ សន្តោសទ្រង់នឹងខ្ញាល់ ហើយមានសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីទៀងត្រង់ជា បរិបូណ៌ដល់មនុស្សទាំងបំពាន ក៏អត់ទោសចំពោះ សេចក្តីទុច្ចរិត សេចក្តីរំលង និងអំពើបាប" ..និក្ខមនំ ៣៤:៦-៧។ "ព្រះទ្រង់ យឺតនឹងខ្ញាល់ តែមានសេចក្តី សប្បុរសជាបរិបូណ៌ពីព្រោះព្រះទ្រង់សព្វព្រះ- ហឫទ័យ ក្នុងការសន្តោសប្រោស ប្រណី" ..មិការ ៧:១៨។

ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់បានចងចិត្តយើងទៅនឹងទ្រង់ដោយទីសំគាល់ ដ៏ រាប់មិនអស់នៅលើផ្ទៃមេឃនិងផែនដីនេះ។ ព្រះទ្រង់បានស្វែងរកដើម្បីបង្ហាញ អង្គ ទ្រង់ដល់យើង តាមរយៈរបស់ទាំងឡាយក្នុងធម្មជាតិ និង ចំណងមេត្រី- ភាពនៅ នាលោកិយ៍នេះដ៏ជ្រាលជ្រៅ និងស្រទន់បំផុត។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ពុំមានអ្វីតំណាងឱ្យបានហ្មត់ហ្មងឥតខ្ចោះនោះ ឡើយ។ ទោះ បីគេបានឃើញភាពជាក់ស្តែងទាំងអស់នេះហើយយ៉ាងណាក្តី សត្រូវនៃសេចក្តីល្អ បានបំបិទបំបាំងចិត្តមនុស្ស មិនឱ្យមើលឃើញព្រះ។ គេ- មានសេចក្តីភ័យខ្លាច ហើយបែរជាយល់ថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ ដ៏តឹងរឹង និង គ្មានចិត្តសន្តោសប្រោសប្រណី ទៅវិញ។ វិញ្ញាណអាក្រក់ (អារក្សសាតាំង) បាន ដឹកនាំមនុស្សឱ្យគិតថា សេចក្តី យុត្តិធម៌របស់ព្រះតឹងតែងហួសហេតុ ហើយ ឱ្យមើលឃើញថា ព្រះជាចៅក្រម ដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ និងជាមេបំណុលដ៏តឹងរឹង។ អារក្សបានបង្ហាញរូបភាពរបស់ព្រះជា ម្ចាស់ ថាជាព្រះមួយអង្គដែលកំពុងតែ ឃ្នាំយាមមើលកំហុសរបស់មនុស្សលោក ដោយក្រសែក្រែកច្រណែននិទ្ទានដើម្បី នឹងវិនិច្ឆ័យទោសគេ។ ដោយហេតុដូច្នោះ ហើយបានជាព្រះអម្ចាស់យេស៊ូបាន យាងមករស់ក្នុងចំណោមមនុស្ស ដើម្បីបំបាត់

“នៅក្នុងធម្មជាតិនោះតែម្តង ក៏មានសារលិខិតនៃសេចក្តីសង្ឃឹម និង-
ការកំសាន្តចិត្តដែរ--មើលសូម្បីនៅលើតុម្តប់បន្តាគង់មាន
កូឡាបនិង បុប្ផ ផ្សេងៗទៀត រីកយ៉ាងស្រស់បំព្រង !”

ស្រមោលខ្មៅនេះចោលចេញដោយបង្ហាញឱ្យពិភពលោកទាំងមូលឃើញ
នូវ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ “ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ
បានយាងចុះមកពីស្ថានសួគ៌ដើម្បីបើកសំដែងឱ្យយើងបានស្គាល់ព្រះវរបិតា ។
គ្មាននរណាដែលឃើញព្រះវរបិតាឡើយ មានតែព្រះរាជបុត្រាតែមួយដែល
គង់ជាបំព្រះ វរបិតាប៉ុណ្ណោះដែលព្រះវរបិតាបានសំដែងឱ្យស្គាល់ទ្រង់”
..យ៉ូហាន ១:១៨។ “គ្មាននរណាម្នាក់អាចស្គាល់ព្រះរាជបុត្រាទេមានតែ
ព្រះវរបិតាហើយគ្មាននរណា ស្គាល់ព្រះវរបិតា លើកលែងតែព្រះរាជបុត្រា
និងអ្នកដែលព្រះរាជបុត្រាសព្វ ព្រះទ័យចង់ឱ្យស្គាល់ទ្រង់” ..ម៉ាថាយ
១១:២៧។ នៅពេលដែលសាវ័កម្នាក់បាន ទូលសូមដល់ទ្រង់ថា: “សូមបង្ហាញ
ឱ្យយើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាបានឃើញព្រះវរបិតា ផង” នៅពេលនោះព្រះយេស៊ូបាន
មានបន្ទូលតបថា: “ហ្នឹងហើយ! ខ្ញុំបាន រស់ជាមួយអ្នករាល់គ្នាអស់រយៈ
ពេលជាយូរមកហើយ តើអ្នករាល់គ្នានៅតែមិន ទាន់ស្គាល់ខ្ញុំទេឬអី? អ្នកណា
ដែលបានឃើញខ្ញុំគឺបានឃើញព្រះវរបិតាហើយ ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នក
និយាយថា សូមបង្ហាញឱ្យយើង ខ្ញុំឃើញព្រះវរបិតាផង យ៉ាងដូច្នោះ? ”
..យ៉ូហាន ១៤:៨-៩។

ក្នុងការពិពណ៌នាអំពីបេសកកម្មរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដី ព្រះយេស៊ូមាន
ព្រះ បន្ទូលថា:

“ ព្រះវរបិតាបានចាក់ប្រេងតាំង(១) លើខ្ញុំឱ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់ មនុស្ស
ទ័លក្រ ទ្រង់បានចាត់ឱ្យខ្ញុំមកដើម្បីប្រោសមនុស្សដែលមានចិត្តសោក
សង្រេង ហើយប្រកាសពីសេចក្តីប្រោសលោះដល់ពួកឈឺចាប់ និងសេចក្តីភ្លឺ
ឡើង វិញដល់មនុស្សខ្លាច់ហើយរំដោះមនុស្សដែលត្រូវគេជិះជាន់ឱ្យរួច”
..លូកា៤:១៨

នេះហើយជាការងាររបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់បានយាងចេញទៅគ្រប់ច្រកល្អក
ដើម្បីបំពេញនូវអំពើល្អ និងព្យាបាលអស់ទាំងមនុស្សផងទាំងឡាយដែល
បៀតបៀនដោយអារក្សសាតាំង ។ ក្នុងក្រវល់ស្រុកភូមិទាំងឡាយដែលព្រះ-
អង្គយាង កាត់នោះគ្មានសំឡេងមួយដោយជម្ងឺនៅក្នុងគេហដ្ឋានណាមួយឡើយ
ព្រោះព្រះ អង្គបានព្យាបាលអស់ទាំងជម្ងឺគេហើយ ។ កិច្ចការរបស់ទ្រង់ជាសក្តិ
ភាពបង្ហាញ ឱ្យឃើញថាព្រះអង្គជាព្រះប្រកបដោយអំណាចចេស្តានៃព្រះដ៏
ខ្ពស់បំផុត ។ គ្រប់ សកម្មភាពក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់បានផ្សព្វផ្សាយនូវសេចក្តី
ស្រឡាញ់ សេចក្តីមេត្តា ករុណា និងសេចក្តីអាណិតអាសូរជានិច្ច ។ ព្រះហឫ-
ទ័យរបស់ទ្រង់ពោរពេញ ទៅដោយភាពអាណិតអាសូរដ៏ស្រទន់ដល់មនុស្ស
ទាំងអស់ ។ ទ្រង់បានយកជាតិ ជាមនុស្សលោកដើម្បីទ្រង់អាចបំពេញសេចក្តី
ប្រាថ្នារបស់មនុស្ស ។ មនុស្សក្រីក្រ និងទន់ទាបបំផុត ក៏អាចចូលមកទ្រង់បាន
ដែរ ។ សូម្បីកូនក្មេងតូចៗ ក៏ស្រឡាញ់ ទ្រង់ដែរ ។

(១) ចាក់ប្រេងតាំង(Anoint, គឺជាការប្រគល់អំណាចយ៉ាងមហាឡារិក ដោយព្រះ
ឬដោយវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីបំរើ ព្រះហឫទ័យ នៃព្រះវរបិតា និង
ការផ្សាយដំណឹងល្អ

ពួកគេចូលចិត្តអង្គុយលើភ្នំរបស់ព្រះអង្គ ហើយសម្លឹងទៅរង្វង់ព្រះភក្ត្រទ្រង់
ដែលពោពេញដោយព្រះវិចារណញ្ញាណ សុភាពស្ងួតបូត និងសេចក្តី

ស្រឡាញ់ ។

• ព្រះយេស៊ូមិនបានបង្ហាងសេចក្តីពិតមួយម៉ាត់ណាសោះឡើយ ប៉ុន្តែ
ព្រះអង្គតែងមានព្រះបន្ទូលដោយសេចក្តីប្រាថ្នាជានិច្ច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ឈ្លាស
វៃជាទី បំផុត ។ វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដិតជាប់នឹងសេចក្តីសប្បុរស និងវិចារណ-
ញ្ញាណ នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់ជាមួយមនុស្សជាតិ ។ ទ្រង់មិនមានព្រះ-
បន្ទូលដោយ ភាពទ្រគោះបោះបោក ក៏មិនដែលមានព្រះបន្ទូលដោយពាក្យ
មិនបានការ និង មិនដែលធ្វើឱ្យមានការឈឺចាប់ដល់មនុស្សណាម្នាក់ឡើយ
ប្រសិនបើគ្មានការចាំ បាច់នោះ ។ ទ្រង់ពុំដែលទិះទៀន នូវភាពទន់ខ្សោយ
របស់អ្នកណាម្នាក់ឡើយ ។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលតែពាក្យសច្ចៈ (សេចក្តីពិត)
ដែលប្រកបដោយសេចក្តី ស្រឡាញ់ជានិច្ច ។ ទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យចំពោះ
ការលាក់ពុត ភាពខ្លះសេចក្តី ជំនឿ និងអំពើទុច្ចរិត ប៉ុន្តែទ្រង់តែងមានសេចក្តី
ក្តួលអាណិតនៅពេលណាទ្រង់ បានស្តីបន្ទោសដល់ អ្នកណាម្នាក់ ។
ទ្រង់ព្រះកន្សែងនៅឯទីក្រុងយេរូសាឡឹម ទីក្រុងជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់
ដែលបដិសេធមិនទទួលយក **រង្វង់ ដែលជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត និង
ជាជីវិត ។**

ពួកគេបានបោះបង់ចោលទ្រង់ដែលជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ក៏ប៉ុន្តែទ្រង់នៅតែ
ទទួលស្គាល់គេដោយក្តីមេត្តាដ៏ស្រឡាត់ ។ ជីវិតរបស់ទ្រង់ជាជីវិតដែលបោះបង់
មិន គិតពីខ្លួនឯង ប៉ុន្តែទ្រង់តែងតែគិតដល់អ្នកដទៃ ។ មនុស្សទាំងឡាយមាន
តំលៃ ចំពោះទ្រង់ ។ នៅពេលដែលទ្រង់បិតក្នុងអំណាចជាព្រះ នោះទ្រង់បាន

បន្ទាបអង្គ ទ្រង់ដោយសុភាពរាបសាបំផុតទៅកាន់គ្រប់សមាជិកក្នុងគ្រួសារ នៃព្រះជាម្ចាស់។ ក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ ទ្រង់ឃើញអ្នកដែលធ្លាក់ចុះ គឺជាកាតព្វកិច្ច របស់ទ្រង់ក្នុងកិច្ចជួយសង្គ្រោះ។ ភាពទាំងអស់នេះគឺ ជាវិធានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានសំដែងនៅក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់ហើយក៏ជាវិធាន នៃព្រះជាម្ចាស់ ដែល ចេញពីដួងហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា ពោពេញដោយ សេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏អនេក អនន្ត ដែលសំដែងឱ្យឃើញតាមរយៈព្រះយេស៊ូ រួចបានបង្ហូរទៅដល់ដំណពូជ មនុស្ស។ "ព្រះយេស៊ូដែលជាព្រះសង្គ្រោះដ៏ ស្រទន់និងមេត្តាករុណា គឺជាព្រះ ដែលលេចមកក្នុងសាច់ឈាម" ..ធីម៉ូថេ១ ៣:១៦។

ដើម្បីលោះយើងរាល់គ្នា ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានយាងមករស់នៅលើ ផែនដី ហើយទទួលការឈឺចាប់និងសុគត។ ព្រះអង្គបានក្លាយជា "អ្នករងទុក្ខ ព្រួយ" ប្រយោជន៍ ឱ្យយើងមានចំណែកក្នុងក្តីសប្បាយរីករាយដ៏អស់កល្ប។ ព្រះយេ ហូវ៉ា បានអនុញ្ញាតឱ្យព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ដែលប្រកបទៅដោយ ព្រះគុណនិង សច្ចភាពយាងចុះពីពិភពដែលពោពេញទៅដោយសិរីល្អ ដ៏ឥត គណនាមកកាន់ លោកិយ៍ដែលពុករលួយជោគជាំដោយអំពើបាប និងគ្រប - គណ្តប់ដោយស្រមោល នៃសេចក្តីស្លាប់និងបណ្តាសា។ ព្រះវរបិតាអនុញ្ញាត ឱ្យព្រះរាជបុត្រា ចេញចាកពី សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ និងការគោរព ប្រណិបត្តន៍នៃពពួកទេវតា មកទទួលរងការអាម៉ាស់ សេចក្តីប្រមាថ ការបន្តុះ បង្កាប់ សំអប់ និងសេចក្តីស្លាប់។ ដើម្បី សេចក្តីសុខរបស់យើងទ្រង់បានទទួល រងទណ្ឌកម្ម ដែលយើងសោះជាអ្នកត្រូវ ទទួល។ "ទ្រង់ក៏ត្រូវរូបសដោយ ព្រោះអំពើលងរបស់យើង ក៏ត្រូវគេវាយដំ ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់ យើងដែរ ឯការវាយផ្ទាល់ដែលនាំឱ្យយើងបានជា មេត្រីនោះ

បានធ្លាក់ទៅលើទ្រង់ហើយយើងរាល់គ្នាបានប្រោសឱ្យជា ដោយសារ ស្នាម
រំពាត់លើព្រះកាយទ្រង់” ..អេសាយ ៥៣:៥ ។

មើលព្រះអង្គទ្រង់នៅឯវាលរហោស្ថាន នៅឯសួនច្បារកេតសាម៉ានី..នៅ
លើឈើឆ្កាង! ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះអម្ចាស់ដែលគ្មានអំពើបាបសោះបានទទួល
បន្ទុកនៃអំពើបាបដាក់លើអង្គទ្រង់ ។ ព្រះអម្ចាស់ដែលពិដើមគង់នៅជាមួយ
ព្រះ វរបិតាបានយល់ក្នុងចិត្ត នូវការនិរាសព្រាត់ប្រាសដ៏គួរឱ្យរន្ធត់ដែលអំពើ
បាបបាន ខ័ណ្ឌព្រួញព្រះអម្ចាស់និងមនុស្ស ។ ភាពក្រៀមក្រំនេះបានលេចចេញ
ពីព្រះឱស្ឋ ទ្រង់ដោយសំរែកយ៉ាងឈឺចាប់ថា: “ ឱ ព្រះអង្គ ព្រះអង្គនៃទូលបង្គំ
អើយ! ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ចោលទូលបង្គំ? ” ..ម៉ាថាយ ២៧:៤៦ ។ ដោយ-
សារបន្ទុកនៃអំពើបាបដែលមានទំហំធំធេងគួរឱ្យរន្ធត់ និងដោយសារអំពើបាប
ដែលបាន បំបែកបំបាក់ព្រលឹងវិញ្ញាណមនុស្ស នឹងព្រះអម្ចាស់ នោះបានធ្វើឱ្យ
ព្រះរាជបុត្រា នៃព្រះវរបិតាខ្លោចផ្សាចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ។

ក៏ប៉ុន្តែព្រះមហាពលីកម្មនេះ ក៏មិនមែនធ្វើឡើងដើម្បីបង្កើតឱ្យមាន
សេចក្តី ស្រឡាញ់ចំពោះមនុស្សនៅក្នុងព្រះបួនយនៃព្រះវរបិតាទេ ក៏មិនមែន
ធ្វើឱ្យទ្រង់ មានព្រះទ័យចង់សង្គ្រោះនោះដែរ.. ទេ! ទេ! មិនមែនទេ គឺ “ ភ្ញីត
ព្រះទ្រង់ ស្រឡាញ់មនុស្សលោកទេតើ បានជាទ្រង់ប្រោសប្រទានព្រះរាជ
បុត្រាទ្រង់តែ មួយ ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកណា ដែលជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានោះ មិន
ត្រូវវិនាសឡើយ តែត្រូវបានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ” ..យ៉ូហាន
៣:១៦ ។ ព្រះវរបិតា ស្រឡាញ់យើងរាល់គ្នា គឺមិនមែនមកពីដង្ហាយធួនបាប
នៃយើងនោះទេ តែទ្រង់ បានផ្តល់នូវដង្ហាយនេះដោយព្រោះទ្រង់ស្រឡាញ់
ដល់យើងរាល់គ្នា ។ ព្រះគ្រីស្ទគឺ ជាមជ្ឈបុគ្គលដែលគង់នៅចន្លោះយើង

នឹងព្រះវរបិតា ដែលតាមរយៈទ្រង់នោះ ហើយ ដែលព្រះអម្ចាស់អាចចាក់
បង្ហូរសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អនេកអនន្តរបស់ទ្រង់ មកលើពិភពលោកយើងដែល
បាត់បង់។ "ព្រះវរបិតា រួមនឹងព្រះគ្រីស្ទ កំពុងផ្សះ ផ្សារលោកិយដោយព្រះ
អង្គផ្ទាល់" ..កូរិនថូសទី២ ៥:១៥។ ទ្រង់ទទួល ការឈឺ ចាប់ជាមួយព្រះរាជ
បុត្រាទ្រង់។ ព្រះហឫទ័យដែលពោពេញដោយសេចក្តី ស្រឡាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែន
នាំឱ្យទ្រង់ស្មោះការឈឺចាប់វេទនា នៅសួនច្បារ កេតសា ម៉ានី និងសុគតលើ
ឈើឆ្កាងត្រង់កាលវិវឌ្ឍន៍ម្សិចម្សាយឆ្នាំ១៩០០ដល់យើងរាល់គ្នា។

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា: "ព្រះវរបិតាស្រឡាញ់ខ្ញុំ ពីព្រោះខ្ញុំបានលះ
បង់ ជីវិតរបស់ខ្ញុំដើម្បីឱ្យបានជីវិតនោះមកវិញ" ..យ៉ូហាន ១០:១៧។ ព្រះវរ
បិតានៃខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នកដល់ម៉្លេះ ហើយទ្រង់ស្រឡាញ់ខ្ញុំកាន់តែទ្រើង ព្រោះ
ខ្ញុំបានបូជា ជីវិតខ្ញុំ ដើម្បីជាថ្លៃលោះបាបដល់អ្នក។ ខ្ញុំគឺជាទីស្រឡាញ់នៃព្រះ
វរបិតាដោយ សារខ្ញុំបានជំនួសអ្នករាល់គ្នា និងជាអ្នកធានារបស់អ្នកដោយលះ
បង់ជីវិតរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំទទួលយកបំណុលបាប និង អំពើវិលងរបស់អ្នករាល់គ្នា។
ដោយសារការបូជា ជីវិតរបស់ខ្ញុំព្រះវរបិតាទ្រង់បានប្រកបដោយយុត្តិធម៌ រីឯ
អ្នកណាដែលមានជំនឿ ដល់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនោះមានឈ្មោះថាជាអ្នកកែ
តម្រូវខ្លួនមកក្នុងព្រះហើយ។

គ្មាននរណាម្នាក់សោះក្រៅអំពី ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដែលអាចសំរេចផែន
ការប្រោសលោះរបស់យើងបានឡើយ គឺមានតែទ្រង់មួយប៉ុណ្ណោះ ដែលជាទី
ជិតស្និទ្ធនៃព្រះវរបិតាដែលអាចសំដែងឱ្យស្គាល់ទ្រង់(ព្រះវរបិតា) បាន។ គឺ
មានតែ ព្រះអង្គមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលដឹងនូវកំពស់ និងជំរៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ព្រះ ជាម្ចាស់ ហើយអាចបង្ហាញនូវសេចក្តីនេះបាន។ គ្មានអ្វីក្រៅពីព្រះ
មហាពលិកម្ម ដ៏កាត់ថ្លៃពុំបាន

“មានតែព្រះមហាពលីកម្ម(គឺការលះព្រះជន្មនៅលើឈើឆ្កាង) ដ៏ថ្លៃថ្នូរ
របស់ព្រះគ្រិស្តជំនួសឱ្យបាបជននោះទេ ដែលអាចសំដែងពី
សេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ព្រះវរបិតាចំពោះមនុស្ស ។”

ដែលព្រះគ្រិស្តជាម្ចាស់បានធ្វើដើម្បីមនុស្សមានបាបនោះទេ ដែលអាចសំដែង
នូវ សេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះវរបិតាចំពោះមនុស្សជាតិដែលបាត់បង់ ។

ព្រះវរបិតាទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សលោកដល់ម្ល៉េះ បានជាទ្រង់ប្រទាន
ព្រះរាជបុត្រាមិនត្រឹមតែឱ្យមករស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ តែឱ្យ
មកទទួលអំពើបាបរបស់មនុស្សនិងសុគតដើម្បីជាដង្ហាយលោះបាបដល់
យើង ។ ព្រះវរបិតា បានប្រទានព្រះគ្រិស្តទៅកាន់សាសន៍ដែលរង្វេងពីទ្រង់ ។
គេសំគាល់ ឃើញទ្រង់យកព្រះទ័យទុកដាក់នឹងផលប្រយោជន៍ និងសេចក្តីត្រូវ
ការរបស់ មនុស្សជាតិ ។ ព្រះអម្ចាស់ដែលធ្លាប់គង់ជាមួយព្រះវរបិតា បានផ្សា
ភ្ជាប់ព្រះអង្គ ទ្រង់ ទៅនឹងមនុស្សជាតិដោយចំណងពិសេសមួយដែលមិនអាច
បំបែកបំបាក់ បាន ។ ព្រះយេស៊ូ “មិនខ្មាស់នឹងហៅគេថាបងប្អូនទេ ”
..ហេព្រើរ ២:១១ ។ ព្រះអង្គគឺជាដង្ហាយលោះបាបរបស់យើង ជាមេធាវីរបស់
យើងជាបងប្អូនរបស់ យើង ដែលបានយកសណ្ឋានជាមនុស្សនៅចំពោះបង្គំ
ព្រះវរបិតា ។ ទ្រង់គឺជា កូនមនុស្ស (១) ដែលគង់នៅជាមួយរាស្ត្រទ្រង់ដែល

(១) កូនមនុស្ស: ជានាមរបស់ព្រះយេស៊ូ ក្នុងវគ្គខ្លះ ដោយសារ ព្រះអង្គបានយោន
កំណើតជាមនុស្សក្នុងការបំពេញបារមីរបស់ទ្រង់ នៅលើ ផែនដី ។

បានប្រោសលោះហើយជា ដរាបអស់កល្ប ។ ដោយសារអំពើទាំងនេះហើយ ទើបមនុស្សអាចត្រូវបានលើក ឡើងអំពីការខ្ទេចខ្ទាំនិងថោកទាបនៃអំពើបាប ហើយអាចឆ្លុះបញ្ចាំងឱ្យឃើញនូវ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ និងរួម- ចំណែកដោយអំណរក្នុងភាពបរិសុទ្ធ ។

ព្រះវរបិតានៃនគរស្ថានសួគ៌ បានប្រទានព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់មក សុគត ជំនួសយើងជាពលិកម្មដ៏ថ្លៃថ្លានោះ គួរតែយើងរាល់គ្នាយល់ដឹងថា តើយើងអាច ក្លាយខ្លួនទៅជាមនុស្សបែបណាតាមរយៈព្រះគ្រិស្ត ។ នៅពេល ដែលសាវ័ក យ៉ូហាន នៅមានជីវិតនៅឡើយនោះលោកបានសង្កេតមើល និង យល់នូវកំពស់ និងជំរៅ ទំហំនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតាទៅកាន់ សាសនីដែលកំពុង វិនាសអន្តរធាន ។ លោកមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំធេង ព្រមទាំងសេចក្តីគោរព ដ៏ជ្រាលជ្រៅរហូតដល់លោក មិនអាចរកពាក្យណា មកបញ្ជាក់ឱ្យបានស័ក្តសមនឹង សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំធេង និងស្រឡាញ់របស់ព្រះ ជាម្ចាស់នោះបានឡើយ ។ គាត់ បានហៅមនុស្សទាំងឡាយឱ្យសង្កេតមើលការ ទាំងនេះ ។ " មើលសេចក្តី ស្រឡាញ់យ៉ាងណាហ៍ ដែលព្រះវរបិតាផ្តល់ឱ្យយើង រាល់គ្នា ឱ្យយើងបានហៅថា ជាកូនរបស់ព្រះដូច្នោះ " ..យ៉ូហានទី១ ៣:១ ។ ឱ! មនុស្សលោកមានន័យ យ៉ាងណាហ៍ចំពោះព្រះនេត្រទ្រង់ ។ ដោយសារការបំ ពានលើក្រិត្យវិន័យ មនុស្ស បានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអំណាចរបស់អារក្សសាតាំង ។ ក៏ប៉ុន្តែដោយសារការជឿទុក ចិត្តក្នុងការបូជាជីវិតរបស់ព្រះគ្រិស្តដើម្បីលោះ បាបនៃយើងនោះ កូនចៅអាដមបានត្រលប់ក្លាយជាកូនព្រះវិញ ។ ព្រះយេស៊ូ បានយោនយកជាតិជាមនុស្សដើម្បី លើកស្ទួយមនុស្សជាតិ ។ តាមរយៈទំនាក់ ទំនងនឹងព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត មនុស្សដែល បានធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាបបានត្រូវទទួល កន្លែងមួយដែលស័ក្តសមនឹងឈ្មោះថា ជា " កូនព្រះ " ។

សេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះគឺរកអ្វីមកប្រៀបធៀបស្មើពុំបានឡើយ ។ យើង
 នឹង ស្នើសុំសេរីដល់ព្រះឥតឈប់ឈរដោយឧទានស័ព្ទទាំងឡាយថាៈ យើង
 ជាកូន នៃព្រះអម្ចាស់ស្នេហា! ឱសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះដល់យើងពិសិដ្ឋថ្ងៃថ្នាំ
 មែន! ឱនេះ ពិតជាភ្ញើរវាវមួយយ៉ាងសំខាន់សំរាប់ឱ្យយើងខ្ញុំផ្ទះគំនិតគិត
 សញ្ជឹង ដ៏ជ្រាលជ្រៅ មែនហើយ! ឱសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលឥតមាន
 អ្វីប្រដូចបានចំពោះ លោកិយដែលមិនស្រឡាញ់ទ្រង់សោះ! ឱព្រះតិរិះដែល
 ប្រកបដោយអំណាចធំ លើសអស់ទាំងព្រលឹង ដែលអាចប្រមូលយកវិញ្ញាណ
 ឱ្យចុះចូលនឹងព្រះហឫទ័យ នៃព្រះ! កាលណាយើងសិក្សាកាន់តែច្រើនអំពី
 បុគ្គលិកលក្ខណៈនៃព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈលើក្តោងទ្រង់នោះ យើងនឹងយល់
 កាន់តែច្បាស់ថែមទៀតអំពីសេចក្តី មេត្តា ករុណា ភាពទន់ភ្លន់និងការលើក
 លែងទោស(នៃអំពើបាប) ដែលរលាយ នឹងសមភាពនិងយុត្តិធម៌របស់ព្រះ
 ជាម្ចាស់។ យើងនឹងឃើញកាន់តែច្បាស់ថែម ទៀតនូវភស្តុតាងនៃសេចក្តី
 ស្រឡាញ់មួយដែលឥតព្រំដែន សេចក្តីស្រឡាញ់នៃ ព្រះលប់លើផងសេចក្តី
 អាណិតអាសូរ ដែលមាតាមានដល់កូនដែលឃ្នាតចេញពី ខ្លួនទៅឥតទីដៅទៅ
 ទៀត។

សេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះ

សេចក្តីស្រឡាញ់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត

ពាក្យថា "ខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នក" ជាឃ្លាមួយដ៏ចម្លែកណាស់សំរាប់ "បូណា" ។ បូណាមិនដែលបានឮពាក្យ ដ៏ផ្អែមល្អមួយប្រកបដោយមន្តស័ក្តិសិទ្ធិនេះបង្ហើរចេញ ពីបបូរមាត់នៃមនុស្សម្នាក់ដែលខ្លួនទន្ទឹងរងចាំដោយក្តីអស់សង្ឃឹម.. មនុស្សនោះ គ្មាននរណាក្រៅពីឪពុករបស់បូណានោះឡើយ ។ វេលាប្រមាណ- ពាក់កណ្តាល អធ្រាត្រូវបានត្រឹមត្រូវក្នុងខែធ្នូ ស្រាប់តែបូណាស្ទុះឡើងក្រញាងរួចអង្គុយដោយ ញឹកខ្លួនចម្រើន..បូណានៅក្នុងសុបិនមួយ គេបានយល់ស្តីឃើញឪពុកជាទី ស្រឡាញ់របស់គេទទួលអនិច្ចកម្ម ។ បូណាក្រោកចេញពីគ្រែ រួចរះម្នីម្នាដើរតាម របៀងផ្ទះចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់ឪពុក រួចហើយក៏អង្រួនដាស់ឪពុករបស់គេ ដោយផ្ទុយៗ ។ ក្នុងខណៈដែលឪពុកបានភ្ញាក់ដឹងខ្លួនឡើង បូណាបានទំលាយការ សម្ងាត់របស់គេដោយពោលពាក្យថាៈ "លោកឪពុកសូមប្រាប់កូនមើល តើលោក ឪពុកស្រឡាញ់កូនទេ?" នៅក្នុងសភាពស្ងប់ស្ងៀមឥតមានចេញវាចា ស្រាប់តែ ទឹកភ្នែកបានរម្យលឿនឆ្លាក់ពីភ្នែកទាំងគូ របស់ឪពុក..គាត់បានយកដៃទាញបូណា ដែលជាកូនសម្លាញ់របស់គាត់មកជិតរួចគាត់ឱបបូណាយ៉ាងណែន ក្នុងរង្វង់ដៃ របស់គាត់ដោយមិនបន្លឺវាចាមួយម៉ាត់សោះឡើយ ។ កាយវិការដ៏ស្ងៀមស្ងាត់ នេះហាក់ដូចជាគ្រប់គ្រាន់ណាស់ទៅហើយ..ការអស្ចារ្យកើតមានឡើង ក្នុងពេល នោះឯងៈ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះអ្នកបិតនៅត្រង់ទីនោះ គឺជាសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះអ្នកបិតនៅត្រង់ទីនោះ គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិន បានបញ្ចេញវាចាមួយម៉ាត់សោះឡើយ ។ លើក្តោងដែលនៅឈរស្ងប់ស្ងៀមត្រង់ កាល់វារីនោះហើយដែលតំណាងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះយើង ។

* ហេតុដូចម្តេចបានជាមនុស្សខ្លះពិបាកនឹងទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ព្រះ?

*** សូមក្រឡេកមើលជុំវិញខ្លួន តើមានភស្តុតាងណាខ្លះដែលជាសាក្សីភាព នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ព្រះដែលលោកអ្នកមើលឃើញ?**

សូមពិចារណា:

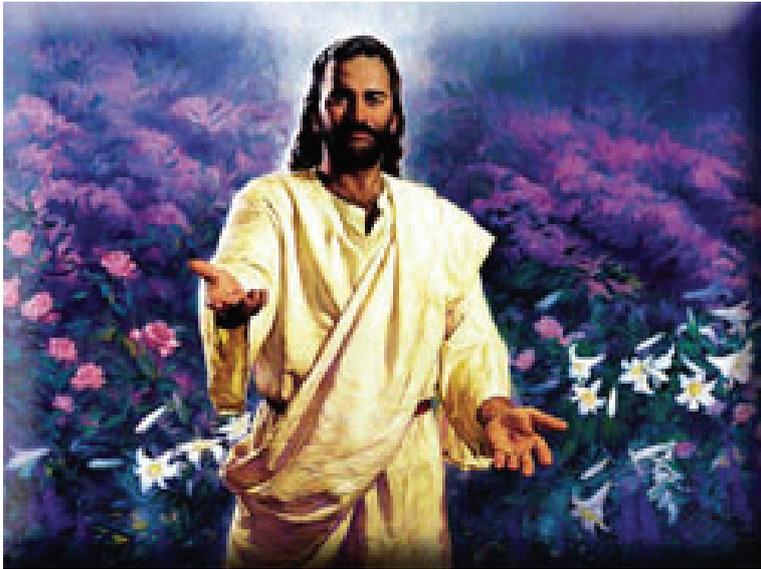
- ☞ ការបង្ហាញដល់មាតាបិតា ឬបងប្អូនជាទីស្រឡាញ់របស់អ្នកតាមរយៈ សកម្មភាព ផ្សេងៗដូចជាការចែកនំចំណី ឬបោសសំអាតបន្ទប់ ។ល ។
- ☞ សូមព្រះជួយដល់អ្នកឱ្យបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះមួយទៀត សំរាប់អ្នក ។

សូមអញ្ជើញអានថែមទៀត:

- ✉ សេផាណា ៣:១៧
- ✉ យ៉ូហាន ៣:១៦,១៧
- ✉ យ៉ូហាន ១៥:១៣

កាលដើមដំបូង ធម្មជាតិ(១) បានផ្តល់ដល់មនុស្សនូវអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងគំនិតដែលដឹងការខុសត្រូវដ៏ល្អប្រពៃ ។ គេត្រឹមត្រូវឥតខ្ចោះ ក្នុងភាពជា មនុស្សលោកនិងវិតក្នុងភាពចុះសំរុងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ។ ចិត្តគំនិតរបស់គេស្អាតស្អំ រីឯគោលបំណងរបស់គេក៏បរិសុទ្ធហ្នាត់ហ្នឹងដែរ ។ ក៏ប៉ុន្តែដោយសារការមិនស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះជាម្ចាស់ អំណាចរបស់គេត្រូវបាននាំឆ្លាក់ចុះទៅ

(១) ធម្មជាតិ: ជាភាសាបាលីដែលផ្សំឡើងដោយពាក្យពីម្នាក់--ធម្ម ដែលប្រែសំរាយថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ រីឯជាតិ ប្រែថាកំណើត សរុបន័យ មកគឺ: អ្វីៗដែលមានកំណើតមកដោយសារព្រះបន្ទូល ដែលចេញពីព្រះ ឧស្ម័នរបស់ព្រះ ។

ក្នុងផ្លូវ អាក្រក់ហើយអត្តទត្តភាព ឬភាពអាត្មានិយម (Selfishness) ក៏ចូលមកជំនួស សេចក្តីស្រឡាញ់ទៅវិញ។ សភាវធម្មជាតិរបស់គេក៏ចុះទន់ខ្សោយដោយសារ អំពើបាប ដែលមិនអាចឱ្យគេពឹងផ្អែកលើកម្លាំងខ្លួនផ្ទាល់ ដើម្បីប្រឆាំងទប់ទល់ នឹងអំណាចរបស់អារក្សបានឡើយ។ គេបានធ្លាក់ចុះក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អារក្សសាតាំង ហើយនឹងស្ថិតនៅទីនោះជារៀងរហូត ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនបាន ជួយព្រួញគេចេញទេនោះ។ គោលបំណងរបស់មេល្អងធ្វើយ៉ាងណាឱ្យរាំងស្ទះ ផែនការនៃព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងការបង្កើតមនុស្សជាតិ និងធ្វើឱ្យពិភពលោកពេញទៅដោយភាពសង្រួមនិងភាពក្រៀមក្រោះស្ថិតស្រពោន។ ដល់ពេលនោះវា (អារក្ស) នឹងចង្អុលបង្ហាញទៅអំពើទុច្ចរិតទាំងនោះថា ជាលទ្ធផលនៃកិច្ចការ របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការបង្កើតមនុស្សលោក។

កាលអំពើបាបមិនទាន់ចូលមកក្នុងលោកនេះ មនុស្សសប្បាយរីករាយ និងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះ " ដែលមានគ្រប់ទាំងផលផ្លែវិសេសនៃប្រាជ្ញា និង ចំណេះចេះដឹង ដែលលាក់ទុកក្នុងទ្រង់" ..គូស៊ុស ២:៣។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីវិបត្តិក្នុង អំពើបាបមក គេមិនអាចស្វែងរកឃើញនូវក្តីសប្បាយរីករាយក្នុងភាពបរិសុទ្ធ តទៅទៀតបានឡើយ តែផ្ទុយទៅវិញគេខំគេចរើចេញអំពីវត្តមាននៃព្រះ ជាម្ចាស់។ សភាពបែបនេះនៅតែមានចំពោះអ្នកដែលមិនបានកែប្រែចិត្តជាថ្មី។ ដោយគ្មានការចុះសំរុងជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ គេមិនអាចមានអំណរក្នុងទំនាក់ ទំនងជាមួយទ្រង់ឡើយ។ មនុស្សមានបាបមិនអាចមានអំណរចំពោះវត្តមាននៃ ព្រះបានឡើយគេចេញពីការរួមប្រាស្រ័យ និងសេចក្តីមេត្រីជាមួយនឹងព្រះ។ ប្រសិនបើគេអាចទទួលបានការអនុញ្ញាត

ឱ្យចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ក៏គេមិនមាន សេចក្តីអំណរវិករាយបានដែរព្រោះ ព្រះវិញ្ញាណនៃក្តីស្រឡាញ់ដ៏ទូលំទូលាយ ដែលគ្រងរាជ្យនៅទីនោះ.. ចិត្តដែល ឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ ដ៏គ្មានព្រំ ដែន និងគ្មានន័យចំពោះគេសោះ ឡើយ ។ គំនិតរបស់គេ..ចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ គេ មូលហេតុរបស់គេ និង ប្លែកពីអស់អ្នកផងដែលបណ្តាលឱ្យកើតក្តីក្តៅ ក្រហាយចំពោះអ្នកដែលគ្មាន បាបដែលរស់នៅទីនោះ ។ គេនឹងទៅជាភ្ញាក់តែឯង មិនចុះសំរុងនឹងបទភ្លេង នៃស្ថានសួគ៌ឡើយ ។ ស្ថានសួគ៌និងក្លាយទៅជាកន្លែងធ្វើ ទណ្ឌកម្មចំពោះរូប គេ ។ គេនឹងខំលាក់ខ្លួនពួនអាត្មាអំពីព្រះដែលជាពន្លឺ និងជា ប្រភពនៃអំណរវិក រាយនៃនគរឋានសួគ៌ ។ ខាងព្រះជាម្ចាស់ ពុំមានក្រិត្យក្រម ណាដែល បដិសេធមនុស្សអាក្រក់អំពីស្ថានសួគ៌នោះឡើយគឺខ្លួនគេផ្ទាល់បានធ្លាក់ ចេញ ដោយខ្លួនឯងដោយការមិនត្រូវធាតុនិងបរិយាកាសនៃនគរស្ថានសួគ៌ ។ សិរិល្អ នៃព្រះជាម្ចាស់និងក្លាយជាភ្លើងដែលឆេះបំផ្លាញចំពោះរូបគេ ។ គេនឹងស្នាមមន៍ ដល់ហឫទ័យភាព ព្រោះគេបានលាក់មុខអំពីព្រះភ័ក្ត្រនៃព្រះជាម្ចាស់ដែលសុគត ដើម្បីជាថ្លៃប្រោសលោះចំពោះរូបគេ ។

អ្នកដែលលិចលង់ក្នុងជ្រោះនៃបាបកម្មទៅហើយនោះ មិនអាច ក្រោកចេញ ពីទីនោះបានដោយខ្លួនឯងឡើយ ។ "គេមានអ្នកណាអាចយកវត្ថុ ស្អាតចេញពី របស់ស្មៅគក្រោកបានទេ? គឺគ្មាននរណាអាចធ្វើបានទេ" ..យ៉ូហ ១៤:៤ ។ " ព្រោះគំនិតខាងសាច់ឈាមនោះរមែងទាស់ទទឹងនឹងព្រះ ត្បិតមិន ចុះចូលក្នុង ក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះទេ ក៏ពុំអាចនឹងចុះចូលបានផង" ..រ៉ូម ៨:៧ ។ ចំណេះវិជ្ជា អរិយធម៌ការប្រព្រឹត្តក្នុងឆន្ទៈ

ការប្រឹងប្រែងរបស់មនុស្សសុទ្ធដែលមានទីកំណត់ ត្រឹមត្រូវ ក៏ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាគ្មានឥទ្ធិពលអ្វីឡើយ ។ គេអាចបង្ហាញឱ្យឃើញនូវភាពត្រឹមត្រូវនៃផ្នែកខាង ក្រៅដោយអាកប្បកិរិយា ក៏ប៉ុន្តែគេមិនអាចផ្លាស់ប្តូរ ចិត្ត (ផ្នែកខាងក្នុង) បាន ឡើយ..គេមិនអាចបន្តទ្រង់ណើរលូតលាស់នៃជីវិតបាន ទេ ។ ត្រូវតែមានអំណាចមួយដែលធ្វើការ ពង្រឹងផ្នែកនៃចិត្ត គឺជាជីវិតមួយថ្មី ដែលមកអំពីស្ថានសួគ៌ដែលនាំមនុស្សឱ្យផ្លាស់ប្តូរពីអំពើបាបទៅកាន់ភាពបរិសុទ្ធ ។ អំណាចនោះ គឺព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រះគុណរបស់ទ្រង់មួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះដែលអាច ធ្វើឱ្យព្រលឹង ដែលគ្មានជីវិតរបស់មនុស្សបំផ្លាស់ប្តូរ ហើយនាំទៅកាន់ភាព បរិសុទ្ធតតមោះ មន្ទិល ។

ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានព្រះបន្ទូលថា: "លើកលែងតែមនុស្សដែលកើតអំពី ស្ថានសួគ៌" ល្អកណាតែគេបានទទួលនូវចិត្តថ្មី ចំណង់ថ្មី គោលបំណង និងបុព្វ ហេតុថ្មី ដែលនាំទៅកាន់ជីវិតថ្មី ពុំនោះទេ " គេមិនអាចឃើញនគរព្រះបានទេ" ..យ៉ូហាន ៣:៣ ។ គំនិតដែលគិតថា ការចាំបាច់ដែលមនុស្សត្រូវធ្វើ ជាការធ្វើ តែ អំពើល្អដែលចំរើនលូតលាស់ដោយឯកឯងនោះ គឺជាការបោកបំភ័ន្ត មួយ ដែល ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ។ " ប៉ុន្តែមនុស្សខាងសាច់ឈាម គេមិនទទួល សេចក្តីខាង ឯព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះទេ ដោយគេយល់ថាជាសេចក្តីចំក្លុតដល់គេ ក៏នឹងរកយល់ មិនបានផង ដ្បិតគ្រងឯសេចក្តីនេះត្រូវពិចារណា យល់ខាង វិញ្ញាណវិញ" ..កូរិនថូសទី១ ២:១៤ ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា: " កុំ ឱ្យឆ្ងល់ពី ពាក្យដែល ខ្ញុំប្រាប់ថាអ្នកត្រូវកើតជាថ្មីនោះឡើយ" ..យ៉ូហាន ៣:៧ ។ ព្រះគម្ពីរបានចារិក ទុកអំពីព្រះគ្រីស្ទថា:

“អ្នកដែលបានលិចលង់ ក្នុងជ្រោះនៃបាបកម្មទៅហើយនោះ មិនអាច ក្រោកចេញពីទីនោះ ដោយខ្លួនឯងបានឡើយ ។”

" ក្នុងអង្គទ្រង់មានជីវិតហើយជីវិតនោះជាពន្លឺដល់អស់ទាំងមនុស្សលោក " ..យ៉ូហាន ១:៤ ។ " គ្មាននាមណាទៀតបានប្រទានមកមនុស្សលោក ឱ្យយើង រាល់ គ្នាបានសេចក្តីសង្គ្រោះនោះឡើយ គឺមានតែនាមព្រះយេស៊ូប៉ុណ្ណោះដែល ផ្តល់មក ក្នុងចំណោមមនុស្សនៅលើលោកនេះ ដែលយើងអាចបានសេចក្តី សង្គ្រោះ " ..កិច្ចការ ៤:១២ ។

យើងនៅតែមិនអាចយល់បាននូវសេចក្តីមេត្រី សប្បុរសរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់ និងអត្តចរិករបស់ទ្រង់ ដែលមានសេចក្តីមេត្តាប្រណី និងការថ្នាក់ថ្នម ដ៏ស្រទន់ ដូចឪពុកមានដល់កូននោះឡើយ ។ យើងនៅតែមិនទាន់ស្តាប់ចិត្តគ្រប់ គ្រាន់ល្មម នឹងដឹងយល់នូវប្រាជ្ញាញាណនិងគតិយុត្តិធម៌នៃក្រិស្តវិន័យរបស់ ទ្រង់ ទោះបីជា យើងបានឃើញថា ក្រិស្តវិន័យនោះបានស្ថាបនានៅលើគ្រឹះដ៏ នៅអស់កល្បនៃ សេចក្តីស្រឡាញ់ដោយ ។ សាវ័កប៉ុលបានឃើញនូវការអស់ ទាំងនេះ ដែលគាត់ បានឧទានឡើងយ៉ាងឱឡារិកថា: " ខ្ញុំយល់ព្រមថាក្រិស្ត វិន័យនេះល្អមែន " ..រ៉ូម ៧:១៦ ។ " ដូច្នេះក្រិស្តវិន័យបរិសុទ្ធ ហើយសេចក្តី បញ្ញត្តិទ្រង់ក៏បរិសុទ្ធល្អដែរ " ..រ៉ូម ៧:១២ ប៉ុន្តែគាត់បានពោលបន្ថែមដោយ ពាក្យជូរចត់ទាំងទង្វើចិត្តនិងអស់ សង្ឃឹមថា: " ឯខ្ញុំនៅខាងសាច់ឈាម (១) វិញដោយបានលក់ទៅក្នុងអំណាចនៃ អំពើបាប " ..រ៉ូម ៧:១៤ ។ សាវ័កប៉ុល ប្រាថ្នាចង់បានយ៉ាងខ្លាំងនូវភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសុចរិតដែលខ្លួនគាត់ផ្តល់ គ្មានអំណាចនឹងធ្វើឱ្យសំរេចបាន ទើបគាត់ ស្រែកឡើងថា:

(១) ក្នុងសាច់ឈាម (carnal): ជាពាក្យដែលមានន័យផ្ទុយនឹងក្នុងផ្លូវ បរិសុទ្ធឬ ប្រកបដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ (spiritual)

“ចេនណាណាស់ខ្ញុំ តើនរណាអាចនឹងជួយខ្ញុំឱ្យរួចអំពីគុនៃ សេចក្តីស្លាប់
នេះទៅបាន” ..រ៉ូម ៧:១៤ ។ គេឮសំរែកបែបនេះ ពីមនុស្សដែល មានបន្ទុកដ៏
ធ្ងន់ធ្ងរក្នុងផ្លូវចិត្តចេញពីគ្រប់មជ្ឈដ្ឋាននិងគ្រប់យុគសម័យ ។ ចំពោះ បញ្ហាទាំង
អស់នេះ គឺមានតែចម្លើយមួយគត់ដូចមានចារិកទុកមកក្នុងព្រះគម្ពីរ យ៉ូហាន
១:២៩ ថា: “នេះ នឹង កូនច្រើមនៃព្រះអម្ចាស់ដែលដោះបាបមនុស្ស លោក” ។

មានការប្រៀបប្រដូចជាច្រើន ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះបាន
ព្យាយាមនឹងបើកបង្ហាញនូវសច្ចៈមិទាំងនេះ និងធ្វើឱ្យអ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ឱ្យ
រួចអំពីបន្ទុកនៃទោសកំហុសនេះយល់បានដោយងាយ ។ បន្ទាប់ពីបានបោក
បញ្ឆោត អេសាវមក យ៉ាកុបបានរត់គេចចេញពីគេហដ្ឋានរបស់ឪពុកគាត់ ។
យ៉ាកុបកើតក្តី ព្រួយ ដែលចិត្តរបស់គេប្រកបទៅដោយពិរុទ្ធភាព ។ គាត់នៅ
យ៉ាងត្រង់ ត្រមោចនិងដាច់សង្វែង ដោយឃ្លាតចាកចេញពីការរស់នៅដែល
ធ្លាប់តែមានការ ស្រឡាញ់ថ្នាក់ថ្នម ។ ពេលនោះមានគំនិតមួយដែលលប់លើ
សេចក្តីកង្វល់ផងនាៗ បានដាក់សម្ពាធនៅលើព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់គាត់ គឺការ
ភ័យខ្លាចក្រែងអំពើបាប នោះពង្រាត់គាត់ចេញពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះនឹង
បោះបង់ចោលរូបគាត់ ។ យ៉ាកុបប្រះខ្លួនទំរេតសំរាកទាំងក្តីក្រៀមក្រំ នៅទី
ដែលហ៊ុំព័ទ្ធដោយភាពឯកោ ឯនាយពូជមេឃាមានតែហ្លួងតារានិករកំដរពេល
រាត្រីមួយដ៏ស្ងាត់ជ្រងំ ។ នៅ ពេលដែលគាត់កំពុងនិទ្ទាល់លក់នោះ ស្រាប់តែ
មានពន្លឺចំឡែកមួយបានលេច មកបង្ហាញចំពោះគាត់ មើលនំ! ពីទីដីវាលរាប
ដែលគាត់សំរាកនោះ មានជា រូបរាងជណ្តើរដ៏ធំមួយ ដែលភ្ជាប់ពីផែនដីឡើង
ឆ្ពោះទៅកាន់ទ្វារនៃនគរហ៊ានសួគ៌ ហើយនៅលើជណ្តើរនោះ

មានពពួកទេវតានៃព្រះកំពុងឡើងចុះត្រសង។ នៅឯខាងលើដែលជាទីប្រកប
ដោយសិរីល្អ មានសំលេងព្រះជាម្ចាស់ដែលផ្តល់នូវសារ នៃសេចក្តីសង្ឃឹម។
កិច្ចការទាំងនោះបានសំដែងមកចំពោះយ៉ាកុប ដែលត្រូវនឹង សេចក្តីត្រូវការ
និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា នៃព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់គាត់..**គឺសេចក្តី ត្រូវការព្រះ
អង្គសង្គ្រោះ**។ គាត់មានសេចក្តីអំណរិករាយនិងសេចក្តីដឹងគុណជា ខ្លាំង ចំ
ពោះព្រះដែលបង្ហាញឱ្យគាត់ឃើញផ្លូវមួយដែលមនុស្សមានបាបដូចជារូបគាត់
អាចស្ថាបនាសម្ព័ន្ធភាពជាថ្មីឡើងវិញជាមួយព្រះអម្ចាស់។ ជណ្តើរអាថិ កំបាំង
នៃសុបិននិមិត្តរបស់គាត់តំណាងព្រះយេស៊ូ ដែលទ្រង់នោះហើយជាមធ្យោ
បាយ និង ជាមជ្ឈបុគ្គលដែលជិតនៅចន្លោះយើងហើយនិងព្រះវរបិតា។

សេចក្តីប្រៀបប្រដូចនេះដូចគ្នានឹងរូបភាពដែលព្រះយេស៊ូបានលើកសន្ទ -
នា ជាមួយនិងណាថាណែល ដែលនៅក្នុងពេលនោះព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថាៈ
“ អ្នក រាល់គ្នានឹងឃើញមេឃបើកចំហ នឹងពពួកទេវតានៃព្រះជាម្ចាស់ហោះ
ឡើងចុះ លើកូនមនុស្ស ” ..យ៉ូហាន ១:៥១។ ដោយសារការបោះបង់ចោល
សេចក្តីជំនឿ មនុស្សបានផ្តាច់ភាពជិតស្និទ្ធរបស់ខ្លួនអំពីព្រះជាម្ចាស់។ ផែនដី
ត្រូវបានផ្តាច់ចេញ ពីស្ថានសួគ៌ប្រៀបបាននឹងសមុទ្រ ដែលធ្វើឱ្យទឹកនៃផែនដី
ដាច់ចេញស្រឡះពីគ្នា។ ប៉ុន្តែតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ផែនដីត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់សារ
ជាថ្មីឡើងវិញជាមួយស្ថានសួគ៌ ដោយសារព្រះគុណព្រះអង្គផ្តល់ព្រះគ្រីស្ទបាន
ធ្វើជាស្ថានសំរាប់ឆ្លងកាត់លើសមុទ្រ ដែលអំពើបាបបានបង្កើតមកប្រយោជន៍
ឱ្យពពួកទេវតាផ្សាយដំណឹង ល្អ អាចភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្សលោក
បាន ។ ព្រះគ្រីស្ទភ្ជាប់មនុស្សមាន បាបដែលមានភាពទន់ខ្សោយ និងឯកោ
តែលតោល ទៅនឹងប្រភពនៃអំណាច មួយដ៏គ្មានព្រំដែនកំណត់ ។

➤ ប៉ុន្តែជាការឥតប្រយោជន៍ទេ ចំពោះការយល់ស្តីរវាងរបស់ មនុស្សនិងជាការឥតប្រយោជន៍សោះ ដែលមនុស្សប្រឹងលើកស្ទួយខ្លួនឯងប្រសិន បើគេមិនយកចិត្តទុកដាក់នឹង “ប្រតិបត្តិ” មួយដែលជាក្តីសង្ឃឹម និងជាជំនួយ ចំពោះសាសន៍ដែលបាត់បង់(១)។ “គ្រប់ទាំងរបស់ដ៏ល្អ និងគ្រប់ទាំង របស់ដ៏ ឥតខ្ចោះគឺមកពីព្រះជាម្ចាស់” ..យ៉ាកុប ១:១៧។ ក្រៅអំពីទ្រង់ពុំមាន អត្ថចរិក ដ៏ឥតខ្ចោះពិតប្រាកដសោះឡើយ។ ផ្លូវដែលនាំទៅព្រះវរបិតានោះមាន តែមួយ គត់ គឺតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា: “ខ្ញុំជា ផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត និងជានិរតិ” បើមិនមកតាមខ្ញុំនោះគ្មានអ្នកណាទៅឯព្រះវរបិតា បានឡើយ” ..យ៉ូហាន ១៤:៦។

ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតា អាណិតអាសូរដោយក្តីស្រឡាញ់ ចំពោះ មនុស្សទាំងអស់ដែលរស់នៅលើលោកិយនេះ គឺធំជាងសេចក្តីស្លាប់ទៅទៀត។ តាមរយៈការលះបង់ព្រះរាជបុត្ររបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានផ្តល់ដល់យើងនូវ អំណោយមកពីស្ថានសួគ៌។ ព្រះជន្ម ការសុគត សេចក្តីអង្គករបស់ព្រះអង្គ សង្គ្រោះជំនួសយើងរាល់គ្នា កិច្ចការបរិសុទ្ធរបស់ពពួកទេវតា សេចក្តីអំពាវនាវ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ..ព្រះវរបិតា ដែលធ្វើការក្នុងគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ ដោយ ឥតឈប់ឈរជាមួយទេវតាទ្រង់ គឺដើម្បីជាកិច្ចជួយប្រោសលោះដល់យើង រាល់គ្នា។

(១)សាសន៍ដែលបាត់បង់: សំដៅទៅលើមនុស្សទាំងឡាយណា ដែលមិនទាន់ ទទួលយកសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រះ។

➤ សូមយើងទាំងអស់គ្នា សំឡឹងមើលទៅពលីកម្មដ៏គួរឱ្យស្ងប់ស្ងែងដែល ព្រះបានប្រទានមកឱ្យយើង! ចូរយើងសរសើរតំកើងនូវកិច្ចការនិងឋានពល ដែលនគរប្រសូតិបានចំណាយដើម្បីប្រមូលយកមកវិញនូវមនុស្សដែលបាត់ បង់ ហើយនាំគេត្រឡប់ទៅកាន់នគរបស់ព្រះវរបិតាវិញ ។ ទោះជាឥទ្ធិពលដ៏ ខ្លាំងក្លា ឬ ទីភ្នាក់ងារទាំងឡាយណា ដែលមានអំណាចក៏មិនដែលធ្វើកិច្ចការ នេះដែរ ។ រង្វាន់ដ៏លើសលប់ចំពោះសេចក្តីល្អត្រឹមត្រូវ អំណរវិករាយនៃស្ថាន- សូតិ សង្គមនៃ ពពួកទេវតា ការរួមប្រស្រ័យនិងសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះ- វរបិតានិងព្រះរាជបុត្រា ការលើកតំកើងនិងការចំរើនកម្លាំងអំណាចដល់យើង ក្នុងយុគសម័យដ៏អស់ កល្ប..តើ កិច្ចការទាំងអស់នេះមិនមែនជាគ្រឿងលើក ទឹកចិត្ត ដែលជំរុញឱ្យយើងប្រគល់ ចិត្តនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងដល់ ព្រះដែលជាព្រះអាទិករ និងជា ព្រះដ៏ ប្រោសលោះរបស់យើងទេឬអី?

ហើយម្យ៉ាងទៀត ការវិនិច្ឆ័យនៃព្រះជាម្ចាស់បានប្រកាសប្រឆាំងនឹង “អំពើបាប” ..ព្រៀរវេរដែលមិនអាចចៀសផុត ការបន្ទាបបន្ថោកនូវចរិត លក្ខណៈរបស់យើង និងហាយនភាពចុងក្រោយបង្អស់បានបង្ហាញឱ្យយើងក្នុង ព្រះបន្ទូល ព្រះជាម្ចាស់ដែលព្រមានយើង ឱ្យចៀសវាងពីគ្រប់សកម្មភាព របស់អារក្សសាតាំង ។

តើយើងនឹងមិនទទួលយកសេចក្តីអាណិតអាសូរ របស់ព្រះជាម្ចាស់ទេឬ អី? តើយើងចង់ឱ្យទ្រង់ធ្វើអ្វីថែមទៀតសំរាប់យើង? ចូរយើងស្ថាបនាទំនាក់ ទំនងដ៏ ត្រឹមត្រូវជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់បានស្រឡាញ់យើងដោយ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏មហន្តរាយរបស់ទ្រង់ ។ សូមឱ្យយើងមានពេលគិតគូរចំពោះ មធ្យោ បាយដែលប្រកបដោយអំណាច បំផ្លាស់ប្តូរប្រែខ្លួនយើងឱ្យ

បានដូចជាអង្គទ្រង់..ឱ្យ យើងអាចទទួលនូវភាពដូចដើមវិញ ដែលយើងអាច-
បិតនៅជាមេត្រីមិត្តនឹង ពពួកទេវតារបស់ព្រះហើយនិងឱ្យមានភាពចុះសំរុង
ក្នុងការរួមប្រស្រ័យជិតស្និទ្ធ ជាមួយនឹងព្រះវរបិតានិងព្រះរាជបុត្រា ។

វិជ្ជាសាស្ត្ររបស់ មនុស្សជាតិ

ការប្រមូលផលឈើព្រៃដែលលិចទឹក

ការបំផ្លិចបំផ្លាញព្រៃឈើដែលបង្កើតភ្លៀង (Rain forest) នៅក្នុង
ប្រទេសអាមេរិកប៉ែកខាងត្បូង បានធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនព្រួយបារម្ភចំពោះ
ការ វិជ្ជាសាស្ត្ររបស់មនុស្សក្នុងសម័យទំនើបដែលលឿនហួសល្បឿន។ យើងកំពុង
បំផ្លិចបំផ្លាញពិភពដែលយើងកំពុងរស់នៅ។ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះមានអ្នកជំនួញ
ម្នាក់បានប្រែក្លាយភាពមហន្តរាយនោះឱ្យទៅជាឱកាសមួយដ៏មានប្រយោជន៍
អស្ចារ្យ វិញ។ ដោយសារព្រៃឈើដែលផ្តល់ភ្លៀងយ៉ាងធំធេងរាប់ពាន់
ម៉ែ(១ម៉ែមាន ប្រមាណ១៦០៨ម) ដែលបានលិចលង់ដោយសារការសង់
ទំនប់វារីអគ្គិសនីនៅ បារ៉ា ជាតំបន់មួយនៃប្រទេសប្រេស៊ីល នោះលោក
យូអាវេត្រីស្យាណូហ្គូមស៍បាន មានគំនិតមួយក្នុងការប្រមូលផលព្រៃឈើ
ដែលលិចលង់នោះ។ គាត់បាន បង្កើតរណាម៉ាស៊ីនដែលអាចប្រើក្នុងទឹកបាន។
អ្នកកាត់ឈើយើងប្រដាប់ដោយ បំពង់ខ្សែសំរាប់ដកដង្ហើមមុជចុះដល់ជំរៅ
រហូតដល់ទៅ១៦៤ហ្វីត (ប្រមាណ ៥០ម) ដើម្បីកាត់ឈើ។ គេមិន

ព្រួយបារម្ភខ្លាចលើរលំមកលើឡើយ តែផ្ទុយទៅវិញគេឃ្នាំមើលលើ ដែល-
អណ្តែតឡើងមកផ្ទៃទឹកខាងលើដែលពី ចំណុចនោះគេអូសសណ្តោងយកទៅ
រោងម៉ាស៊ីនអារលើ ។ ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យ យើងនូវពិភពផែនដីឱ្យយើង
ថែរក្សា ប៉ុន្តែយើងមិនបានបំពេញការងារល្អបានជា និច្ចជាកាលនោះទេ ជួន
កាលការិកចំរើនរបស់យើងគ្រាន់តែទាញឱ្យយើងថយ ក្រោយតែប៉ុណ្ណោះ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ព្រះអាចធ្វើការទាំងអស់ឱ្យបានល្អ ថែមទាំង
សំរាប់ យើងរាល់គ្នាផងដែរ ។ " ព្រះបានប្រទានឱ្យយើងនូវរបស់ល្អនិងអស់
ទាំង អំណោយទានដ៏គ្រប់លក្ខណ៍" ..យ៉ាកុប ១:១៧ ។ កិច្ចការដែលយើង
អាចធ្វើទៅ បាននោះគឺទទួលយកទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ។

- ☞ តើមានឱកាសនឹងសំរេចបានការិកចំរើនមួយដ៏ពិតប្រាកដ ដែរឬទេ
ប្រសិនបើយើងចោលព្រះរួចធ្វើដោយខ្លួនឯង?
- ☞ តើព្រះមានប្រទានអ្វីខ្លះដែលវិសេសវិសាលជាងអស់ទាំងរបស់ផង
នានាដែលមាននៅលើលោកិយយើងនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ?

ចំណុចពិចារណា:

- ☞ អានសៀវភៅ " បរិយាការនិងកិច្ចប៉ុនប៉ងរបស់មនុស្សក្នុងការជួយ
ថែរក្សា" ។
- ☞ សរសេរកំណាព្យ ទំនុកចំរៀង ឬសំបុត្រផ្លែអំណរព្រះគុណចំពោះ
អ្វីដែលព្រះបានធ្វើដល់រូបអ្នកផ្ទាល់ ។

សូមអញ្ជើញអានថែមនៅ:

- ☒ លោកុប្បត្ត ១១:១-៨
- ☒ ភីលីព ៤:៨
- ☒ វិវរណៈ ២១:១-៤

តើមនុស្សលោកអាចល្អបរិសុទ្ធចំពោះព្រះយ៉ាងដូចម្តេចបាន? តើធ្វើ
យ៉ាងដូចម្តេចដើម្បីឱ្យបាបជនក្លាយជាមនុស្សសុចរិតទៅបាន? គឺមានតែតាម
រយៈព្រះគ្រិស្តមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលទ្រង់នាំយើងទៅកាន់ភាពចុះសំរុងជាមួយ
ព្រះជាម្ចាស់ដោយភាពបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែតើយើងចូលទៅកាន់ព្រះគ្រិស្តបានដោយ
របៀបណា? មានមនុស្សជាច្រើនបានសាកសួរ នូវសំនួរដដែលៗនេះ ដូចជា
ហ្វូងមនុស្ស នៅសម័យប៉ង់តាកូស(១)(The Day of Pentecost)

(១) ថ្ងៃនៃប៉ង់តាកូស: ជាថ្ងៃដែលព្រះបានបំពេញអ្នកមានជំនឿដោយ នូវព្រះវិ-
ញ្ញាណបរិសុទ្ធ. ទ្រង់ប្រទានអំណាចឱ្យគេចេះនិយាយភាសាដទៃក្នុងពេលនោះដែរ
សាវ័កពេត្រុសដោយនូវអំណាចនៃព្រះ បាននាំបាបជន ជាច្រើនឱ្យប្រែចិត្ត សូម
អញ្ជើញអាននៅ កិច្ចការពួកសាវ័ក ជំពូក២ ។

ពេលដែលដឹងថាមាន បាបនោះគេបានស្រែកឡើងថា: "តើឱ្យយើងធ្វើដូចម្តេច?" ពាក្យដំបូងបង្អស់ ក្នុងចំណោមរបស់សវ័កពេត្រុសគឺ: "ត្រូវឱ្យប្រែចិត្តចុះ" ..កិច្ចការ ២:៣៧-៣៨ ។ បន្ទាប់មកទៀតគាត់មានប្រសាសន៍បន្តថា: "ចូរប្រែចិត្ត..ហើយវិលមកចុះដើម្បី ឱ្យបាបរបស់អ្នករាល់គ្នាត្រូវបានលុបចោល" ..កិច្ចការ ៣:១៩ ។

ការប្រែចិត្តមានរួមទាំងការសោកស្តាយ ចំពោះអំពើបាបនិងការងាកចេញពីអំពើបាប ។ យើងនឹងមិនអាចលះបង់អំពើបាបដើម្បីទទួលបានការផ្លាស់ប្តូរ មួយដ៏ពិតប្រាកដក្នុងជីវិតបានឡើយ ប្រសិនបើយើងមិនស្គាល់អ្វីទៅជាអំពើបាប ហើយប្រសិនបើយើងមិនបានងាកចេញពីអំពើបាបនោះដោយអស់ពីចិត្តទេនោះ ។

មានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនយល់ពីលក្ខណៈពិតនៃការប្រែចិត្ត ។ មនុស្ស ដ៏ច្រើនឥតគណនាមានសេចក្តីទុកច្រៀយកង្វល់ ដោយដឹងថាគេបានធ្វើអំពើបាប ហើយគេរមែងតែប្រឹងប្រែងសំរិតសំអាងកែទម្រង់តែផ្នែកខាងក្រៅហើយ ខំរឹតសង្ឃឹមក្នុងចិត្តថា ការនោះនឹងអាចជួយឱ្យគេបានរួចផុតពីសេចក្តីវេទនា ដែលជាផលនៃបាបកម្មដែលគេបានសាង ។ ក៏ប៉ុន្តែទង្វើបែបនេះពុំមែនជាការ ប្រែចិត្តដែលត្រូវតាមន័យនៃព្រះគម្ពីររបស់ព្រះឡើយ ។ គេទូញសោក ចំពោះទុក្ខវេទនាជាជាងចំពោះអំពើបាប ដូចជាសេចក្តីសោកសង្រេងរបស់ អេសាវ នៅពេលដែលគាត់ឃើញថាសិទ្ធិពីកំណើត (Brithright) របស់គាត់ បានត្រូវបាត់បង់ពីគាត់រហូត ។ បាឡាមភ័យតក់ក្តាពេលឃើញទេវតាឈរនៅ តាមផ្លូវ ដែលគាត់ដើរទៅ មានទាំងដាវដកហូតពីស្រោមចាំជាស្រេច ។ គាត់ដឹង កំហុសរបស់គាត់ហើយភ័យខ្លាចចំពោះសេចក្តីស្លាប់ ក៏ប៉ុន្តែពុំមានការប្រែចិត្តដ៏ ពិតប្រាកដចំពោះអំពើឡើយ..គ្មានការប្តូរ

ផ្លាស់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានិងគ្មានសេចក្តី ស្តាប់ខ្លឹមចំពោះអំពើបាបឡើយ ។ បន្ទាប់ ពីបានក្បត់ព្រះជាម្ចាស់យូដាស់អ៊ីស្តារី យ៉ូតបានស្រែកឡើងថា: "ខ្ញុំបានធ្វើបាប ដោយបានក្បត់នូវវិញ្ញាណដែលគ្មាន ទោស" ..ម៉ាថាយ ២៧:៤ ។

ការលន់តូបបាបបានបង្ខំចេញអំពីព្រលឹងដែលមានកំហុស របស់យូដាស់ អ៊ីស្តារីយ៉ូត ព្រោះគេដឹងការវិនិច្ឆ័យទោសដ៏គួរឱ្យរន្ធត់ និងទិដ្ឋភាពនៃការកាត់ ទោសដ៏គួរឱ្យស្វែងខ្លាច ។ ផលវិបាកដែលផ្តល់ចំពោះគាត់នោះធ្វើឱ្យគាត់ពោរ ពេញដោយក្តីរន្ធត់ ក៏ប៉ុន្តែវាគ្មានការឈឺចាប់សោកសង្រេងពិតដល់ទីជំរៅនៃ ព្រលឹងរបស់គាត់ដែលបានក្បត់ចំពោះព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដែលគ្មានអំពើបាប សោះឡើយ ។ ព្រះចៅផារ៉ោននៅពេលដែលទទួលទុក្ខវេទនាក្រោមការដាក់ ទោស ពីព្រះជាម្ចាស់ នោះបានព្រមទទួលថាបានធ្វើបាបទោសនឹងព្រះមែន គឺក្នុង គោលបំណងគេចឱ្យផុតពីការដាក់ទណ្ឌកម្មជាបន្តទៅទៀតតែប៉ុណ្ណោះ ក៏ប៉ុន្តែ ទ្រង់បានបែរទៅកាន់ចិត្តអស្មិមានៈ ទោសទទឹងនឹងអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ ឡើងវិញ នៅពេលដែលព្រះបានលើកសេចក្តីវេទនា(Plagues)ចេញ ។ មនុស្សទាំងអស់ នេះគេទូញសោកចំពោះលទ្ធផលនៃអំពើបាប ក៏ប៉ុន្តែគេពុំបាន សោកស្តាយចំពោះ អំពើបាបឡើយ ។

នៅពេលដែលចិត្តបានចុះចូលនឹងឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណ របស់ព្រះ ជាម្ចាស់ សតិសម្បជញ្ញៈបានវិលត្រលប់មកវិញយ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយមនុស្ស មានបាបនោះនឹងមិនឃើញដល់ទីជំរៅនៃភាពពិសិដ្ឋ នៃក្រិត្យវិន័យបរិសុទ្ធ របស់ព្រះ ជាម្ចាស់ដែលជាគ្រឹះនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់នៅលើស្ថានសួគ៌និង ផែនដីផង ។ " ឯពន្លឺដ៏ពិតនោះគឺជាពន្លឺដែលបំភ្លឺដល់មនុស្សទាំងអស់ដែលកើត មកក្នុងលោកិយ បំភ្លឺបន្ទប់អាទិកំបាំងនៃដួងព្រលឹង និងរបស់ដែលលាក់

កំបាំងដោយភាពអន្តការ ឱ្យបានឃើញច្បាស់” ..យ៉ូហាន ១:៩ ។ ជំនឿដែល ជឿសំបំពិតប្រាកដបានដក់ ជាប់ក្នុងវិញ្ញាណនិងដួងចិត្ត។ មនុស្សមានបាបដឹង ភាពបរិសុទ្ធត្រឹមត្រូវនៃ ព្រះយេស៊ូវ។ ហើយមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចនឹងការ បង្ហាញខ្លួន ដែលមានពិរុទ្ធភាព និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ចំពោះមុខអ្នកស្វែងរក វិញ្ញាណដែលបាត់បង់។ គេឃើញ សេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះជាម្ចាស់ សោភ័ណ្ឌ- ភាពនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធ អំណរនៃភាព ឥតមន្ទិលនោះគេមានចំណង់យ៉ាងពុះ ពោរចង់បានការជំរះបាប និងមានទំនាក់ ទំនងជាថ្មីឡើងវិញជាមួយនឹងស្ថាន- សួគ៌ ។

សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ហ្វូងដាវីដ បន្ទាប់ពីការធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើឆ្កាំឆ្កង របស់ទ្រង់នោះ បានលើកបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់នូវប្រភេទនៃការសោកស្តាយ ដ៏ពិតប្រាកដចំពោះអំពើបាប។ ការប្រែចិត្តរបស់ទ្រង់គឺស្មោះត្រង់និងច្បាស់ លាស់ដោយគ្មានការព្យាយាម ដើម្បីបន្តបន្ថយចំពោះកំហុសរបស់ទ្រង់ ឡើយ។ ដោយចិត្តរបស់ទ្រង់ដែលគ្មានបំណង នឹងគេចវេះឱ្យបំផុតអំពីការ កាត់ទោស ដែលបានរងចាំទ្រង់ នោះបណ្តាលឱ្យទ្រង់អធិស្ឋានទៅរកព្រះ។ ហ្វូងដាវីដបាន មើលឃើញនូវការប្រព្រឹត្តិរំលងដ៏ធំរបស់ទ្រង់ និងបានឃើញ នូវការធ្វើឱ្យស្មោះត្រង់ គ្រាកដល់ព្រលឹងរបស់ទ្រង់នោះ ទ្រង់បានស្តាប់ខ្លឹមអំពើ បាប! ទ្រង់មិនគ្រាន់តែ អធិស្ឋានសុំការអត់ឱនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានសូម ឱ្យបានចិត្តបរិសុទ្ធឡើត ផង។ ទ្រង់(ហ្វូងដាវីដ) ចង់បានដោយអន្ទះសានូវ សេចក្តីអំណរវិករាយក្នុងភាព បរិសុទ្ធ និងចង់បានទទួលការរួមប្រស្រ័យផ្ទាល់ សារជាថ្មីឡើងវិញជាមួយនឹងព្រះ ជាម្ចាស់។ ហ្វូងដាវីដបានបន្តិសម្លេងពី ព្រលឹងទ្រង់ថា:

“មានពរហើយមនុស្សណាដែលការរំលងរបស់ខ្លួនត្រូវបានអត់ទោស
ឱ្យ និងអំពើបាបរបស់គេត្រូវបានដួតសំអាតចេញ ។ មានពរហើយ
មនុស្សណាដែលព្រះយេស៊ូវ្វាមិនរាប់ថាជាអ្នកមានទោស
ហើយគ្មានកំហុសនៅក្នុងចិត្តឡើយ ។” ..ទំនុកតំកើង ៣២:១.២

១--សូមអាណិតមេត្តាដល់ទូលបង្គំតាមសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ដោយ
សេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏បរិបូណ៌របស់ទ្រង់ ហើយសូមលុបអំពើរំលង
របស់ទូលបង្គំចេញ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏បរិបូណ៌របស់ទ្រង់ ។

២--សូមលាងទូលបង្គំយ៉ាងស្អាត ពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំ សូមសំអាត
អំពើបាបរបស់ទូលបង្គំផង ។

៣--ដ្បិតទូលបង្គំទទួលស្តាប់អំពើរំលងរបស់ទូលបង្គំហើយ ឯអំពើបាប
របស់ទូលបង្គំនោះក៏នៅចំពោះមុខទូលបង្គំជានិច្ច ។

៧--សូមជំរះទូលបង្គំដោយមែកប៊ុស ទោះទូលបង្គំនឹងបានជ្រះស្អាត សូម-
ដុសលាងទូលបង្គំនោះនឹងបានសជាងហិមៈ ។

១០--ឱព្រះអង្គអើយ! សូមបង្កើតចិត្តបរិសុទ្ធនៅក្នុងទូលបង្គំ ហើយកែ
វិញ្ញាណក្នុងទូលបង្គំឱ្យត្រឹមត្រូវឡើង ។

១១--សូមកុំចោលទូលបង្គំចេញពីទ្រង់ ហើយសូមកុំដកយកវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ
របស់ទ្រង់ចេញពីទូលបង្គំឡើយ ។

១២-- សូមឱ្យទូលបង្គំមានចិត្តរីករាយចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះនៃទ្រង់ឡើង
វិញ ហើយទប់ទល់ទូលបង្គំដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏សទ្ធានៃទ្រង់ ។

១៤--ឱព្រះអង្គជាព្រះដ៏ជួយសង្គ្រោះទូលបង្គំអើយ! សូមដោះទូលបង្គំ
ឱ្យ រួចពីទោសកំចាយឈាម ឱព្រះអង្គជាព្រះដ៏ជួយសង្គ្រោះរបស់ទូល
បង្គំអើយ! ហើយអណ្តាតទូលបង្គំនិងច្រៀងសរសើរតំកើងនូវភាព

សប្បុរសរបស់ទ្រង់”។ --ទំនុកតំកើង ៥១:១-១៤

ការប្រែចិត្តបែបនេះ គឺហួសពីសមត្ថភាព និងអំណាចរបស់យើងផ្ទាល់ ដែល អាចសំរេចទៅបាន។ កិច្ចការទាំងនេះគឺបានមកតែអំពីព្រះគ្រីស្ទតែ ប៉ុណ្ណោះដែលទ្រង់យាងឡើងទៅវាងដ៏ខ្ពស់បំផុត ហើយដែលទ្រង់បានប្រទាន អំណោយដល់ មនុស្សទាំងឡាយ។

ក៏ប៉ុន្តែត្រង់នេះមានចំណុចមួយដែលមនុស្សជាច្រើនអាចភ័ន្តច្រឡំដែល ជាហេតុបណ្តាលឱ្យគេមិនបានទទួលយកសេចក្តីជំនួយដែលព្រះគ្រីស្ទ មាន បំណង នឹងផ្តល់ឱ្យគេ។ គេគិតថាគេមិនអាចចូលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទបានទេ ដរាបណាគេ បានប្រែចិត្តជាមុនសិនព្រោះថាការប្រែចិត្តនោះ នឹងរៀបរយរួល ផ្គូផ្គងដល់ការអត់ ទោសនៃអំពើបាបរបស់គេ។ គឺជាការពិតណាស់ដែលថាការ ប្រែចិត្តត្រូវមានមុន ការអត់ទោសដល់អំពើបាប ព្រោះថាមានតែចិត្តដែល សោកសង្រេងនិងប្រកប ដោយវិប្បដិសារីទេដែលត្រូវការព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ ប៉ុន្តែតើមនុស្សមានបានត្រូវ រងចាំរហូតដល់គេប្រែចិត្តសិនទើបគេអាចចូល ទៅរកព្រះគ្រីស្ទឬ? តើយើងធ្វើ ឱ្យការប្រែចិត្តនេះក្លាយជាឧបសគ្គរវាងខ្ញុំណែក ណាស់យើងនឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះឬ?

ព្រះគម្ពីរវិសុទ្ធពុំបានបង្រៀនថាមនុស្សមានបាបត្រូវប្រែចិត្តមុនពេល គេអាចទទួលនូវការហោរករបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ។ "អស់អ្នកដែលនៅយ ណាយ ហើយផ្ទុកច្រង់អើយ! ចូរមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នករាល់គ្នាសំរាក" ..ម៉ាថាយ ១១:២៨។ មានតែគុណធម៌ ដែលចេញអំពីព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេដែលអាចដឹក នាំ ទៅរកការប្រែចិត្តដ៏ពិតប្រាកដបាន។ សាវ័កពេត្រុសបានបង្ហាញការនេះ ឱ្យ កាន់ឡើងថែមទៀតក្នុងសេចក្តីថ្លែងរបស់លោកទៅកាន់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល

ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធពុំបានបង្រៀនថា មនុស្សមានបាបត្រូវប្រែចិត្ត
មុនពេលគេអាចទទួលនូវការហៅរករបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។

ដោយពាក្យទាំងនេះថា: " ព្រះបានតំកើងទ្រង់ឡើងដោយសារព្រះហស្តស្តាំ
ឱ្យធ្វើជាព្រះអម្ចាស់នឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដើម្បីនឹងប្រោសប្រទានការប្រែចិត្ត
ដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល ប្រយោជន៍ឱ្យបានរួចពីបាប" ..កិច្ចការ ៥:៣១ ។
យើង មិនអាចកែប្រែចិត្តដោយគ្មានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ
យ៉ាងណា មិញយើងមិនអាចទទួលបានការអត់ឱនទោសបានដោយគ្មានព្រះគ្រីស្ទ
ដែរ (យើង ត្រូវការព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីប្រែចិត្ត..យើងត្រូវការ
ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បី ឱ្យបានអត់ទោសឱ្យរួចពីអំពើបាប) ។

ព្រះគ្រីស្ទគឺជាប្រភពនៃគ្រប់ទាំងឋានៈពេលដ៏ត្រឹមត្រូវ ។ ព្រះអង្គគឺជា
ព្រះតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចបណ្តុះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងនូវការប្រឆាំង
យ៉ាងប្តូរផ្តាច់នឹងអំពើបាប ។ គ្រប់ទាំងបំណងប៉ងប្រាថ្នាចំពោះសច្ចភាពនឹង
ភាពបរិសុទ្ធ គ្រប់ការទទួលសារភាពនូវអំពើបាបរបស់យើង គឺជាភស្តុតាង
ដែលព្រះវិញ្ញាណ របស់ព្រះអង្គលើចិត្តរបស់យើង ។

ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា: " ឯខ្ញុំ បើសិនជាខ្ញុំត្រូវបានលើកពីដី
ឡើង នោះខ្ញុំនឹងទាញមនុស្សទាំងអស់មកឯខ្ញុំ" ..យ៉ូហាន ១២:៣២ ។ ព្រះ-
គ្រីស្ទបាន បើកសំដែងឱ្យបាបជនបានឃើញយ៉ាងប្រចក្សច្បាស់ ថាទ្រង់ជាព្រះ
អង្គសង្គ្រោះ ដោយទទួលបានការសុគតដើម្បីលោះបាបសំរាប់ពិភពលោកទាំង
មូល ហើយក្នុង ខណៈដែលយើងសំឡឹងមើលទៅឯកូនចៀមនៃព្រះអម្ចាស់
ដែលនៅលើឈើ ឆ្កាងត្រង់កាលវិវិ នោះអាចកំបាំងនៃសេចក្តីប្រោសលោះ

ចាប់ផ្តើមលាតត្រដាង ប្រាប់ដល់ដួងចិត្តយើង ហើយពេលនោះសេចក្តីល្អរបស់ ទ្រង់នឹងដឹកនាំយើងទៅ ដល់ការប្រែចិត្ត។ ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើ ឈើឆ្កាងជំនួសបាបជនទាំង ឡាយ បានបង្ហាញឱ្យឃើញនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ មួយដែលយើងយល់មិនបានស្មានមិនដល់។ នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបបាន ឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំ ធេងនេះ នោះគេនឹងបន្តចិត្តដែលរិះរកមានការ ចាប់អារម្មណ៍ចំពោះសេចក្តីល្អ ហើយក៏មានចិត្តស្តាយក្រោយចំពោះអំពើបាប ដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត។

ជាការពិតណាស់ ដែលពេលខ្លះមនុស្សយើងមានការខ្មាស់អៀនចំពោះ អំពើរបស់ខ្លួនឯង ហើយបានលះបង់ទំលាប់អាក្រក់ខ្លះរបស់គេចោលចេញមុន ពេលដែលគេបានដឹងខ្លួនថា គេកំពុងមានទំនាញចូលទៅជិតព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់ ក៏ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេប្រឹងប្រែងបំផ្លាស់ប្តូរប្រែដោយបំណងដ៏ស្មោះត្រង់ចំ- ពោះអំពើល្អ នោះគឺអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងអូសទាញចិត្តរបស់គេ។ ឥទ្ធិពល មួយ ដែលគេពុំបានដឹង បានធ្វើការដល់ព្រលឹងរបស់គេ ហើយបានធ្វើឱ្យមន សិការ របស់គេភ្ញាក់រលឹកឡើង ហើយពេលនោះជីវិតខាងក្រៅក៏បានកែប្រែ ទំរង់មួយ ថ្មី។ ក្នុងខណៈដែលព្រះគ្រីស្ទ បាននាំគេឱ្យក្រឡេកមើលទៅឯឈើ ឆ្កាងរបស់ ទ្រង់ ឱ្យសង្កេតមើលទ្រង់ដែលបានទំលុះទំលាយអំពើបាបរបស់គេ ពេលនោះ ទើបមនសិការរបស់គេវិលមករកក្រិត្យវិន័យដើមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ វិញ។ អំពើ ទុច្ចរិតក្នុងជីវិតរបស់គេ..អំពើបាបដែលចាក់ឫសយ៉ាងជ្រៅនៅ ក្នុងព្រលឹងរបស់ គេ បានបើកសំដែងឱ្យគេឃើញ។ គេចាប់ផ្តើមយល់អំពី សេចក្តីសុចរិតឥតខ្ចោះ របស់ព្រះគ្រីស្ទ ទើបគេឧទានឡើងថា: "តើអ្វីទៅជា អំពើបាប ដែលតម្រូវឱ្យមាន ការលះបង់បែបនេះដើម្បី ប្រោសលោះមនុស្ស រងគ្រោះ?" តើសេចក្តីស្រឡាញ់ ការរងទុក្ខវេទនា និងភាពអាម៉ាស់

ទាំងអស់នេះធ្វើឡើងដើម្បីអ្វី? តើដើម្បីកុំឱ្យ យើងត្រូវទទួលសេចក្តីវិនាស (សេចក្តីស្លាប់) ប៉ុន្តែឱ្យបានទទួលជីវិតអមតៈ វិញឬ?

មនុស្សមានបាបអាចប្រឆាំងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ ឬអាចនឹងបដិសេធ នឹងចូលមកជិតព្រះគ្រីស្ទ ..ក៏ប៉ុន្តែប្រសិនបើគេមិនប្រឆាំងរឹងរូសទេនោះ គេនឹង បាននាំឱ្យចូលមកជិតព្រះគ្រីស្ទ ។ ការយល់ដឹងចំពោះផែនការសង្គ្រោះ នឹងដឹកនាំ គេទៅកាន់គល់នៃឈើឆ្កាង ក្នុងការប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គេ.. អំពើបាបនោះ ហើយដែលបានធ្វើឱ្យមានការលំបាកវេទនា ដល់ព្រះរាជបុត្រា សួនភ្ញារបស់ព្រះ វរបិតា ។

ព្រះវិញ្ញាណនៃអម្ចាស់ស្នូតដែលនេះបានធ្វើការទៅលើវត្ថុសព្វសារពើ នៃធម្មជាតិ បានមានបន្ទូលទៅកាន់ដួងចិត្តនៃមនុស្សលោក ហើយបានបង្កើត នូវ ចំណង់យ៉ាងខ្លាំង ដែលមិនអាចបរិយាយបានចំពោះវត្ថុដែលគេពុំមាន ។ វត្ថុផង ទាំងឡាយនៅនាលោកិយនេះពុំអាចនឹងបំពេញចំណង់របស់គេបាន ឡើយ ។ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់កំពុងតែដង្ហោយហៅគេឱ្យស្វែងរកវត្ថុតែ មួយប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចផ្តល់សុខសន្តិភាពនិងការឈប់សំរាក **គឺព្រះគុណនៃ ព្រះគ្រីស្ទដែលជា អំណរមេត្រីនៃភាពបរិសុទ្ធ** ។ តាមរយៈឥទ្ធិពល ទាំង មើលឃើញនិងមើលមិន ឃើញ ព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់នៃយើងបានធ្វើការគ្មាន ឈប់ឈរ ដើម្បីទាក់ទាញ អារម្មណ៍មនុស្សមានបាបឱ្យបោះបង់ចោលនូវរបស់ លោកិយ ដែលជាសេចក្តី សប្បាយមិនចេះស្តប់ស្តល់នៃអំពើបាប ដើម្បីឱ្យបាន យល់នូវព្រះពរដ៏បរិបូណ៌ ដែលនឹងបានជាកម្មសិទ្ធិរបស់គេនៅក្នុងព្រះអង្គ ។ ព្រះរាជសារនៃព្រះជាម្ចាស់ ទៅកាន់មនុស្សទាំងឡាយ ដែលកំពុងស្វែងរកដោយឥតបានផលដើម្បីក្រែប យកទឹកពីប្រភពទឹក ដែលឆ្កួនឆ្កាយនៅ លោកិយនេះថា: " **អញ្ជើញមកចុះអស់ អ្នកដែលស្រេក ហើយអ្នកណាដែល ចង់បាននោះសូមយកទឹកជីវិតនេះចុះតែគិត ថ្លៃទេ** " ..វិវរណៈ ២២:១៧ ។

អ្នកដែលមានបំណង ស្វែងរកវត្ថុមួយដែលប្រសើរជាងវត្ថុដែល
 លោកិយ នេះផ្តល់ឱ្យនោះ រមែងទទួលស្គាល់ថាសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏ធំនេះជាសេចក្តី
 ដង្ហោយហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកកាន់ព្រលឹងរបស់គេ។ ចូរទូលសូមទ្រង់
 ប្រទាននូវការ ប្រែចិត្តនិងសូមដល់ព្រះវរបិតា សូមទ្រង់បង្ហាញដល់អ្នកនូវ
 ព្រះគ្រិស្តដែលទ្រង់ ដែលទ្រង់ពោពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ដ៏គ្មានព្រំដែន
 ដែលពោពេញទៅដោយ ភាពបរិសុទ្ធតែខ្លះនៅក្នុងជីវិតនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះ
 ទ្រង់បានធ្វើជាកុំរូដល់យើង ឥតខ្លោះតាមរយៈគោលការណ៍នៃក្រិស្តវិន័យ..គឺ
 សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ព្រះ និងដល់មនុស្ស។ សេចក្តីមេត្តាករុណាសេចក្តី
 ស្រឡាញ់ ដ៏លើសលប់ គឺជាជីវិតនៃ ព្រលឹងទ្រង់។ នៅពេលដែលយើងសំឡឹង
 មើលទៅទ្រង់ ក្នុងខណៈដែលការស្និទ្ធនៃ ព្រះអង្គសង្គ្រោះជនចម្លើរូបយើងនោះ
 យើងនឹងឃើញសេចក្តីទុច្ចរិតក្នុងដួងចិត្ត យើង។

ជួនកាលយើងអាចមានសេចក្តីអំនួតចំពោះខ្លួនឯង ដូចជាលោក
 នីកូដឹម អញ្ចឹងដែរ ដែលតែងអួតថាជីវិតរបស់យើងត្រូវឥតខ្លោះ រឹងសីលធម៌
 រស់នៅក៏ ល្អហួតហួង។ ពេលនោះយើងគិតថាយើងមិនត្រូវការបន្ទាបកាយ-
 វាចាចិត្តចំពោះ ព្រះជាម្ចាស់ឡើយដូចជាមនុស្សមានបាបដទៃទៀតដែរ។
 នៅពេលដែលពន្លឺ ចេញពីព្រះគ្រិស្តបញ្ចាំងមកក្នុងដួងចិត្តយើង នោះយើងនឹង
 ឃើញថាតើខ្លួនយើង មិនបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណានោះ។ យើងនឹងមើលឃើញសំទុះចិត្ត
 ដ៏ចង្អៀតចង្អល់..ភាពជា មារប្រឆាំងនឹងព្រះដែលបានបង្កូចរាល់សកម្មភាព
 ប្រថៅថ្ងៃ។ នៅពេលនោះទើប យើងនឹងដឹងថាអំពើសុចរិតរបស់យើងគឺជា
 កំណាត់សំពត់ ដ៏ស្មោកគ្រោកដែល មានតែព្រះលោហិតនៃព្រះគ្រិស្តប៉ុណ្ណោះ
 ដែលអាចលាងសំអាតយើងពីភាព ស្មោកគ្រោកនៃអំពើបាបហើយនឹងបំផ្លាស់
 បំប្រែចិត្តឱ្យតាមបែបសណ្ឋានរបស់ទ្រង់។

ពន្លឺសិរីល្អនៃព្រះជាម្ចាស់ ជាការស្នើដ៏ភ្លឺចម្រើននៃភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ គ្រិស្តបានជ្រៀតចូលទៅក្នុងដួងព្រលឹងនៃបាបជន ធ្វើឱ្យអំពើស្នេហាគ្រាកក្នុង ចិត្តរលាយសូន្យបង់អន្តរធាន ហើយលាតត្រដាងនូវភាពមិនស្អាតនៃអត្តចរិក របស់មនុស្ស។ ពន្លឺនេះបានបំភ្លឺឱ្យយើងមើលឃើញចំណង់ដ៏ចង្អៀតចង្អល់ អំពើ មិនស្មោះត្រង់នៃដួងចិត្តនិងបច្ចុប្បន្នភាពទុច្ចរិត។ អំពើមិនស្មោះត្រង់នៃ មនុស្ស មានបាបដើម្បីបំផ្លាញបង់ក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបាន បង្ហាញឱ្យឃើញ នៅចំពោះភ្នែករបស់គេ ហើយវិញ្ញាណដ៏ខ្ពេចខ្មាររបស់គេ នឹងឈឺចាប់ក្រោម អនុភាពស្វែងរកនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គេក៏ស្អប់ដល់ខ្លួនគេនៅពេល ដែលគេបានឃើញនូវលក្ខណៈដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់ ព្រះគ្រិស្តជាម្ចាស់នោះ ។

នៅពេលដែលហោរាដានីយ៉ែលឃើញសិរីល្អ ដែលហ៊ុំជុំវិញទេវតានាំ សារ ពិស្ថានសួគ៌ដែលព្រះបានចាត់ឱ្យចុះមកដល់គាត់ នោះហោរាដានីយ៉ែលមាន ចិត្ត រំភើបញ្ចប់ញ័រ ហើយដឹងថារូបគាត់មានភាពកំសោយនិងមិនបរិសុទ្ធដ៏ សែនលើស លប់ ។ ក្នុងការពិពណ៌នាពិភពលោកនៃទស្សន៍យុគសម័យភាពដ៏អស្ចារ្យមួយ ដានីយ៉ែលបាន ពោលថា: "ខ្ញុំប្រែជាខ្សោះ ឆ្ងើយទៅ មុខខ្ញុំប្រែជាស្លេកស្លាំង ហើយខ្ញុំភិតមាន សល់កម្លាំងឡើយ" ..ដានីយ៉ែល ១០:៨។ ព្រលឹងដែលបាន យល់ភាពបរិសុទ្ធ នោះនឹងស្អប់ភាពអាត្មានិយមរបស់ខ្លួនឯង ហើយស្វែងរក ភាពបរិសុទ្ធនៃដួងចិត្ត ដែលចុះសំរុងជាមួយនឹងក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងលក្ខណៈរបស់ព្រះ គ្រិស្ត ។

សាវ័កប៉ូលបានពោលថា: " បើគិតពីភាពសុចរិតក្នុងក្រិត្យវិន័យ ដោយ ន័យសើម នោះអាការៈខាងក្រៅរបស់គាត់គ្មានអ្វីតូរបន្ទោសបានឡើយ ប៉ុន្តែបើ គិតផ្ទៀងផ្ទាត់ដល់ជំរៅអំពីលក្ខណៈបរិសុទ្ធនៃបញ្ញត្តិទ្រង់វិញនោះ

គាត់បាន ឃើញច្បាស់ថា គាត់ជាមនុស្សមានបាប។” បើធ្វើការវិនិច្ឆ័យតាម រយៈក្រិត្យ វិន័យជាលាយល័ក្សអក្សរ ដែលមនុស្សអនុវត្តទៅនឹងជីវិតខាង ក្រៅ គាត់គិតថា នឹងអាចចៀសផុតពីអំពើបាបបាន ក៏ប៉ុន្តែពេលដែលគាត់ ពិនិត្យពិចារណាដល់ជំរើ រនៃអត្ថន័យដ៏បរិសុទ្ធរបស់ក្រិត្យវិន័យពេលនោះគាត់ បាន ឃើញខ្លួនរបស់គាត់ដូច ជាព្រះបានឃើញគាត់ នោះគាត់នឹងឱនក្រាប ដោយភាពខ្មាសអៀនហើយនិងលន់ តូនូរទោសកំហុសរបស់គាត់។ គាត់មាន ប្រសាសន៍ថា: “ កាលពីដើមខ្ញុំបានរស់ នៅដោយគ្មានក្រិត្យវិន័យ ប៉ុន្តែនៅ ពេលដែលបញ្ញត្តិបានកើតឡើង នោះបាបក៏ រស់ឡើងវិញ រូបខ្ញុំក៏ត្រូវស្លាប់” ..រ៉ូម ៧:៥។ នៅពេលដែលគាត់បានឃើញភាព បរិសុទ្ធពីកំណើតនៃក្រិត្យ វិន័យ អំពើបាបក៏លេចចេញទាំងការខំលាក់បំពូន ពេលនោះគំនិតដែលខំលើក តំកើងតែខ្លួនឯងរបស់គាត់ក៏រលាយបាត់ទៅ ។

ព្រះជាម្ចាស់ពុំសំគាល់ថាអំពើបាបទាំងអស់ មានទំហំស្មើគ្នានោះ ឡើយ។ ក្នុងការប៉ាន់ប្រមាណរបស់ទ្រង់ ក៏ដូចជាការកត់សំគាល់នៃមនុស្សដែរ គឺថាអំពើបាប ឬពិរុទ្ធភាព វាមានកម្រិតរបស់វា ប៉ុន្តែទោះជាមនុស្សតែងសន្មត អំពើបាបថាតូចឬធំទៅតាមការមើលឃើញរបស់គេយ៉ាងណាក្តី ចំពោះ ព្រះនេត្រ របស់ទ្រង់វិញគ្មានអំពើបាបណាដែលថា “តូចបន្តិច” នោះឡើយ។ ការវិនិច្ឆ័យ របស់មនុស្សពុំដែលត្រឹមត្រូវប្រាកដទេ តែតែងមានភាពលំអៀង ជាដរាប។ ព្រះជាម្ចាស់ប្រមើលមើលការទាំងអស់ដោយសេចក្តីសុចរិត។ មនុស្សប្រមឹកគឺ ជាទិស្តបំខ្លឹមនៃមនុស្សផងទាំងឡាយ។ គេតែងនិយាយថា មនុស្សបែបនោះមិន បានចូលនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ ប៉ុន្តែក្នុងខណៈដដែលនោះ មនុស្សដែលក្រអឺត ក្រទមលោភលន់និងអាត្មានិយម បែរជាគ្មានកំហុសទៅ វិញ! ។ អំពើទាំងនេះ គឺជាបាបដែលប្រឆាំងដាច់ខាតនឹងព្រះជាម្ចាស់ព្រោះ

អំពើអស់ទាំងនេះវាផ្ទុយ ស្រឡះពីអត្តចរិករបស់ព្រះដែល ប្រកបដោយ សេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តី ស្រឡាញ់ដ៏លើសលប់ ដែលជាបរិយាកាស មួយនៃលោកសន្តិវាសដ៏មិនសាប សូន្យ ។ មនុស្សដែលធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើ បាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរតែងមានអារម្មណ៍អៀន ខ្មាស់ ខ្លះខាត(ភាពល្អនៃព្រះ) និងត្រូវ ការព្រះគុណនៃព្រះគ្រិស្ត ក៏ប៉ុន្តែមនុស្ស ក្រអឺតក្រទមមានបួកពារឆ្អឹងឆ្អែមិន ត្រូវការនេះឡើយ ។ គេបិទទ្វារចិត្តរបស់ គេមិនព្រមទទួលយកព្រះពរដ៏ច្រើន ឥតគណនា ដែលទ្រង់បានយាងមកផ្តល់ដល់ រូបគេទេ ។

អ្នកបូកពន្ធដ៏កំសាកដែលបានអធិស្ឋានថា: "ឱ!ព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំ អើយ! សូមមេត្តាករុណាចំពោះទូលបង្គំជាមនុស្សមានបាបផង" (លូកា ១៨:១៣) នោះគាត់បានចាត់ទុកខ្លួនគាត់ថាជាមនុស្សអាក្រក់បំផុត ហើយ អ្នក ដទៃទៀតក៏សំឡឹងឃើញគាត់ដោយអារម្មណ៍ដូច្នោះដែរ ។ គាត់ត្រូវការ ជំនួយ ហើយដោយបន្ទុកនៃទោសកំហុស និងសេចក្តីអៀនខ្មាស់ទើបគាត់ចូល មកចំពោះ ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីទូលអង្វរសូមសេចក្តីមេត្តាករុណាអំពីទ្រង់ ។ ចិត្តរបស់គាត់ បើកចំហរចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឱ្យ បំពេញការដ៏ពិសិដ្ឋក្នុង ដួងចិត្តរបស់គាត់ដើម្បីនឹងរំដោះគាត់ឱ្យរួចពីអំណាច នៃអំពើបាប ។ ការអធិស្ឋាន ដ៏អួតអាង និងការដែលគាត់គិតថាខ្លួនឯងត្រូវ (ដូចពួកអាចារ្យវិស្សីតែងធ្វើ នោះ) បង្ហាញថាចិត្តរបស់គេបិតជិតឈឹងមិន ត្រូវអនុភាពនៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ឡើយ ។ ដោយសារគេឃ្នាតឆ្ងាយពីទ្រង់ គេពុំ ទទួលស្គាល់ភាពខុសឆ្គងរបស់គេ ដែលប្រឆាំងទៅនឹងភាពបរិសុទ្ធតតខ្លោះ របស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ ។ គេមាន អារម្មណ៍ថាគេពុំត្រូវការអ្វីឡើយ ហើយ គេនឹងពុំទទួលរង្វាន់អ្វីដែរ ។

ប្រសិនបើអ្នកឃើញអំពើបាបរបស់គេ សូមកុំតំអក់ចាំឱ្យខ្លួនអ្នកប្រសើរ ឡើងវិញដោយឯកឯងនោះឡើយ ។ តើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ហើយដែលគិត ថាគេពុំសមល្មមនឹងចូលមកឯព្រះគ្រិស្ត? តើអ្នកសង្ឃឹមថាអ្នកនឹងបានប្រសើរ ឡើង វិញដោយការព្យាយាម ប្រឹងប្រែងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកឬ? " *តើសាសន៍ អេដីយ៉ូពី អាចនឹងបំផ្លាស់ប្រែសម្បុរស្បែករបស់ខ្លួនបានឬទេ? ឬបើសត្វខ្លា រខិនអាចផ្លាស់ សម្បុរពណ៌កំរស់វាបាននោះឯងរាល់គ្នា ដែលធ្លាប់ប្រព្រឹត្ត អំពើអាក្រក់នឹងអាច ប្រព្រឹត្តល្អវិញបានដែរ ..*យេរេមា ១៣:២៣។ ជំនួយ តែមួយគត់ចំពោះរូបយើង គឺព្រះគ្រិស្តជាម្ចាស់ ។ យើងមិនត្រូវរងចាំការលួង លោមដ៏ខ្លាំងក្លា ឬឱកាសល្អ ប្រសើរឱ្យស្រួលចិត្តសិនឡើយ ។ យើងមិនអាច ធ្វើអ្វីបានដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ ឡើយ.. ចូរយើងចូលមករកព្រះគ្រិស្តជាម្ចាស់ តាមបែបសណ្ឋានដែលយើងមាន នោះចុះ ។

ក៏ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏កុំឱ្យភ័ន្តច្រឡំដោយនឹកស្មានថា ព្រះជាម្ចាស់ ដែល ប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ មេត្តាករុណា នឹងប្រោសសង្គ្រោះដល់អ្នក ដែល បដិសេធពុំទទួលព្រះគុណរបស់ទ្រង់នោះឱ្យសោះ ។ អំពើបាបដ៏លើស លប់ អាច វាស់ប្រមាណបានដោយសារពន្លឺនៃលើឆ្កាងប៉ុណ្ណោះ ។ នៅពេល ដែលមនុស្ស មានបាបនៅតែទទួលថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ល្អណាស់ ទ្រង់មិនអាច នឹងបណ្តេញមនុស្សមានបាបឱ្យចេញឆ្ងាយពីទ្រង់ឡើយ នោះសូមសំឡឹងមើល ទៅឯកាល់រ៉ារី (ជាទីដែលទ្រង់ទទួលការសុគតលើលើឆ្កាង) ។ គ្មានមធ្យោ បាយណាផ្សេងដែល មនុស្សមានបាបត្រូវបានសង្គ្រោះនោះទេ ។ ប្រសិនបើ គ្មានព្រះមហាបូជនីកិច្ចនេះ ទេ មនុស្សជាតិមិនអាចគេចឱ្យផុតពីការរាតត្បាត នៃអំពើបាប ហើយក៏មិនអាច មានទំនាក់ទំនងសារជាថ្មីឡើងវិញ ជាមួយព្រះ ជាម្ចាស់បាន ឡើយហើយម្យ៉ាង ទៀតគេមិនអាចទទួលចំណែក ក្នុងជីវិតមួយ

ដែលប្រកប ដោយព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធឡើយ ។ ដោយសារបញ្ហាអស់ទាំងនេះ ហើយ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានយក អង្គទ្រង់មកពាំងពារអស់ទាំងអំពើបាបជួស មនុស្សទមិឡា លើសនិងរងវេទនា ជំនួសមនុស្សមានបាបទាំងឡាយ ។ សេចក្តី ស្រឡាញ់ការឈឺចាប់ និងការសុគត នៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ សរឱ្យឃើញ យ៉ាងប្រចក្សច្បាស់ពីអំពើបាបដ៏ធំក្រៃលែង ហើយក៏ប្រកាសឱ្យដឹងថា គ្មាន មធ្យោបាយណាដើម្បីគេចឱ្យផុតពីអនុភាពនៃអំពើបាបនោះឡើយគ្មានសេចក្តី សង្ឃឹមចំពោះជីវិតថ្មីឡើយ ដែលប្រសើរជាងនេះ ក្រៅអំពីការថ្វាយខ្លួនចំពោះ ព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់នោះឡើយ ។

សេចក្តីស្រឡាញ់ ការឈឺចាប់ និងការសុគតនៃព្រះរាជបុត្រានៃ ព្រះ សរឱ្យឃើញយ៉ាងប្រចក្សច្បាស់ អំពីអំពើបាបដ៏ធំក្រៃលែង

ជួនកាលមនុស្សរឹងរូសខំបំបិទបំបាំងកំហុសរបស់គេ ដោយប្រៀបប្រដូច ខ្លួន ទៅនឹងអ្នកគ្រីស្ទាន ដែលកាន់ជំនឿខ្ជាប់ខ្ជួន (Professed Christians) ថា: " បើនិយាយពីការលះបង់ ភាពស្រគគ់ស្រគំ ឬការប្រយ័ត្នប្រយែង ចំពោះ កិរិយាមារយាទ មិនឃើញពួកហ្នឹងគ្រាន់បើជាងខ្ញុំណា! គេក៏ ស្រឡាញ់ភាព គ្រេកគ្រអាល និងទំលើខ្លួនដូចតែខ្ញុំដែរ" ។ ដូច្នេះហើយបានជា គេស្វែងរកចាប់ កំហុសអ្នកដទៃដើម្បីជាការដោះស្រាយការមិនអើពើលើ កាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ។ ក៏ប៉ុន្តែអំពើបាបនឹងទោសពែរបស់អ្នកដទៃ ពុំអាចនឹង ជួយអ្នកណាម្នាក់ផ្សេង ទៀតឱ្យរួចទោសបានឡើយ ព្រោះថាព្រះជាម្ចាស់ពុំ បានប្រទានឱ្យយើងនូវគំរូ ខុសឆ្គងឡើយ ។ ព្រះរាជបុត្រាដ៏បរិសុទ្ធបណ្តាច់នៃ

ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមក ដើម្បីជាគំរូដល់យើង បើអ្នកណាពោលថ្កោលនឹង
អ្នកគ្រិស្តានដែលកាន់ជំនឿ ខ្ជាប់ខ្ជួននោះគេត្រូវតែប្រព្រឹត្តឱ្យបានប្រសើរជាង
អ្នកទាំងនោះ ។ ប្រសិនបើគេ យល់ដឹងច្បាស់អំពីលក្ខណៈពិតរបស់អ្នកគ្រិស្តាន
នោះតើគេនឹងឃើញអំពើបាប របស់គេមានទំហំធំជាងអម្បាលម៉ានទៅទៀត
ពីព្រោះគេយល់ដឹងនូវអ្វីដែល ត្រឹមត្រូវ អ្វីដែលសុចរិត តែគេមិនព្រមប្រព្រឹត្ត
តាម ។

ចូរកុំតំអក់ចាំពេលក្រោយ ..ចូរកុំបង្កើតបង្កង់នឹងបោះបង់ចោល
អំពើបាប របស់អ្នកឡើយ ។ ចូរស្វែងរកចិត្តដ៏បរិសុទ្ធដោយនូវអំណាច
នៃព្រះយេស៊ូ គ្រិស្តចុះ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ មានមនុស្សទាំងសល់រាប់លាននាក់
ដែលមានការភ័ន្ត ច្រឡំរហូតដល់បាត់បង់នូវជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចជារៀង
រហូត ។ ត្រង់នេះខ្ញុំមិន ផ្ដោតលើជីវិតដែលមានរយៈពេលខ្លី និងមិនច្បាស់
លាស់នោះទេ ប៉ុន្តែមាន ឧបសគ្គមួយគូរឱ្យរន្ធត់ក្រៃលែងគឺជាឧបសគ្គ ដែល
ប្រាជ្ញាមនុស្សយល់មិនដល់ ក្នុងការពន្យារពេលមិនទទួលសម្លេងដង្ហោយហៅ
នៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជា ម្ចាស់ ហើយបែរជាស្ម័គ្រច្រានរស់ក្នុងអំពើបាប
ទៅវិញនោះគឺព្រោះតែការបង្កើត បង្កង់នោះឯង ទើបបញ្ហានេះអាចកើតឡើង
ទៅបាន ។ អំពើបាបទោះជាតិចតួចស្តើងយ៉ាងណាក្តីក៏អាចបណ្តាលឱ្យមាន
គ្រោះមហន្តរាយនិងសេចក្តីហិន វិនាសដ៏អស់កល្បបានដែរ ។ បើយើងមិនប្រឹង
យកជ័យជំនះលើអំពើបាបនេះបានទេនោះវានឹងយកជ័យជំនះលើយើងមិន
ខានហើយវានឹងបង្កវិនាសកម្មដល់ យើងទៀតផង ។

អាដីមនិងអេវ៉ាបានល្ងង់ចិត្តខ្លួនឯងថា រឿងកំប៉ុកកំប៉ុកដូចជាការ
បរិភោគ ផ្លែឈើដែលព្រះបានហាមឃាត់ (Forbidden Fruit) នោះមិន

អាចបណ្តាល ឱ្យមានផលវិបាកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ដូចព្រះមានបន្ទូលប្រកាសប្រាប់ នោះឡើយ។ ក៏ ប៉ុន្តែកំហុសដ៏តូចនេះ គឺការប្រព្រឹត្តិលើសវល់នឹងក្រិត្យ វិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាក្រិត្យវិន័យដែលមិនអាចប្រែប្រួលបានសោះ ឡើយ។ វាថែមទាំងបានញែក បំបែកមនុស្សលោកអំពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏ បានបើកចំហរទ្វារទំនប់នៃសេចក្តី ស្លាប់ព្រមទាំងបណ្តាសានៅលើភពផែនដី យើងនេះផង។ ពីយុគសម័យមួយទៅ យុគសម័យមួយទៀតសោយសោកនៃ មរណទុក្ខដ៏មិនចេះអស់មិនចេះហើយ តំអូញថ្ងៃនិងការទង្គិះខ្សឹកខ្សួលនៃសត្វ លោកនិងសមិទ្ធិផលទាំងឡាយ ដែលព្រះ បានបង្កើតមកគឺជាសំរែកនៃការ ឈឺចាប់ ដែលជាផលវិបាកនៃការដែលមិនស្តាប់ បង្គាប់របស់ព្រះ។ សូម្បីតែ នៅឯស្ថានសួគ៌ក៏ទទួលនូវលទ្ធផលនៃការបះបោរពី សំណាក់សាតាំងដែល ប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ ទីកាលវិវិបិតនៅជា អនុស្សាវរីយ៍ដ្ឋាន (ជាការ រំលឹក) នៃព្រះមហាពលិកម្មដ៏អស្ចារ្យ ដែលតំរូវឱ្យព្រះ គ្រិស្តទទួលទណ្ឌកម្ម លាងកំហុសចំពោះការប្រព្រឹត្តិវល់ លើបញ្ញត្តិ បរិសុទ្ធ របស់ព្រះ។ យើងមិន ត្រូវចាត់ទុកអំពើបាបថាជាបញ្ជាក់ប៉ុកកំប៉ុកសោះឡើយ។

គ្រប់សកម្មភាពនៃការប្រព្រឹត្តិវល់ គ្រប់ទាំងការធ្វេសប្រហែស ឬការ បដិសេធចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រិស្ត គឺជាប្រតិកម្មមួយមកលើខ្លួនអ្នក ផ្ទាល់ ដែលបណ្តាលឱ្យមានចិត្តទទឹងវិងវល់ ..ទាញបង្វែរចិត្តឱ្យរង្វេងខុសផ្លូវ បណ្តាលឱ្យ ស្លឹកស្រពន់ចំពោះការយល់ដឹង ហើយវាមិនគ្រាន់តែធ្វើឱ្យអ្នកមាន ចិត្តអល់អែក នឹងចុះចូលដល់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះទេ តែវាថែមទាំងធ្វើឱ្យអ្នក មិនអាចចុះចូល នឹងសេចក្តីដង្ហោយហោដ៏ស្រទន់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ ព្រះនោះទៀតផង។

មនុស្សខ្លះរងាប់មនសិការដ៏តប់ប្រមល់របស់ខ្លួនដោយមានគំនិតថា

គេអាច បំផ្លាស់ប្រែទិសដៅនៃបាបកម្មបាន នៅពេលដែលគេជ្រើសរើសផ្លូវ
 របស់គេដោយ សេចក្តីប្រមាទពាយងាយទៅនឹងទៅនឹងតំរាស់ហៅ(សេចក្តី
 អញ្ជើញ) ដោយក្តី មេត្តាករុណារបស់ព្រះ..ហើយគេនៅតែមានគំនិតយ៉ាង
 ដូច្នោះដដែល ។ គេគិតថាបន្ទាប់ពីមិនធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគុណ និង
 បន្ទាប់ ពីបោះឥទ្ធិពលរបស់ខ្លួន ខាងអារក្សសាតាំង ហើយរំពេចនោះគេអាច
 ផ្លាស់ប្តូរទិសដៅរបស់គេបានភ្លាម ។ ក៏ប៉ុន្តែតាមការពិតអំពើទាំងអស់នេះ
 ពុំមែនជាការងាយទេ ។ បទពិសោធន៍ចំណេះ វិជ្ជាក្នុងមួយជីវិតរបស់គេ បើ
 គ្រាប់តាមពុម្ពគំរូអត្តចរិកដ៏ពេញលេញនៃព្រះនោះ មានមនុស្សតិចតួចណាស់
 ដែលមានចិត្តចង់ក្លាយឱ្យដូចជាព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ។

សូម្បីតែលក្ខណៈខុសឆ្គងរបស់អត្តចរិក ចំណង់ដែលពោពេញដោយអំពើ
 បាប ចំណង់សប្បាយដែលមិនចេះចប់ ក៏អាចនឹងបន្ស្រាបនូវឥទ្ធិពលនៃដំណឹង
 ល្អបន្តិច ម្តងៗបានដែរ ។ គ្រប់ទាំងការបណ្តែតបណ្តោយតាមអំពើបាប និងធ្វើ
 ឱ្យកើននូវ សេចក្តីសំអប់(ការមានៈ) របស់ព្រលឹងវិញ្ញាណទៅកាន់ព្រះជា
 ម្ចាស់ ។ មនុស្ស ដែលបង្ហាញភាពរឹងត្អឹងរបស់ខ្លួន ឬភាពមិនអើពើកោតក្រែង
 ចំពោះសច្ចភាព របស់ព្រះជាម្ចាស់នោះនឹងរមែងច្រូតកាត់នូវផលដែលខ្លួនបាន
 សាបព្រួស ។ នៅ ក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធទាំងមូលពុំមានសេចក្តីព្រមានណាដែលគួរ
 ឱ្យរន្ធត់ចិត្តជាង ការ ព្រមានប្រឆាំងនឹងការបង្ហាតពេលលេងសើចនឹងអារក្ស-
 សាតាំងដូច ដែលអ្នក ប្រាជ្ញបណ្ឌិតបានពោលថា "អ្នកមានបាប នឹងត្រូវចង
 ជាប់ដោយចំណងរបស់ ខ្លួនឯង" ..សុភាសិត ៥:២២ ។

ព្រះគ្រីស្ទបានត្រៀមជាស្រេច ដើម្បីដោះលែងឱ្យយើងមានសេរីភាពពី
 អំពើ បាប ក៏ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបង្ខិតបង្ខំយើងឡើយ ។ កាលណាការប្រព្រឹត្តិល្មើស
 នៅតែ បន្តនោះសុឆន្ទៈនឹងទោទន់ទៅរកអារក្ស ហើយពេលនោះយើងនឹង

គ្មានចំណង់ឱ្យ បានរួចមានសេរីភាពឡើយ។ ប្រសិនបើយើងមិនទទួលយក ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ តើទ្រង់អាចជួយយើងដូចម្តេចបាន? យើងបានបំផ្លាញខ្លួន យើងដោយការសំរេច ចិត្តបដិសេធចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។

"មើលឥឡូវនេះជាវេលាដែល គាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃស រៀនហើយ" ..កូរិនថូសទី ២:៦:២។ "ថ្ងៃនេះបើអ្នកព្រួយសំឡេងទ្រង់នោះកុំឱ្យ តាំងចិត្តអ្វីអ្វីសឡើយ" ..ហេព្រើរ ៣:៨-៩។

"មនុស្សយើងសំឡឹងមើលតែបូកពារខាងក្រៅតែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែព្រះជា ម្ចាស់ ទ្រង់ទតមើលទៅក្នុងចិត្តវិញ។ ចិត្តរបស់មនុស្សតែងតែមានភាពទំនាស់ នៃ វេទ នារម្មណ៍រវាងអំណាចនិងសេចក្តីកង្វល់ចិត្តរវើរវាយក្រឡិចក្រឡួច ដែលជាជំរក នៃភាពមិនបរិសុទ្ធនិងការបោកបញ្ឆោត" ..សំបូរអែលទី១ ១៦:៧។ ទ្រង់ ឈ្វេងយល់យល់នូវចំណង់ចិត្ត គោលបំណងនិងការប៉ងប្រាថ្នា របស់យើង។ ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់អ្នកប្រឡាក់ដិតដាមដោយអំពើបាបយ៉ាង ណានោះ ចូរអ្នក ចូលមកឯទ្រង់ដោយបែបសណ្ឋាននោះចុះ ឱ្យដូចជាអ្នកលើក ទំនុកតំកើងបាន ស្រែកឧទានដោយចំហរឡើងថា: "ឱព្រះអង្គអើយសូម ពិនិត្យមើលឱ្យបានស្គាល់ ចិត្តទូលព្រះបង្គំផងសូមល្បួងលឱ្យបានជ្រាបអស់ ទាំងគំនិតនៃទូលបង្គំចុះ។ សូម ទតមើល បើមានអំពើអាក្រក់ណាទៅក្នុង ទូលបង្គំ ហើយសូមនាំទូលបង្គំតាម ផ្លូវដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច" ..ទំនុកតំកើង ១៣៩:២៣-២៤។

មនុស្សជាច្រើនទទួលស្គាល់សាសនា ដែលកើតដោយប្រាជ្ញា..ពេលណាចិត្ត របស់យើងមិនបានសំអាតទេ នោះសេចក្តីជំនឿលើព្រះបានគ្រាន់តែជាទំរង់តែ ប៉ុណ្ណោះ។ សូមឱ្យលោកអ្នកបានអធិស្ឋានបែបដូច្នេះវិញថា: "ឱព្រះអង្គអើយ សូមបង្កើតចិត្តបរិសុទ្ធ នៅក្នុងទូលបង្គំ ហើយកែវិញ្ញាណក្នុងទូលបង្គំឱ្យត្រឹម

ត្រូវ ឡើងវិញ” ..ទំនុកតំកើង ៥១:១០ ។ សូមពិចារណាដោយស្មោះត្រង់ជាមួយ វិញ្ញាណរបស់អ្នកចុះ ។ សូមយកចិត្តទុកដាក់រំពឹងដោយខ្ជាប់ខ្ជួនដល់ព្រះចុះ ប្រសិនបើជីវិតរបស់អ្នកថិតក្នុងភាពអន្តរាយ ។ នេះគឺជាបញ្ហាមួយដែលអ្នកត្រូវ តែកែតម្រូវរវាងព្រលឹងអ្នក និងព្រះជាម្ចាស់ឱ្យបានស្រុះស្រួលជានិច្ចនិរន្តរ៍តទៅ ។ សេចក្តីសង្ឃឹមមួយដែលគ្រាន់តែសន្តត់ ហើយគ្មានគោលធារិកច្បាស់លាស់នឹង ផ្តល់នូវភាពមហន្តរាយចំពោះរូបអ្នក ។

ចូរសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសេចក្តីអធិស្ឋានដ៏អស់ពីចិត្ត ។ ព្រះ-បន្ទូល នោះនឹងលាតត្រដាងនៅចំពោះមុខអ្នកនូវក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ និងព្រះជន្មរបស់ ព្រះគ្រិស្តដែលជាគោលការណ៍ដ៏ចម្រងនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះហើយបើគ្មានការ ទាំងនេះទេនោះ “ គ្មានមនុស្សណាអាចឃើញព្រះជាម្ចាស់ឡើយ” ..ហេព្រើរ ១២:១៤ ។ ព្រះបន្ទូលនោះអាចឱ្យយើងស្គាល់អំពើបាបយ៉ាងច្បាស់ហើយបង្ហាញ យ៉ាងច្បាស់នូវមធ្យោបាយសំរាប់សង្គ្រោះ ។ ចូរយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលដែល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពោលមកកាន់វិញ្ញាណរបស់អ្នក ។

នៅពេលដែលអ្នកឃើញគាត់ធំសំបើមនៃអំពើបាប និងយល់ពីលក្ខណៈដ៏ពិត ប្រាកដរបស់អ្នកផ្ទាល់ នោះកុំឱ្យអ្នកចុះចាញ់ក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមឡើយ ។ ព្រះ គ្រិស្តយាងមកដើម្បីជួសជុលសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប ។ យើងមិនចាំបាច់ផ្សះផ្សាររូប យើងនឹងព្រះជាម្ចាស់ឡើយ ក៏ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏លើសលប់នៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាអង្គព្រះគ្រិស្តបានផ្សះផ្សារពិភពលោក ដោយព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់..” ព្រះ ទ្រង់គង់ក្នុងព្រះគ្រិស្តកំពុងផ្សះផ្សារលោកិយនឹងព្រះអង្គទ្រង់” ..កូរិនថូស ២៥:១៩ ។ ទ្រង់លួងលោមដោយក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្រទន់ទៅកាន់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដែលកំពុងរងរងផ្លូវ ។

សូម្បីមាតាបិតាទាំងឡាយនៅលើលោកនេះ ក៏ពុំមាន សេចក្តីអំណត់អត់ធ្មត់ ចំពោះកំហុសរបស់កូនឱ្យស្មើនឹង ព្រះទ័យអំណត់អត់ធ្មត់ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះមនុស្សដែលទ្រង់ស្វែងរកដើម្បីសង្គ្រោះនោះឡើយ ។ គ្មានបបូរមាត់នៃ មនុស្សណា ដែលអាចបង្កើតការទទួលបានអង្វរយ៉ាងស្រទន់ ចំពោះអ្នកដែល កំពុងរង់ចាំឱ្យបានដូចជាទ្រង់ទេ ។ គ្រប់ទាំងសេចក្តីសន្យា និង ការប្រមាន របស់ទ្រង់ គ្មានអ្វីក្រៅពីដង្ហើមនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលពុំអាច ពិពណ៌នាបាន នោះឡើយ ។

នៅពេលដែលអារក្សសាតាំងមកប្រាប់អ្នកថា អ្នកគឺជាមនុស្សមាន បាបធ្ងន់ នោះចូរអ្នកងើបសំឡឹងមើលទៅឯព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយថ្លែងពី- គុណសម្បត្តិដ៏ ឥតខ្ចោះរបស់ទ្រង់ចុះ ។ លោកអ្នកអាចស្វែងរកសេចក្តីជំនួយ បាន កាលណា លោកអ្នកស្វែងរកពន្លឺរបស់ទ្រង់ ។ ចូរទទួលស្គាល់អំពើបាប របស់អ្នក ប៉ុន្តែសូម ថ្លែងប្រាប់ទៅបច្ចាមិត្រវិញថា: " ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាម្ចាស់ យ៉ាងមកក្នុងពិភព លោកនេះគឺដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សបាប ..ហើយរូបអ្នកនឹង ត្រូវបានសង្គ្រោះដោយ ក្តីស្រឡាញ់ដ៏ឥតមានអ្វីប្រៀបធៀបបាននោះ" ..ធីម៉ូថេ ១ ១:១៥ ។ ព្រះយេស៊ូ លើកសំនួរមួយសួរដល់ស៊ីម៉ូនអំពីមនុស្សដែលជំពាក់ បំណុលពីរនាក់ ម្នាក់ជំពាក់ បំណុលតែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ឯម្នាក់ទៀតជំពាក់ យ៉ាងច្រើន ។ តែនាយ ចៅហ្វាយសុខចិត្តបំភ្លេចបំណុលនោះចោល ព្រះយេស៊ូ គ្រីស្ទសួរស៊ីម៉ូនថាក្នុង ចំណោមអ្នកទាំងពីរនោះតើអ្នកណាមួយដែលស្រឡាញ់ ចៅហ្វាយជាង ។ ស៊ីម៉ូន ទូលឆ្លើយថា: " គឺម្នាក់ដែលជំពាក់បំណុលច្រើនជាង នោះដែលស្រឡាញ់ ចៅហ្វាយជាងគេ" ..លូកា ៧:៤៣ ។ យើងមានអំពើបាប យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ តែព្រះគ្រីស្ទបានទទួលការសុគត ដើម្បីឱ្យយើងរួចផុតពីអំពើបាប

នោះ ពោលគឺ ដើម្បីលោះបាបនៃយើងរាល់គ្នា។ លក្ខណៈសម្បត្តិ នៃការលះ
 បង់ព្រះជន្មរបស់ ទ្រង់ (គឺជាព្រះមហាពលីកម្មលើលើឃ្លាង) គឺធួនល្អមនឹង
 បង្ហាញចំពោះ ព្រះ វរបិតាដើម្បីជាគុណប្រយោជន៍ជំនួសយើងហើយ។
 នរណាដែលទ្រង់សន្តោស ជាងគេនោះនឹងស្រឡាញ់ទ្រង់ជាងគេដែរ ហើយគេ
 នឹងឈរគាល់ ទៀបបណ្តឹង ទ្រង់ ដោយច្រៀងសរសើរដំកើងចំពោះសេចក្តី
 ស្រឡាញ់ដ៏ធំធេង និង **ដង្ហាយ** (១) ដ៏លើសលន់ក្រៃលែងរបស់ទ្រង់។
 នៅពេលដែលយើងយល់នូវសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានបរិបូណ៌
 នោះយើងនឹងអាចយល់ដឹងយ៉ាងច្បាស់ អំពីភាពទុច្ចរិតនៃអំពើបាបដែរ។
 នៅពេលដែលយើងឃើញខ្សែច្រវាក់ដ៏វែង ដែលបានទំលាក់មកសំរាប់
 យើង..នៅពេលដែលយើងយល់ពី ព្រះមហាពលីកម្ម (ជាដង្ហាយធួនបាប
 យើង) ដ៏លើសលប់ដែលព្រះគ្រិស្តធ្វើដើម្បី យើងរាល់គ្នា ពេលនោះចិត្តយើង
 នឹងរសាយដោយភាពស្រទន់ និងពោរពេញ ដោយការស្តាយ ក្រោយយ៉ាង
 ខ្លាំងចំពោះកំហុសដែលយើងបានធ្វើ។

(១) ដង្ហាយ(sacrifice)ពាក្យនេះមានន័យថា "យំព្រួយបូជាថ្វាយដល់ព្រះ"
 សំដៅទៅលើមហាពលីកម្ម ឬ បូជនីយកិច្ច គឺការបូជាការលះបង់ ព្រះជន្ម
 របស់ព្រះគ្រិស្តយេស៊ូ ជំនួសបាបយើងដែលជាអំណោយទាន ដ៏កាត់ថ្លៃពុំបាន
 ពីព្រះវរបិតា នៃយើងដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ។

ការប្រែចិត្ត

ការសូមខមាទោសដ៏អន្ទះសា

កាលពីបួនប្រាំឆ្នាំកន្លងមកនេះ មានស្ត្រីម្នាក់ប៉ុនប៉ងសម្លាប់ប្តីរបស់នាង ចោល។ គាត់បានដាក់កំទេចកែវក្នុងទឹកឱ្យប្តីនាងផឹក ដាក់ថ្នាំសម្លាប់សត្វកណ្តុល ក្នុងអាហារអោយគាត់ទទួលទាន នាងចាប់ពីងពាងខ្មៅមេម៉ាយដាក់ក្នុងគ្រែប្តី នាងដេក។ នាងយកព្យាបាលរាយសំពងយ៉ាងអស់ទំហឹងចំប្រទូលក្បាលពេលដែល បុរសជាប្តីកំពុងសំរាលកំនាងបានជួលដៃជើងពាលខ្លះឱ្យលូចបាញ់សម្លាប់ប្តីនាង ចោលប៉ុន្តែក្នុងកិច្ចប៉ុនប៉ងទុច្ចរិតទាំងប្រាំដងនោះពុំបានទទួលជោគជ័យឡើយ។

ចុងបញ្ចប់នាងជាភរិយាបានយំសោកហើយបានសូមឱ្យបុរសជាប្តីអត់ឱនទោសឱ្យនាង។ បុរសជាប្តីបានពោលតបថា: "ខ្ញុំនៅតែស្រឡាញ់នាងខ្ញុំចង់ឱ្យ យើងទាំងពីរនៅជាភរិយាស្វាមីភរិយានិងគ្នាទៅ"។

ពេលណាដែលយើងសូមការអត់ឱនទោសអំពីព្រះជាម្ចាស់ នោះទោះជា យើងបានប្រព្រឹត្តអ្វីពីមុនទាំងប៉ុន្មានក៏ដោយ ក៏ទ្រង់តែងតែឆ្លើយតបដល់យើង វិញដោយព្រះទ័យស្រឡាញ់សន្តោស: "ខ្ញុំនៅតែស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នាជានិច្ច"។ ទ្រង់បានបន្ទូលបន្ថយយើងពីពិរុទ្ធភាពដ៏ធ្ងន់ និងមនសិកាដែលជេរស្តីយើងរាល់ ថ្ងៃ។ ទ្រង់បាននាំយើងមកកាន់ទីស្ថានរបស់ទ្រង់វិញ មកកាន់មហាក្រុងសាររបស់ ទ្រង់ និងមកក្នុងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់វិញ។ ទ្រង់បានចាត់ទុកយើងដូចមិនបាន ធ្វើអ្វីខុស ឬការអាក្រក់សោះចំពោះទ្រង់។

☞ សូមមើលត្រង់ទំព័រ ២៣ ដែលបង្ហាញពីហ្វូងដាវីដដែលយល់នូវបាបកម្ម ដ៏ធ្ងន់របស់ទ្រង់ ហើយយើងនឹងឃើញថា តើទ្រង់ធ្វើយ៉ាងណាខ្លះពេលដែលទ្រង់ មកសូមការអត់ឱនទោសអំពីព្រះជាម្ចាស់ ។

➤ តើលោកអ្នកគិតថាស្ត្រីជាភរិយាប្រព្រឹត្តខុសច្រើន រហូតដល់បុរសជាប្តីអត់ឱនឱ្យមិនកើតឬ?

➤ តើយើងនៅតែបន្តមានអារម្មណ៍មិនល្អដដែលពេលដែលយើងបានសូមឱ្យព្រះអត់ឱនទោសឱ្យហើយនោះឬ?

សូមពិចារណា:

សូមរៀបរាប់អំពីសកម្មភាពក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដែលលោកអ្នកយល់ថាបាន ធ្វើឱ្យព្រះគ្រីស្ទព្រួយព្រះទ័យ ហើយដែលយើងត្រូវសុំការអត់ឱនទោសបាបអំពី ទ្រង់ ។ ការអត់ឱនទោសដល់អ្នកដទៃដែលធ្វើខុសនិងអ្នកទោណជាគេមិនបាន មកសូមទោសពីយើងផ្ទាល់ក្តី ។

សូមអានថែមទៀត:

- ☒ ម៉ាថាយ ១១:២៨
- ☒ រ៉ូម ២:៤
- ☒ រ៉ូម ៥:៦-៨

“នរណាដែលគ្របបាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹងមិនចំរើនឡើងទេតែ
នរណាដែលលន់តូច ហើយលះបង់អំពើនោះនឹងប្រទះបានសេចក្តីមេត្តាករុណា
វិញ”។ ..សុភាសិត ២៨:១៣

លក្ខខណ្ឌដើម្បីឱ្យបានទទួលនូវសេចក្តីមេត្តាសន្តោសអំពីព្រះជាម្ចាស់ គឺ
សាមញ្ញត្រឹមត្រូវ និងសមហេតុផល។ ព្រះជាម្ចាស់មិនតំរូវដាច់ខាតឱ្យយើង
ធ្វើ ការធ្ងន់ធ្ងរហួសប្រមាណ ទើបទ្រង់នឹងអត់ឱនអំពើបាបឱ្យយើងនោះ
ឡើយ។ យើងមិនចាំបាច់ធ្វើធម្មយាត្រាមួយដ៏យូរ ដែលបណ្តាលឱ្យហេវហត់
ខ្លាំងឬក៏ សំដែងការដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯង ដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញថាព្រលឹង

វិញ្ញាណរបស់ យើងបានគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ឬក៏ដើម្បីលុបលាង
ទោសកំហុសដែល បានប្រព្រឹត្តមកហើយនោះឡើយ។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកណា

ដែលលន់តូកំហុស និងបោះ បង់អំពើបាបរបស់ខ្លួនចោលចេញនោះ នឹងបាន ទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណារិះរក។

សាវ័កព្រះបានពោលថា " ចូលអ្នកលន់តូទោសនឹងគ្នា និងអធិស្ឋានឱ្យគ្នា ទៅវិញទៅមកប្រយោជន៍ឱ្យបានជាចុះ" .យ៉ាកុប ៥:១៦ ។ ចូរលន់តូអំពើបាប របស់អ្នកនឹងព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះថាមានតែទ្រង់មួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ដែលអាច អត់ ឱនទោសឱ្យបាន ហើយនិងសារភាពអំពើឆ្គាំឆ្គងនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ប្រសិនបើអ្នកធ្វើឱ្យមិត្តភក្តិឬអ្នកជិតខាងទទួលការអាក់អន់ស្រពន់ចិត្ត នោះ អ្នក ត្រូវតែសារភាពពិកំហុសរបស់អ្នក រីឯការអត់ឱនទោសនោះសំរេចលើ ភាគីម្ខាង ទៀត។ បន្ទាប់អំពីនោះអ្នកនឹងស្វែងរកការអត់ឱនទោសពីព្រះជា ម្ចាស់ ពីព្រោះ មនុស្សដែលអ្នកធ្វើអោយមានរបួសនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់។ ការធ្វើ ឱ្យគេរងគ្រោះនោះបានន័យថាអ្នកបានធ្វើបាបប្រឆាំងនឹង ព្រះដែលជាព្រះបង្កើតលោកនិងជាព្រះដែលលោះបាបយើងផង ។ បញ្ហានេះ បានដាក់ចំពោះមុខអ្នក សំរុះសំរួលដ៏សុចរិតដែលជាសម្តេចសង្ឃដ៏ខ្ពស់បំផុត " ដែលទ្រង់បានទទួល សេចក្តីល្បួងគ្រប់យ៉ាងដូចជាយើងរាល់គ្នាដែរ តែទ្រង់ ឥតបានធ្វើបាបសោះ ឡើយ" ហើយដែលយល់នូវភាពកំសោយរបស់យើង រាល់គ្នាព្រមទាំងអាចលាង សំអាតគ្រប់ទាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងផង ..ហេព្រើរ ៤:១៥ ។

អ្នកទាំងឡាយណាដែលមិនព្រមបន្ទាបវិញ្ញាណរបស់ខ្លួន ចំពោះព្រះក្នុង ការ ទទួលស្គាល់ទោសកំហុសដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តនោះ ពុំបានបំពេញលក្ខ ខ័ណ្ឌទី១នៃ ការទទួលយកព្រះឡើយ។ ប្រសិនបើយើងមិនដែលបានឆ្លងកាត់ បទពិសោធន៍ មួយក្នុងការប្រែចិត្តទេ ហើយមិនបានបន្ទាបព្រលឹងរបស់យើង ដោយការសោក ស្តាយក្នុងចិត្ត និងលន់តូអំពើបាបដោយមានចិត្តស្អប់អំពើ

ទុច្ចរិត របស់យើងទេ នោះ យើងមិនអាចស្វែងរកការអត់ឱនទោសចំពោះ
អំពើបាបមួយដ៏ពិតប្រាកដ បានឡើយ។ ម្យ៉ាងទៀតប្រសិនបើយើងពុំបាន
ស្វែងរកការនោះទេ នោះយើងក៏ មិនអាចបានសេចក្តីសុខសន្តិភាពក្នុងព្រះជា
ម្ចាស់បានឡើយ ។

ព្រះជាម្ចាស់មិនតម្រូវដាច់ខាត ឱ្យយើងធ្វើការធ្ងន់ធ្ងរហួសប្រមាណ
ទើបទ្រង់នឹងអត់ឱន អំពើបាបឱ្យយើងនោះឡើយ ។

មូលហេតុតែមួយគត់ដែលបណ្តាលឱ្យយើងមិនបានទទួលការលើកលែងទោស
ពីអំពើបាបបានគឺ មកពីយើងមិនព្រមបន្ទាបខ្លួនបន្តន់ចិត្តរបស់យើងនឹង
អនុលោម តាមលក្ខណ៍ខ័ណ្ឌទាំងឡាយនៃពាក្យសច្ចៈ ។ មានសេចក្តីបង្រៀន
យ៉ាងច្បាស់ លាស់ដែលបានពន្យល់ទាក់ទងទៅនឹងបញ្ហានេះ ។ ការលន់តូ
ចំពោះអំពើបាបទោះ ជានៅទីសាធារណៈក្តី ឬ ទីកន្លែងស្ងាត់កំបាំងក្តី ត្រូវតែ
បញ្ចេញដោយស្មោះត្រង់ និងដោយគ្មានការលាក់លៀម ។ ការលន់តូមិនមែន
ធ្វើដោយរបៀបផ្តួសផ្តាស់ ឬដោយធ្វេសប្រហែស ឬដោយការបង្ខិតបង្ខំទៅ
លើមនុស្សដែលពុំទាន់ទទួល ស្គាល់នូវន័យនៃការស្អប់ដល់អំពើបាបនោះទេ ។
ការលន់តូគឺជាការបង្ហូរចេញពី ជំរោចិត្តនិងវិញ្ញាណដើម្បីស្វែងរកផ្លូវទៅ
កាន់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមានព្រះទ័យ មេត្តាករុណាដ៏ឥតព្រំដែន ។ អ្នកលើក
តំកើងសរសើរព្រះដោយពោលពាក្យថា៖ " ព្រះយេហូវ៉ាគង់នៅជិតបង្កើយនឹង
អស់អ្នកដែលមានចិត្តសោកសង្រេង ហើយ ទ្រង់ជួយសង្គ្រោះអស់អ្នកដែល
មានវិញ្ញាណទន់ទាប" .. ទំនុកតំកើង ៣៤:១៨ ។

ការលន់តួបាបដ៏ពិតប្រាកដតែងតែសំដែងចេញតាមរយៈអត្តចរិកដ៏ជាក់លាក់និងការទទួលស្គាល់អំពើបាបដោយឡែកៗពីគ្នា។ អំពើបាបខ្លះត្រូវសារភាព ចំពោះព្រះតែប៉ុណ្ណោះ..វាអាចមានការខុសឆ្គង ប្រសិនបើយើងសារភាពចំពោះបុគ្គលដែលយើងបានបង្កឱ្យមានការឈឺចាប់នោះ ។ អ្នកដែលធ្វើកំហុសចំពោះ អ្នកដទៃតូចតែលន់តួកំហុសដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តធ្វើឱ្យគេរងគ្រោះ..បើអ្នកបានធ្វើកំហុសជាសធារណៈវិញនោះគួរតែលន់តួកំហុសជាសធារណៈវិញដែរ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការលន់តួទោសកំហុសត្រូវសំដែងឱ្យបានច្បាស់លាស់ ចំពោះចំណុចកុំឱ្យប្រាសចាក ន័យ ទាំងយល់ព្រមទទួលស្គាល់កំហុសដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តផង។

នៅក្នុងសម័យហោរាសាំយូអែល ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានរងឆ្ងាយចេញ អំពីព្រះ។ ពួកគេបានទទួលទុក្ខវេទនាដែលជាផលវិបាកនៃអំពើបាបពីព្រោះតែគេ បានបាត់បង់នូវសេចក្តីជំនឿក្នុងព្រះជាម្ចាស់..បាត់បង់នូវការយល់ដឹងពីប្តីប្រាជ្ញាព្រះយេស៊ូ ប្រាជ្ញាព្រះយេស៊ូ ព្រះក្នុងការគ្រប់គ្រងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ បាត់បង់នូវសេចក្តី ទំនុកចិត្តចំពោះអំណាចបារមីរបស់ទ្រង់ក្នុងការពារ និងគាំទ្របុព្វហេតុរបស់ ទ្រង់។ គេបានងាកចេញអំពីព្រះដ៏ជាព្រះដែលគ្រប់គ្រងលោកសន្តិវាសទាំងមូល ហើយបែរជាប្រាថ្នាចង់បានការគ្រប់គ្រងដូចជាប្រទេសនានាដែលនៅជុំវិញខ្លួនគេដែរ។ មុនពេលដែលគេស្វែងរកឃើញនូវសុខសន្តិភាព គេបានសំដែងការលន់តួ សារភាពទោសកំហុសយ៉ាងច្បាស់លាស់ដូច្នោះថា: "យើងបានបន្ថែមការអាក្រក់ នេះក្នុងអំពើបាបរបស់យើងដោយបានសូមស្តេចសំរាប់យើងខ្ញុំនេះ"..សាំយូអែល ទី១ ១២:១៩។ គេត្រូវតែសារភាពចំពោះព្រះនូវអំពើបាប ដែលខ្លួនបាន ប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងនោះ។ ការរមិលគុណរបស់គេបានគាបសង្កត់ទៅលើព្រលឹង របស់គេធ្វើ

ឱ្យចិត្តគេព្រួយកង្វល់ហើយព្រះជាម្ចាស់វិវរិតតែមិនសព្វព្រះហឫទ័យ ទៅ
ទៀត អំពីការនេះ ។

❖ ព្រះពុទ្ធទូលយកនូវការលន់តូ ដែលគ្មានការប្រែចិត្តនិងគ្មានការកែទម្រង់
ដោយស្មោះស្ម័គ្រនោះឡើយ ។ ជីវិតត្រូវតែប្រដាប់ដោយការប្រែផ្លាស់មួយ
ដោយមានការសំរេចចិត្តដ៏ច្បាស់លាស់ ។ អ្វីៗដែលប្រឆាំងផ្ទុយនឹងព្រះជាម្ចាស់
ត្រូវតែបំបាត់ចោល ។ ការបែបនេះហើយទើបពិតជាលទ្ធផលនៃការសោក
ស្តាយ ចំពោះអំពើបាបដ៏ពិតប្រាកដមែន ។ ចំណែកនៃការងារដែលយើងត្រូវ
ធ្វើបាន លាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់នៅមុខយើងរួចស្រេច ដូចមានចែងក្នុងព្រះ -
គម្ពីរ អេសាយថា: " ចូរលាងចេញ ចូរជំរះខ្លួនឱ្យស្អាតចុះ ចូរបំបាត់អំពើ
អាក្រក់ដែលឯងរាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តពីភ្នែករបស់អញចេញ ហើយលែងប្រព្រឹត្ត
អំពើ អាក្រក់ទៅទៀត ។ ចូរហាត់រៀនធ្វើការល្អវិញ ចូរស្វែងរកឱ្យបាន
សេចក្តី យុត្តិធម៌ ចូរការពារមនុស្សដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិន ចូរកាត់ក្តីចំពោះ
ពួកកំព្រា ហើយកាត់ក្តីដ៏នូវសព្វគ្រប់មេម៉ាយ" ..អេសាយ ១:១៦-១៧ ។
" បើមនុស្ស អាក្រក់នោះនឹងប្រគល់របស់បញ្ចាំដល់ម្ចាស់វិញ ហើយព្រម
ប្រគល់មកវិញនូវ របស់ដែលខ្លួនបានលួច ព្រមទាំងដើរតាមច្បាប់នៃជីវិតនេះ
ឥតប្រព្រឹត្តអំពើ ទុច្ចរិតទៀត នោះគេនឹងបានរស់នៅជាពិតគតត្រូវស្តាប់ទេ"
អេសេគាល ៣៣:១៥ ។ សាវ័កប៉ុលបានថ្លែងជាប់ទាក់ទិននឹងការងារនៃការ
ប្រែចិត្តនេះថា: " គ្បិតមើលសេចក្តីនេះឯង គឺអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីព្រួយដ៏
គាប់ដល់ព្រះហឫទ័យ នៃព្រះនោះបានបង្កើតឱ្យអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីសង្វាត
សេចក្តីដោះសា សេចក្តី គ្មានគ្នាញ់ សេចក្តីភ័យខ្លាច សេចក្តីនឹករលឹក សេចក្តីឧ
ស្សាហ៍ និងសេចក្តីសង សឹកជាខ្លាំងទាំងម៉្លេះ អ្នករាល់គ្នាបានសំដែងយ៉ាង
ច្បាស់ថាខ្លួនបរិសុទ្ធក្នុងដំណើរ នេះគ្រប់ជំពូក" ..កូរិនថូសទី២ ៧:១១ ។

នៅពេលដែលអំពើហិង្សាបានរម្ងាប់ការយល់ដឹងផ្នែកសីលធម៌ នោះមនុស្ស ដែលមានកំហុសពិតជាមើលពុំឃើញភាពខ្លោះ ឆ្កាំឆ្កងនៃអត្តចរិករបស់ខ្លួន និង ពុំអាចដឹងច្បាស់នូវអំពើទុច្ចរិតដ៏ធំធេងដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តនោះឡើយ ។ ដរាប ណាគេនៅតែមិនយល់ព្រមទទួលយកអំណាចអំពើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលទ្រង់ ឈ្វេងយល់ពីគ្រប់ការដែលយើងធ្វើនោះទេ គេនៅតែបិតក្នុងភាព ស្រពិចស្រពិល ក្នុងអំពើហិង្សារបស់គេដដែល ។ ការលន់ត្អូក់ហុសរបស់គេពិតជា ពុំស្មោះអស់ពីចិត្ត ឡើយ ។ ចំពោះគ្រប់ការដែលស្គាល់កំហុសរបស់ខ្លួន គេតែង មានការដោះសារ ជានិច្ចដោយពោលថា ប្រសិនបើមិនបិតក្នុងកាលៈទេសៈ បែបនេះទេ នោះគេពិត ជាពុំធ្វើដូច្នោះឡើយ ។

បន្ទាប់ពីអាដិម និង អេវ៉ា បានបរិភោគផ្លែឈើដែលព្រះបានហាមឃាត់ នោះ មកនោះចិត្តរបស់គេបានពោពេញទៅដោយសេចក្តីអៀនខ្មាសនិងការ ភ័យរន្ធត់ ។ ជាដំបូងគំនិតរបស់គេ គឺធ្វើយ៉ាងណាដោះសារអំពើហិង្សារបស់គេ និងគេចេញពី ទណ្ឌកម្មដ៏គួរឱ្យខ្លាចរអារ ..គឺសេចក្តីស្លាប់ ។

បន្ទាប់ពីអាដិមនិងអេវ៉ាបានបរិភោគផ្លែឈើ ដែលព្រះបានហាម
ឃាត់នោះមក នោះចិត្តរបស់គេបានពោពេញទៅ
ដោយសេចក្តី អៀនខ្មាសនិងការភ័យរន្ធត់ ។

នៅពេលដែលព្រះយេហូវ៉ាសាកសួរទាក់ទិននឹង អំពើហិង្សារបស់គេ អាដិមបាន ឆ្លើយដោយទំលាក់កំហុសពាក់កណ្តាលទៅលើព្រះជាម្ចាស់ និងពាក់កណ្តាល

ទៀតទៅលើគូតាប់ខ្លួនដោយពាក្យថា: "ស្រ្តីដែលទ្រង់ប្រទានឱ្យនៅជាមួយ ទូល បង្គំបានឱ្យផ្លែឈើនោះមកទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំក៏ទទួលទានទៅ"។

រីឯស្រ្តី បានទំលាក់កំហុសទៅលើពស់ថា: "ពស់វាមកល្អរូងបញ្ឆោតខ្ញុំម្ចាស់ ហើយខ្ញុំម្ចាស់ ក៏ទទួលទានផ្លែឈើនោះទៅ" ..លោកុប្បត្តិ ពៈ១២-១៣។

ហេតុអ្វីបានជា ព្រះអង្គបង្កើតពស់នោះមក? ហេតុអ្វីក៏ទ្រង់បណ្តេញវា ឱ្យមកកាន់សួនច្បារ អេដែន? សំនួរទាំងនេះបាន ចោលស្រមោលន័យមួយ ដែល បង្ហាញពីការដោះសា ចំពោះអំពើបាបរបស់ នាង ដោយចោទប្រកាន់ ទៅព្រះ ក្នុងការទទួលខុសត្រូវ ចំពោះការធ្លាក់ចុះ អំពើបាបរបស់គេ។

ព្រលឹងវិញ្ញាណដែលទាញតំរូវនឹងខ្លួនឯង បានចាប់កំណើត ពីត្រីមឌីពុកម្តាយ ដើមរបស់យើង ដែលបានចេះភូតភរ ហើយក៏ មានរឿងដរាបមកតាមរយៈ ដំណេញជរបស់លោកអាដីម។ ការលន់តូបតាម លំដាប់នេះមិនបានទទួល អំណាចវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះ ហើយព្រះជាម្ចាស់ពិត ជាពុំទទួលស្គាល់នូវ ការលន់តូកំហុសបែបនេះឡើយ។ ការលន់តូដ៏ពិតប្រាកដនឹង នាំឱ្យគេទទួល ស្គាល់កំហុសរបស់ខ្លួនហើយទទួលដឹងដោយគ្មានបំភាន់បំភ្លៃ ឬ ដោយពុតត្បូត ក្រឡិចក្រឡុចសោះឡើយ។ ដូចជាមនុស្សដ៏កំសត់ម្នាក់ដែលមិន ហ៊ានទាំង ងើបសំឡឹងមើលទៅឯស្ថានសួគ៌រួចស្រែកអំពារឡើងថា: "ព្រះជាម្ចាស់ សូម មេត្តាករុណាចំពោះរូបខ្ញុំម្ចាស់ដែលជាមនុស្សមានបាបផង"។ អស់អ្នកដែល ព្រមទទួលស្គាល់កំហុសរបស់ខ្លួន នឹងត្រូវបានកែតំរូវឱ្យបានចុះសំរុងនឹងទ្រង់ ត្បិតព្រះយេស៊ូបានសន្យាដោយនូវព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ដើម្បីជាបុព្វហេតុ ដល់ព្រលឹងដែលបានប្រែចិត្តហើយ។

ឧទាហរណ៍ជាច្រើននៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ អំពីការប្រែចិត្តដ៏ពិត ប្រាកដ និងការដាក់ខ្លួនបានបង្ហាញឱ្យឃើញនូវការលន់តូរបស់វិញ្ញាណដោយ គ្មានការ ដោះសារចំពោះអំពើបាប ឬការព្យាយាមដើម្បីកែតំរូវធ្វើឱ្យស្អាត

បរិសុទ្ធដោយ ខ្លួនឯង។ សារីកប៊ុល ពុំបានព្យាយាមលាក់កំបាំងទោសកំហុស របស់ខ្លួនសោះ តែគាត់បានលាតត្រដាងកំហុស ដ៏ខ្មៅក្រខ្វក់ទាំងនោះ ដោយ គ្មានបំណងនឹង បន្ទូលបន្ថយសូម្បីបន្តិចសោះឡើយ។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖

“ទូលបង្គំបានចាប់ មនុស្សបរិសុទ្ធជាច្រើនទៅដាក់គុក ដោយបានទទួល អំណាចពីពួកសង្គ្រាមជមក ហើយកាលគេសំលាប់ពួកអ្នកទាំងនោះទូលបង្គំក៏ យល់ព្រមដែរ ។ ទូលបង្គំបាន ធ្វើទោសគេជាញឹកញយនៅគ្រប់ទាំងសាលាជំនុំ ទាំងបង្គំឱ្យគេពោលពាក្យ ប្រមាថដល់ព្រះផង ហើយដោយទូលបង្គំមានចិត្ត ក្តៅក្រហាយជ្រុលពេក ទើប ទូលបង្គំធ្វើទុក្ខបៀតបៀនគេរហូតដល់ទីក្រុង នៃសាសន៍ដទៃផង” ..កិច្ចការ ២៦:១០-១១។ គាត់មិនមមានការរេរែកនឹង ប្រកាសថា៖ *“ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ទ្រង់បានយាងមកក្នុងលោកនេះដើម្បីសង្គ្រោះ មនុស្សមានបាប ដែលរូបខ្ញុំនេះ ជាលេខ១ ក្នុងពួកគេ(១)”* ..ធីម៉ូថេទី១ ១:១៥។

ចិត្តដែលខ្លោចខ្មាំងនិងឱនលំទោន នោះត្រូវបានបំពេញជាថ្មីដោយការ ប្រែចិត្ត។ ដ៏ពិតប្រាកដដែលពោលសរសើរដឹងគុណ នូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ព្រះជាម្ចាស់និងថ្លែងលោះនៅឯភ្នំកាល់វារី(២)។ ដូចជាកូនប្រុសដែលសារភាព កំហុសទៅ កាន់ឪពុកជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួននោះអ្នកដែលសារភាពដ៏ពិត

(១) រូបខ្ញុំនេះជាលេខ១៖ ជាពាក្យពោលសារភាពរបស់សារីកប៊ុល អំពីអតីតកាល របស់គាត់ដែលពោលពេញដោយអំពើបាប ជាបាបដែលធ្ងន់ ជាអស់អ្នកផងទាំងពួង។

(២) កាល់វារី៖ ជាទីដែលព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់រងការសុគតដោយជាប់ ឆ្កាង ដើម្បីជាថ្លៃ លោះបាបដល់យើងរាល់គ្នា។ មានវគ្គខ្លះ (ដូចក្នុង ម៉ាថាយ ២៧:៣៣) ហៅទីនេះថា ៖ គាល់កូថា ដែលមានន័យថា ភ្នំលាងដីក្បាល។

និងនាំយកអស់ ទាំងអំពើបាបរបស់ខ្លួនដែលបានប្រព្រឹត្ត មកលាតត្រដាងនៅ
ចំពោះមុខ ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងដូច្នោះដែរ។ ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖
“ ប្រសិនបើយើង លន់តូបាបវិញ នោះទ្រង់មានព្រះទ័យ ស្មោះត្រង់ហើយ
សុចរិតប្រយោជន៍ នឹងអត់ទោសបាបឱ្យយើង ហើយលាងសំអាតយើង អំពី
អំពើទុច្ចរិតទាំងឡាយ” ..យ៉ូហានទី១ ១:៩។

ជីវិតដែលផ្លាស់ប្តូរ

ទាល់តែអនុវត្តទើបបានសំរេច

នៅក្នុងការប្រកួតយកពានរង្វាន់នៃកីឡាវាយកូនបាល់ “ថែននីស” ទោល
ប្រចាំឆ្នាំ ១៩៩២ នៅស្រុកបារាំង យុវជនជិមឃ្លីរិយេ ដែលមានអាយុ ទើបតែ
២១ឆ្នាំនោះ បានទទួលពានរង្វាន់ជាដើងឯកពិភពលោកពីឆ្នាំខុប ។ កាលពី១៨
ខែមុននោះ ជិមមិនទាំងបានរាប់ក្នុងចំណោមកីឡាករជំរើសប្រចាំ ពិភពលោក
ទាំង១០នាក់នោះផង។ ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ជិមមានជំនឿថាគេនឹង ក្លាយទៅ
ជាដើងឯកពិភពលោកនៅថ្ងៃណាមួយ ហើយគេក៏សំរេចចិត្តប្រឹងប្រែង ក្នុង-
ការនោះ។ ជិមបានប្តូរគ្រូបង្ហាត់រួចផ្តើមហ្វឹកហាត់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ក្នុង
គ្រូបរិស័យ។ ការជ្រើសរើសរបស់ជិម នោះគឺបានសំរេចដូចបំណងមែន។ គេ
បានទទួលជោគជ័យត្រចះត្រចង់លើកទី១ នៅឆ្នាំ ១៩៩១ ក្នុងការបើកប្រកួត
នៅស្រុកបារាំង បន្ទាប់មកក៏បានទទួលជោគជ័យម្តងទៀតក្នុងការបើកប្រកួត
នៅឆ្នាំ ១៩៩២ នៅប្រទេស អូស្ត្រាលី ។

ជិមបានទទួលជោគជ័យទាំងនេះ ក៏ដោយសារតែគាត់បានធ្វើការផ្លាស់ប្តូរ
ដ៏ចាំបាច់ដើម្បីសំរេចគោលដៅដែលខ្លួនបានបំរុងជាស្រេច ។

❖ តើការដែលជីមប្រឹងប្រែងធ្វើខ្លួន ឱ្យក្លាយជាជើងឯកពិភពលោក នោះ វាដូចគ្នានឹងការដែលយើងជ្រើសរើសផ្លូវដើរតាមព្រះគ្រិស្តដែរឬទេ? យើងត្រូវ តែធ្វើការផ្លាស់ប្តូរទើបបានប្រសើរឡើង ។

❖ បើគ្រាន់តែនិយាយថា "ខ្ញុំជាអ្នកគ្រិស្តាន" នោះវាគ្មានអ្វីកើតឡើងដល់ យើងទេ ។

☞ សូមអាននៅវគ្គដែលបានចង្អុលបង្ហាញក្នុងទំព័រ៤១ នោះយើងនឹងបាន គំនិតថា តើធ្វើយ៉ាងណាដើម្បីនឹងបង្ហាញបំណងដ៏ពិតនឹងដើរតាមព្រះគ្រិស្ត ។

❖ ដោយអនុលោមតាមសៀវភៅ "ជំហានទៅកាន់ព្រះគ្រិស្ត" ហេតុដូច ម្តេចបានជាព្រះមិនទទួលការលន់តូបមួយដែលមិនបានផ្លាស់ប្រែចិត្ត?

❖ តើអ្នកត្រូវប្រែចិត្តយ៉ាងណាដើម្បីបង្កើនទំនាក់ទំនងនិងព្រះ?

សូមពិចារណា:

ធ្វើបញ្ជីរាយការណ៍ផ្លាស់ប្រែដែលអ្នកត្រូវការចាំបាច់ ដើម្បីបង្ហាញការ លន់តូ បាបដ៏ស្មោះត្រង់ ។ ធ្វើការប្រែផ្លាស់មួយដ៏ប្រាកដក្នុងសប្តាហ៍នេះ រួច សូមព្រះជា ម្ចាស់ប្រទានកម្លាំងដល់អ្នកសូមឱ្យមិត្តជិតស្និទ្ធម្នាក់បួសមាជិក ម្នាក់ក្នុងគ្រួសារ ជួយអធិដ្ឋានឱ្យអ្នក ។

សូមអានបន្ថែមទៀត:

- ☒ ទំនុកតំកើង ៥១:១០-១៣
- ☒ អេសេគាល ១៨:៣០-៣១
- ☒ ភីលីព ៤:៨

ព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាដល់យើងថា៖ " ឯងរាល់គ្នានឹងស្វែងរកអញ ហើយ នឹងរកឃើញ កាលណាឯងស្វែងរកអញដោយអស់ពីចិត្ត" ..យេរេមា ២៩:១៣។ យើងត្រូវតែថ្វាយចិត្តទាំងស្រុងដល់ព្រះជាម្ចាស់ បើពុំដូច្នោះទេ យើងនឹងមិនអាច មានការប្រែផ្លាស់ ឱ្យបានទទួលរូបសណ្ឋានដូចជាទ្រង់ ឡើយ។ យើងមិនបាន ស្គាល់ព្រះតាំងពីកំណើតមកម៉្លេះ។ ព្រះវិញ្ញាណ- បរិសុទ្ធបានពិពណ៌នាលក្ខណៈ របស់យើងដោយពាក្យដូចតទៅនេះថា៖ " អ្នក រាល់គ្នាស្លាប់ដោយការរលង និង អំពើបាប" ..អេភេសូរ ២:១ .." គ្រប់ទាំង

ក្បាលក៏ឈឺ ឯចិត្តក៏ទន់ល្មើយ" .. អេសាយ ១:៥ " ពុំមានអ្វីល្អក្នុងខ្លួនឡើយ" ..អេសាយ ១:៦ ។ យើងបានជាប់ យ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងអន្ទាក់របស់អារក្សសា-

តាំង "យើងបានចាប់ជាឈ្លីទៅតាម ទំនើងចិត្តរបស់អារក្សសាតាំង"
..អេភេសូរ ២:១/ អេសាយ ១:៥-៦/ ធីម៉ូថេទី២ ២:៦ ។ ព្រះជាម្ចាស់ចង់
ព្យាបាលរបួសយើង ដោះលែងយើងឱ្យមាន សេរីភាពឡើងវិញ។ ប៉ុន្តែដោយ
អំពើនេះតម្រូវឱ្យមានការប្រែប្រួលសណ្ឋាន ទាំងស្រុង គឺការផ្លាស់ប្រែជាថ្មីនូវ
លក្ខណៈដើមរបស់យើងនោះ យើងត្រូវតែ ប្រគល់ខ្លួនយើងទាំងស្រុងថ្វាយ
ដល់ព្រះជាម្ចាស់ ។

សង្គ្រាមមួយដែលមនុស្សច្បាំងនឹងខ្លួនឯង គឺជាសមរម្យមួយដ៏ធំ
បំផុត ដែល មនុស្សគ្រប់ប្រាណឆ្លាប់បានប្រឡូក។ ការថ្វាយខ្លួននឹងចុះចូល
គ្រប់ទាំងអស់ទៅ នឹងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់តម្រូវការការតស៊ូ
ពុះពារ ក៏ប៉ុន្តែព្រលឹង វិញ្ញាណរបស់យើងត្រូវតែចុះចូលនឹងព្រះជាម្ចាស់មុន
ពេលដែលព្រះអាចនឹង ប្រទាននូវវិញ្ញាណថ្មីមួយដែលបិតក្នុងភាពល្អបរិសុទ្ធ ។
ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់ពុំមែនស្ថាបនាទៅលើការចុះចូលដោយភាព
ងងឹតងងល់ ឬដោយការ ត្រួតត្រាដោយគ្មានហេតុផល ដូចអារក្សសាតាំងបាន
ប្រឌិតនោះទេ។ ការគ្រប់ គ្រងនោះបានដាស់បញ្ហាស្មារតី និងសតិសម្បជញ្ញៈ
របស់យើងឱ្យមានការ ពិចារណា ដូចជាព្រះគម្ពីរអេសាយ ១:១៨ បានចែង
ថា: "មកចុះយើងនិងពិភ្វាជាមួយគ្នា" ..គឺជាសេចក្តីដង្ហោយហោរបស់ព្រះ
អាទិករទៅកាន់មនុស្សផងទាំង ឡាយដែលទ្រង់ បានបង្កើតមក ។
ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ពុំបានបង្ខិតបង្ខំចិត្តរបស់ មនុស្សលោកដែលទ្រង់បានបង្កើត
នោះឡើង។ ទ្រង់ពុំអាចទទួលយកនូវការ ស្វាគមន៍ដែលមិនបានចេញពីដួង
ចិត្តបរិសុទ្ធ និងបញ្ហាជ្រះថ្លានោះទេ។ ការចុះចូលដោយបង្ខំចិត្តដូច្នោះ វានឹង
បង្កាក់ការរីកចំរើនល្អ តលាស់ដ៏ពិតប្រាកដនៃ គំនិតចរិយា ផ្ទុយទៅវិញវានឹង

បណ្តាលឱ្យមនុស្សបានត្រឹមតែមានសភាវៈដូច ជាម៉ាស៊ីនតែប៉ុណ្ណោះ ។
 លក្ខណៈ បែបនេះគឺពុំមែនជាបំណងហឫទ័យនៃព្រះដ៏ បង្កើតលោកឡើយ ។
 ទ្រង់មានបំណងហឫទ័យចង់ឱ្យមនុស្សលោកដែលជាស្នាព្រះហស្តដ៏ឆ្លើមបំផុត
 របស់ចេស្តាទ្រង់ក្នុងការបង្កើតលោក បានសំរេចទៅដល់ការវិវត្តន៍ដ៏ខ្ពស់បំផុត
 ដែលគេអាចធ្វើទៅបាន ។ ទ្រង់បានរៀបចំជាស្រេច ចំពោះមុខយើងនូវទំហំនៃ
 ព្រះពរដែលតាមរយៈព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ហើយអាច សំរេចបានព្រះពរទាំង
 នោះ ។ ទ្រង់ដង្ហោយហៅឱ្យយើងប្រគល់ខ្លួនចំពោះទ្រង់ ប្រយោជន៍ឱ្យទ្រង់
 អាចនឹងផ្តល់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដល់យើង ។ ការនេះបិត នៅលើខ្លួនយើង-
 ជាអ្នកធ្វើការសំរេចថា តើយើងនឹងអាចរំដោះខ្លួនឱ្យរួចពីចំណង នៃអំពើបាប
 ដើម្បីចូលរួមចំណែកនឹងសេរីដ៏ ត្រចះត្រចង់ នៃព្រះរាជបុត្រារបស់
 ព្រះអម្ចាស់ ។

☞ ក្នុងការថ្វាយរូបអង្គយើងដល់ព្រះជាម្ចាស់ ជាការចាំបាច់យើង
 ត្រូវបោះ បង់ចោលនូវគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ដែលអាចបំបែកបំបាក់យើងអំពី
 ព្រះជាម្ចាស់ ។ ដូច្នោះហើយទើបព្រះអង្គសង្គ្រោះមានព្រះបន្ទូលថាៈ
*"ដូច្នោះអស់អ្នកណាក្នុងពួក អ្នករាល់គ្នាដែលមិនលះអាស័យពីរបស់ទ្រព្យខ្លួន
 ទាំងអស់ នោះធ្វើជាសិស្សខ្ញុំ មិនបានឡើយ"* លូកា ១៤:៣៣ ។ អ្វីៗដែលអូស
 ទាញចិត្តឱ្យឃ្នាតឆ្ងាយពីព្រះ ត្រូវតែបោះបង់ចោលចេញ ។ ទ្រព្យសម្បត្តិគឺជា

រូបសក្ការៈ(១)ចំពោះមនុស្សជា ច្រើន ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះទឹកប្រាក់និង ទ្រព្យសម្បត្តិគឺជាច្រវាក់មាសដែល ចងភ្ជាប់ខ្លួនទៅនឹងអារក្សសាតាំង ។ កិត្តិយស និងកិត្តស័ព្ទខាងលោកិយគឺជា ព្រះរបស់ស្រទាប់វណ្ណៈមួយ ..រីឯជីវិត ដែលពេញចិត្តនឹងភាពអាត្មានិយមនិងការ គេចវះពីការទទួលខុសត្រូវគឺជារូប សក្ការៈចំពោះមនុស្សដទៃទៀត ។ ក៏ប៉ុន្តែចំណងបែបនេះត្រូវតែកាត់ផ្តាច់ចោល ចេញ ។ យើងមិនអាចចែកខ្លួនយើង ពាក់កណ្តាលជាព្រះអម្ចាស់ និងពាក់ កណ្តាលទៀតជារបស់លោកិយឡើយ ។ យើងពុំមែនជាកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឡើយ លើកលែងតែយើងប្រគល់រូបយើង ទាំងស្រុងថ្វាយដាច់ដល់ទ្រង់ ។

មានមនុស្សខ្លះទៀតដែលអះអាងថាគេបំរើព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែគេពឹង ផ្អែកលើ ការប្រឹងប្រែងផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីគោរពបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ដើម្បីធ្វើ ចរិយាឱ្យបាន ត្រឹមត្រូវ និងដើម្បីឱ្យបានសង្គ្រោះ ។ គេពុំបានរំភើបចិត្តដោយ សារសេចក្តី ស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ព្រះគ្រិស្តឡើយ ប៉ុន្តែគេស្វែង រកសំដែងនូវភារកិច្ច របស់ជីវិតអ្នកគ្រិស្តានហាក់បីដូចជាព្រះជាម្ចាស់ តម្រូវឱ្យ គេធ្វើទទួលរងនៃ ស្ថានសួគ៌ដូច្នោះដែរ ។ ការកាន់សេចក្តីជំនឿសាសនាបែប

(១)រូបសក្ការៈ(Idol) មានន័យថា៖ អ្វីដែលយើងពេញចិត្តដែលអាចបញ្ចាំងឱ្យ សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះថយចុះ និងជាឧបសគ្គនឹងកិច្ចការបំរើទ្រង់ ។ ពាក្យនេះ ត្រូវបានហៅផ្សេងៗដូចជា៖ ថ្វាយបង្គំរូបព្រះ (Worship idol) អាសនាសៃរូបព្រះ ជាដើម ។ល ។ ព្រោះថាមនុស្សតែងឧបត្តិករូបអ្វីមួយដែលមិនមែនជាព្រះដ៏ពិត ដើម្បី បាន ខ្លួនថ្វាយបង្គំ ។

នេះគឺគ្មានតំលៃអ្វីឡើយ ។ នៅពេលដែលព្រះគ្រិស្តគង់សណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្តនោះ ព្រលឹងវិញ្ញាណនឹង ពោពេញទៅដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ និងដោយ ក្តីអំណរក្នុងការ ប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយនឹងទ្រង់ ពោលគឺយើងបាននៅជាប់ នឹងទ្រង់ហើយ ។ ដោយសារការរំពឹងសង្ឃឹមទុកចិត្តចំពោះទ្រង់នោះ ភាព- អាត្មានិយមនឹងត្រូវ បំភ្លេចចោល ឯសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះគ្រិស្តនឹងលេច ចេញជាសកម្មភាព ។ អស់អ្នកណាដែលយល់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏លើសលប់ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ពិតជា ពុំមានសំនួរថា តើត្រូវធ្វើប៉ុណ្ណាទើបសព្វព្រះហឫ- ទ័យព្រះ ឱ្យបានត្រូវនឹងសេចក្តី តំរូវរបស់ព្រះនោះឡើយ ។ គេនឹងមិនសូមពី ព្រះនូវកិត្យមួយដែលទាបបំផុតប៉ុន្តែ គេនឹងផ្ទុះគំនិតឆ្ពោះទៅកាន់ភាពចុះ សំរុងដ៏ឥតខ្ចោះដែលព្រះជាម្ចាស់ នៃសេចក្តី ប្រោសលោះទ្រង់សព្វ ព្រះហឫទ័យវិញ ។ ដោយចំណង់ដ៏ស្មោះអស់ពីចិត្ត គេនឹងលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ ហើយបង្ហាញនូវការចូលចិត្តដែលឆ្លឹងផ្ទៃទៅនឹងវត្ថុ ដែលគេកំពុងស្វែងរក ។ ការប្រកាន់ជំនឿចំពោះព្រះគ្រិស្តដោយគ្មានការ ស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅគ្រាន់ តែជាពាក្យសំដី ជាការបង្កប់កិច្ចដ៏សោះកក្រោះ ឬការប្រព្រឹត្តមិនតប្បីតែ ប៉ុណ្ណោះ ។

តើលោកអ្នកយល់ថាការដែលចុះចូលទាំងស្រុងថ្វាយដាច់ដល់ព្រះ- គ្រិស្តជា ពលីកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរហួសនិស្ស័យឬយ៉ាងណា? សូមមេត្តាដណ្តឹងសួរ ខ្លួនឯងថា: "តើព្រះគ្រិស្តបានប្រទានអ្វីខ្លះដល់ខ្ញុំ?" ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះជា ម្ចាស់បានប្រគល់ អ្វីៗទាំងអស់ ដល់យើងពោលគឺ :ជីវិត--សេចក្តីស្រឡាញ់- -និងការរងទុក្ខ វេទនា ដើម្បីជាតំលៃលោះនៃយើងរាល់គ្នា ។ តើជាការ ស័ក្តិសមដែរឬទេចំពោះ រូបយើងដែលមិនសំណំសោះនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏

“ធីតេងនេះ ដែលនឹងដកចិត្ត ចេញអំពីព្រះយ៉ាងដូច្នោះ? គ្រប់ពេលវេលាទាំងអស់ក្នុងជីវិតយើង យើងជាអ្នក ចូលរួមចំណែកទទួលព្រះពរអំពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ហើយពីព្រោះតែមូលហេតុ នេះហើយបានជាយើងពុំអាចយល់ឱ្យបានពេញលេញនូវជំរៅនៃភាពល្ងង់ខ្លៅនិងភាពទុក្ខិតដែលព្រះជាម្ចាស់ បានរំដោះយើងចេញពីភាពទាំងនោះឡើយ ។ តើយើងអាចសំឡឹងមើលទៅ ព្រះ-ជាម្ចាស់ ដែលត្រូវចាក់ទំលុះដោយអំពើបាប របស់យើង ហើយយល់ព្រមធ្វើតាមដើម្បីតបចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ និងពលីកម្មរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឬទេ? ក្នុងទិដ្ឋភាពនៃសេចក្តីអាម៉ាស់ដ៏រកថ្លែង ពុំបានរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃសិរិល្អ តើយើងរអ៊ូរទាំពីព្រោះតែយើងអាចមានជីវិត អស់កល្បតាមរយៈអធិករណ៍ និងការបន្ទាបខ្លួននោះឬ? ចំណោទសួររបស់ មនុស្សក្រអឺតក្រមមតិ៖ “ហេតុអ្វីបានជាបូរអញត្រូវទទួលការស្តាយក្រោយ និង ភាពខ្មិនលំទោសជាមុនដើម្បីឱ្យព្រះជាម្ចាស់ទទួលរាប់រងស្តាប់ដល់រូបអញ?” ។ ខ្ញុំសូមចង្អុលបង្ហាញព្រះគ្រិស្តចំពោះលោកអ្នកថា ទ្រង់ពុំដែលមានអំពើបាប សោះឡើយ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះអង្គគឺជាស្តេចនៃនគរស្ថានសួគ៌ ក៏ប៉ុន្តែ ដើម្បីជាផលប្រយោជន៍របស់មនុស្សលោកទ្រង់បានយាងមកទទួលបាបជំនួស សាសន៍ទាំងឡាយ ។ “គេបានរាប់ទ្រង់ក្នុងចំណោមពួកអ្នកទទឹងច្បាប់ ប៉ុន្តែទ្រង់ បានទទួលរងទោសនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សជាច្រើន ហើយបានអង្វរជំនួសមនុស្សដែលទទឹងច្បាប់វិញ” ..អេសាយ ៥៣:១២ ។

☞ តើយើងបោះបង់អ្វីចោលទៀត នៅពេលដែលយើងបានប្រគល់អស់ទៅ ហើយនោះ? ចូរប្រគល់ចិត្តដែលដិតដាមដោយអំពើបាបថ្វាយដល់ព្រះគ្រិស្ត ដើម្បីឱ្យទ្រង់ធ្វើឱ្យបរិសុទ្ធ លាងសំអាតអំពើបាបនោះដោយព្រះ-លោហិតរបស់ ទ្រង់ ហើយនិងសង្គ្រោះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលពុំអាច

ផ្ទឹមបាន។ ប៉ុណ្ណឹងហើយមនុស្សយើងនៅតែគិតថាគេពិបាកនឹងធ្វើទៀត! ខ្ញុំ
មានការអៀន ខ្មាស់ជំនួស ចំពោះវាថាបែបនេះនិងអៀនខ្មាស់ចំពោះការ
សរសេរពាក្យនេះ ផងដែរ។

ព្រះជាម្ចាស់ពុំតម្រូវឱ្យយើង បោះបង់ចោលនូវអ្វីៗទាំងឡាយណាដែល
យើង អាចរក្សាទុកបានដើម្បីជាប្រយោជន៍ដ៏សំខាន់សំរាប់យើងនោះឡើយ។
ចំពោះ គ្រប់អ្វីៗដែលទ្រង់ធ្វើ ទ្រង់តែងគិតដល់សុខុមាលភាពរបស់វាស្រ្តទ្រង់
ក្នុង ព្រះហឫទ័យជានិច្ច។ សូម្បីអ្នកដែលពុំទាន់បានទទួលយកព្រះគ្រិស្តអាច
នឹងដឹង បានថាទ្រង់ផ្តល់ឱ្យគេនូវរបស់មានតម្លៃ ជាងរបស់ដែលគេកំពុងតែ
ស្វែងរក ដោយខ្លួនឯងទៅទៀត។ មនុស្សយើងបានធ្វើឱ្យមានរបួសយ៉ាងខ្លាំង
និងភាពអយុត្តិធម៌ចំពោះព្រលឹងរបស់ខ្លួននៅពេលដែលគេគិតនឹងប្រព្រឹត្តអ្វី
ផ្ទុយ នឹងបំណងហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គ្មានអំណរវិករាយដ៏ពិតប្រាកដ
ណាអាច មាននៅក្នុងគន្លងដែលព្រះទ្រង់បានហាមឃាត់នោះឡើយ ព្រោះ
ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់ឈ្នះយល់ និងមានផែនការដ៏ល្អប្រពៃដើម្បីជាប្រយោជន៍
ចំពោះសត្វលោក ដែលជាសមិទ្ធិផលរបស់ទ្រង់។ គន្លងនៃការល្មើសនឹង
ក្រិត្យវិន័យគឺជាគន្លង នៃភាពកំសត់ទុក្ខតិ និងភាពមហន្តរាយ។

គឺជាកំហុសមួយរបស់យើងដែលតែងតែមានគំនិតគិតថា
ព្រះជាម្ចាស់ សព្វ ព្រះហឫទ័យនឹងឃើញកូនចៅរបស់ទ្រង់រងទុក្ខវេទនា។
គ្រប់ទាំងទេវតានៃនគរ ឋានសួគ៌ចង់ឃើញមនុស្សលោកទាំងអស់ប្រកប
ដោយសុភមង្គល។ ព្រះវរបិតា នៃនគរឋានសួគ៌នៃយើងរាល់គ្នាមិនដែលបិទ
បាំងរាំងរា មហាវិថីនៃអំណរ វិករាយចំពោះសត្វលោកដែលជាសមិទ្ធិផល
របស់ទ្រង់ឡើយ។ ការតម្រូវរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់គឺហៅឱ្យយើងចៀសចេញ

ឱ្យផុតអំពីការបំណែកបណ្តោយខ្លួន ដែលនឹង នាំមកនូវទុក្ខវេទនានិងការអស់
សង្ឃឹមដែលជាឧបសគ្គរាំងរាយយើងចូលទៅកាន់ ទ្វារនៃសុភមង្គល និងឋាន-
សួគ៌ ។ ព្រះដ៏ប្រោសលោះពិភពទាំងមូលទទួលយក មនុស្សទាំងឡាយទោះជា
មានបែបសណ្ឋានយ៉ាងណា ទោះជាគេមានការខ្វះខាត ភាពបរិសុទ្ធ ឬភាព
ខ្សត់ខ្សោយក្តី ។ ព្រះទ្រង់មិនត្រឹមតែលាងជំរះគេពីអំពើបាប និងផ្តល់ឱ្យគេនូវ
ថ្លៃប្រោសលោះដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ តែទ្រង់ថែមទាំង
បំពេញនូវចំណង់នៃចិត្ត ដែលយល់ព្រមទទួលនឹមរបស់ទ្រង់ និងទទួលបន្ទុក
របស់ទ្រង់ទៀតផង ។ ទាំងអស់នេះគឺជាគោលបំណង ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់ ដែលប្រោសប្រទាននូវសេចក្តីសុខសន្តិភាព និងការសំរាកដល់អស់
អ្នកណាដែលចូលមករកទ្រង់ដើម្បីទទួលនំប៉ុងជីវិត ។ ទ្រង់តំរូវឱ្យយើងបំពេញ
នូវភារកិច្ច ដែលនឹងនាំជំហានយើងទៅកាន់សេចក្តី អំណរវិករាយ គឺសេចក្តី
សុខក្សេមក្សាន្តដ៏ប្រសើរខ្ពស់ ដែលពួកអ្នកទទឹងច្បាប់ មិនអាចទៅដល់
ឡើយ ។ ជីវិតពិតនិងសេចក្តីអំណរវិករាយនៃព្រលឹងមនុស្ស គឺមានព្រះគ្រិស្ត
គង់សណ្ឋិតនៅក្នុងខ្លួន ដែលទ្រង់នោះហើយអាចផ្តល់សេចក្តី សង្ឃឹមប្រកប
ដោយសិរីល្អ ។

☞ មនុស្សជាច្រើនដណ្តឹងសួរថា: " តើខ្ញុំនឹងថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាម្ចាស់
យ៉ាង ដូចម្តេចទៅ?" លោកអ្នកមានបំណងនឹងថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាម្ចាស់ ក៏
ប៉ុន្តែ អ្នកមានភាពកំសោយខាងអំណាចនៃផ្លូវចិត្ត(វិញ្ញាណ)..យ៉ាងនោះអ្នក
ជាទាសា ទាសីនៃចំណង់ដែលគ្រប់គ្រងដោយទំលាប់នៃជីវិតដែលមានអំពើ
បាប ។ សេចក្តី សន្យានិងការដោះស្រាយរបស់អ្នក គឺប្រៀបបានទៅនឹងខ្សែពួរ
ដែលធ្វើពីដី ខ្សាច់ ។ អ្នកមិនអាចគ្រប់គ្រងគំនិត និង ពលវេគ (គឺការជំរុញផ្នែក
ផ្លូវចិត្ត) និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកបាន ។

ការយល់ដឹងអំពីការមិនគោរពពាក្យសន្យា របស់អ្នក និងសេចក្តីសន្យាក្លែង-
 ក្លាយបានធ្វើឱ្យទន់ខ្សោយដល់ទំនុកចិត្តទៅលើ ភាពស្មោះត្រង់របស់ខ្លួនឯង
 ហើយធ្វើឱ្យមានគំនិតគិតថាព្រះជាម្ចាស់ ពុំអាចទទួលរូបអ្នកបានឡើយ ។
 លោកអ្នកមិនត្រូវមានការអស់សង្ឃឹមយ៉ាង ដូច្នោះឡើយ ។ ឆន្ទៈគឺជាកម្លាំង
 ដ៏ពិតប្រាកដដែលលោកអ្នកត្រូវការយល់ដឹង ព្រោះវាជាអំណាចឃុំគ្រងទៅ
 លើធម្មជាតិរបស់មនុស្សលោកជាអំណាចនៃការសំរេចចិត្តឬការជ្រើសរើស ។
 អ្វីៗទាំងអស់ពីងផ្នែកទៅលើសកម្មភាពដ៏ត្រឹមត្រូវ នៃឆន្ទៈ ។ ព្រះជាម្ចាស់បាន
 ប្រគល់អំណាចឱ្យដល់មនុស្សហើយដូច្នោះមនុស្សអាច ប្រើប្រាស់កម្លាំងនេះ
 ទៅតាមចំណងរបស់ខ្លួន ។ លោកអ្នកមិនអាចផ្លាស់ប្តូរចិត្ត ហើយក៏មិនអាច
 ថ្វាយដល់ព្រះនូវសេចក្តីស្រឡាញ់នៃចិត្ត នោះដោយខ្លួនឯង បានដែរ ក៏ប៉ុន្តែ
 លោកអ្នកអាចបំរើព្រះជាម្ចាស់បាន ។ លោកអ្នកអាចថ្វាយទ្រង់ នូវឆន្ទៈរបស់
 លោកអ្នក រួចទ្រង់នឹងធ្វើការក្នុងចិត្តអ្នកឱ្យអ្នកមានបំណងចិត្ត និងប្រព្រឹត្ត
 តាមការល្អប្រពៃនៃព្រះជាម្ចាស់ ។ ពេលនោះរូបកាយពិកំណើតរបស់ អ្នកនឹង
 ត្រូវគ្រប់គ្រងដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នក
 នឹងផ្តោតទៅលើតែទ្រង់ម្តង ឯគំនិតរបស់អ្នកនឹងចុះសំរុងជាមួយនិងទ្រង់ដែរ ។

ចំណង់ចំពោះអំពើល្អ និងភាពបរិសុទ្ធបានល្អប្រពៃដរាបណាយើងនៅតែ
 បន្ត ជាប់ជានិច្ច ក៏ប៉ុន្តែវានឹងពុំមានសារប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ប្រសិនបើយើង
 ឈប់ធ្វើ ទៅទៀតនោះ ។ មនុស្សជាច្រើននឹងបាត់បង់នៅពេលដែលគេកំពុង
 សង្ឃឹមនិង មានចំណង់ចិត្តឱ្យក្លាយជាគ្រីស្ទាន ។ គេមិនទាន់បានទៅដល់
 ចំណុចដែលអាចនាំ គេឱ្យមានឆន្ទៈចុះចូលនឹងព្រះជាម្ចាស់ យ៉ាងនោះគេមិន
 បានក្លាយជាគ្រីស្ទាន ឡើយ ។

តាមការអនុវត្តន៍ត្រឹមត្រូវនៃឆន្ទៈ ការផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុង
អាចកើតមានឡើង ក្នុងជីវិតរបស់លោកអ្នក ។

តាមការអនុវត្តន៍ត្រឹមត្រូវនៃឆន្ទៈ ការផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងអាចកើតមាន
ឡើងក្នុងជីវិតរបស់លោកអ្នក ។ ដោយការចុះចូលនូវឆន្ទៈរបស់អ្នកចំពោះព្រះ
គ្រីស្ទ អ្នកបានភ្ជាប់ខ្លួនចងសម្ព័ន្ធនឹងអំណាចមួយដែលលើសអស់ទាំង
អំណាច ផងនានានៅលើលោកិយនេះ ។ អ្នកនឹងទទួលបានបាបតុល្យ (កម្លាំង) ព័ត៌
ហ័សស្ម័គ្រ ដើម្បីរក្សារូបអ្នកមិនឱ្យប្រែប្រួល ហើយតាមរយៈការលន់ត្បូងស្មោះ
ត្រង់ជាប់ជា និច្ចនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់អ្នកនឹងអាចរស់នៅក្នុងជីវិតមួយថ្មី..គឺ
ជីវិតដែលពោពេញដោយសេចក្តីជំនឿ ។

រូបសង្ខារៈ

ហាមចូលក្រៅពីបុគ្គលិក

មេតោមួយបានចូលទៅក្នុងឆ្នាចតរថយន្ត នៃក្រុមហ៊ុនធ្វើការសំរាប់ អា-
កាស យានដ្ឋាន។ ពួកក្រុមនិយោជិត(កម្មករ)ជាច្រើននាក់បានព្យាយាម
ដេញភ្ញៀវ មេតោនោះ ឱ្យចេញពីឆ្នាចតរថយន្តឱ្យទៅកាន់ទីវាលស្មៅវិញ
ប៉ុន្តែគេមិនបាន ចាប់អារម្មណ៍ថាឯកសណ្ឋាណរបស់គេមានផ្នែកខ្លះពណ៌
ក្រហមឡើយ។ មេតោ មិនបានរត់គេចទៅឯណាសោះ តែផ្ទុយទៅវិញវាបាន
រត់សំរុកដេញពួកនិយោជិត

ទាំងនោះរត់បាត់របាយឆ្លងពីទ្វារមួយចូលទ្វារមួយទៀត។ ចុងក្រោយបង្អស់
 វាបានប្រដេញប្រកិតនិយោជិតម្នាក់ចូលតាមយំ រហូតដល់ការិយាល័យរបស់
 លោក ប្រធានអគ្គនាយក។ គេបានគេចចេញតាមច្រកទ្វារក្រោយ បន្ទាល់ទុក
 មេតោ នៅជាប់ក្នុងការិយាល័យលោកនាយក។ លោកនាយកភ្ញាក់ក្រញាង
 ដោយ លោកមិនបានណាត់ជួបភ្ញៀវបែបនេះតាំងពីណាមក។ តេឡេហ្វូន
 សុំជំនួយ! អស់រយៈពេល៣ម៉ោងប៉ុណ្ណោះភ្ញៀវចម្លែកយើងបានបំផ្លាញអស់
 តុកាហ្វេមួយ ធ្វើឱ្យកំពៀតតុមួយ ច្រំជើងផ្ទះជញ្ជាំងជាច្រើនកន្លែងហើយធ្វើ
 ឱ្យខ្លួនដើមផ្កា មួយផង។ ពេលដែលកងជំនួយបានបកដល់ ភ្ញៀវចម្លែកយើង
 ត្រូវបានគេបញ្ជិះ លើរ៉ូម៉ក ដោយស្ងាត់ស្ងៀមចេញពីការិយាល័យរួចបញ្ចូល
 ទៅក្នុងរថសណ្តោងដឹក ចេញទៅ។

ជួនកាលកិច្ចប្រឹងប្រែងដើម្បីបណ្តេញអំពើបាប ឬការថ្វាយបង្គំរូបសក្ការៈ
 ចេញពីខ្លួនយើងគឺមិនសំរេចបំណងឡើយ..ការនេះវាដូចគ្នានឹងពាក់អារ
 ក្រហម រួចប្រឹងបណ្តេញមេតោឱ្យចេញពីទីធ្លាចតរថយន្តដូច្នោះដែរ។ ទំរាំតែ
 យើងដឹង សាតាំងវាបានលុកចូលផុតកន្លែងហាមឃាត់ដែលមានសញ្ញាថាៈ
 “ហាមចូល ក្រៅពីបុគ្គលិក”។ បើយើងម៉ឺងម៉ាត់ក្នុងរឿងនេះប្រាកដមែន
 កិច្ចការដំបូងបង្អស់ គឺធ្វើការប្តេជ្ញាចិត្តនឹងដឹករំលឹកអស់ទាំងរូបសក្ការៈឱ្យអស់
 រលីងពីខ្លួនយើង។ (សូមមើលទំព័រ ៤៨) ។

❑ ហេតុដូចម្តេចបានជាមានតែអ្នកគ្រិស្តានប៉ុណ្ណោះដែលសំរាំងចិត្ត របស់
គេសំរាប់ព្រះគ្រិស្ត?

❑ តើមានរូបសក្ការៈអ្វីខ្លះដែលធ្លាប់មានឥទ្ធិពលដល់ជីវិតរបស់អ្នក?
សូមពិចារណា:

❑ មើលទស្សនាវដ្តី ឬកាសែត ដែលមានស្តីពីរូបសក្ការៈដែលគំរាមគំហែង
ដល់ជីវិតអ្នកគ្រិស្តាន ។

❑ អាននិងសញ្ជឹងគិតមើលពីពាក្យថា "គ្រប់ទាំងអស់ខ្ញុំថ្វាយដល់
ព្រះយេស៊ូ" នៅក្នុងសៀវភៅទំនុកតំកើងខ្មែរលេខ ១៥៩ ។
សូមអានបន្ថែមទៀតនៅ:

- ✘ យ៉ូស្វេ ៧
- ✘ សុភាសិត ១៦:៣
- ✘ ពេត្រុសទី១ ១:១៣-១៦

សេចក្តីជំនឿ និង ការទទួលយកព្រះ

នៅពេលដែលសតិសម្បជញ្ញៈរបស់អ្នក ត្រូវបានបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធនោះអ្នកនឹងមើលឃើញនូវសេចក្តីអាក្រក់ អំពើបាប និង អំណាចរបស់ វានូវពិរុទ្ធភាពនិងភាពអមិត្ររបស់វា ហើយអ្នកនឹងមើលទៅអំពើអស់ទាំង នោះ ដោយសេចក្តីខ្ពើមរអើម។ អ្នកនឹងដឹងថាអំពើបាបបាណព្រៃក្របួងអ្នក ចេញអំពី ព្រះជាម្ចាស់ ហើយរូបអ្នកវិបតក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អារក្ស។ នៅពេល ដែលអ្នកខំ តស៊ូរត់គេចកាន់តែខ្លាំង នោះអ្នកនឹងរឹតតែឃើញ ច្បាស់នូវភាពអស់សង្ឃឹម របស់អ្នកកាន់តែខ្លាំងឡើងដែរ។ បុព្វហេតុរបស់

អ្នកមិនបរិសុទ្ធ ឯចិត្តរបស់អ្នក ក៏មិនបរិសុទ្ធដែរ។ អ្នកនឹងឃើញថាជីវិតរបស់ អ្នកពោពេញទៅដោយភាពអាត្មា និយម និង អំពើបាប។ អ្នកមានចំណង់ឱ្យ

បានរួចទោស ឱ្យបានជំរះសំអាតអំពើ បាប និងឱ្យរួចមានសេរីភាព។ តើអ្នក ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីទទួលបានការចុះសំរុង ជាមួយព្រះជាម្ចាស់ និងឱ្យបានដូច ជាអង្គទ្រង់?

☞ អ្នកប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីសុខសន្តិភាព.. គឺការលើកលែងទោសពីព្រះ ជាម្ចាស់ និង សន្តិភាព និង សេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់អ្នក ដែល ប្រាក់ពុំអាចទិញបាន ចំណេះពុំអាចផ្តល់ឱ្យបាន ប្រាជ្ញាពុំអាចសំរេចបាន.. អ្នកមិន អាចសង្ឃឹមបានលើការព្យាយាមដោយអំណាចខ្លួនឯង។ " ក៏ប៉ុន្តែព្រះ ជាម្ចាស់ ផ្តល់មកឱ្យយើងជាអំណោយដែលមិនគិតតំលៃអ្វីឡើយ" ..អេសាយ ៥៥:១។ សន្តិភាពក្នុងព្រះជាម្ចាស់គឺជារបស់ផងអ្នក ប្រសិនបើលោកអ្នក ឈោងដៃទទួល យក។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា: " ទោះបីជាអំពើបាប របស់ឯងក្រហម ទែងក៏ដោយ ក៏គង់នឹងបានសង្គ្រោះជាហិម: ទោះជាក្រហម អ្និនឆ្កែក៏ដោយ គង់នឹងបានដូចជារោមចៀមវិញ" ..អេសាយ ១:១៨។ " អញនឹងឱ្យឯងមានចិត្ត ថ្មី និងដាក់វិញ្ញាណថ្មីនៅក្នុងឯងដែរ" ..អេសាយ ៣៦:២៦។

អ្នកបានលន់តួអំពើបាបរបស់អ្នក ហើយក្នុងចិត្តរបស់អ្នកក៏បានជំរះវាដាច់ ស្រឡះ។ អ្នកបានសំរេចចិត្តថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ឥឡូវសូមចូលមក ឯទ្រង់ និងសូមឱ្យ ទ្រង់លាងជំរះអស់ទាំងអំពើបាបរបស់អ្នក និងសូមទ្រង់ ប្រគល់ឱ្យអ្នកនូវចិត្តថ្មី ដោយជឿជាក់ថាទ្រង់នឹងធ្វើមែន " ព្រោះទ្រង់បាន សន្យា"។ នេះជាមេរៀនដែលព្រះយេស៊ូវបង្រៀនកាលទ្រង់រស់នៅលើផែនដី គឺថាអំណោយដែលព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាចំពោះយើង នោះយើងត្រូវតែមាន ជំនឿថាយើងពិតជានឹងបានទទួល ហើយអំណោយនោះពិតជារបស់យើង ផង។ ព្រះយេស៊ូវបានព្យាបាលមនុស្សឱ្យបានជាពីជំងឺ នៅពេលដែលគេ

មានជំនឿដល់ អំណាចចេស្តារបស់ទ្រង់។ ទ្រង់បានជួយមនុស្សចំពោះរបស់
 ដែលគេអាចមើលឃើញ រួចក៏បណ្តោយចិត្តឱ្យមានការទុកចិត្តដល់ទ្រង់ចំពោះ
 របស់ដែលមិនអាច មើលឃើញ និងដឹកនាំគេឱ្យជឿដល់អំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុង
 ការអត់ទោសបាប។ ការនេះទ្រង់បានសំដែងឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ នៅពេល
 ទ្រង់ព្យាបាលមនុស្ស ដែលស្លាប់ដៃជើង ដែលអ្នកនឹងអាចដឹងថាកូនមនុស្ស-
 មានអំណាចលើផែនដី ដែលអាចអត់ទោសអំពើបាបដូចមានចែងក្នុងព្រះគម្ពីរ
 មួយវគ្គថា: "រួចទ្រង់មានបន្ទូលទៅមនុស្សជំងឺនោះថា ចូរក្រោកឡើងយក
 គ្រែរបស់ឯងទៅ ផ្ទះវិញចុះ" ..ម៉ាថាយ ៩:៦។ រីឯលោកយ៉ូហានជាអ្នកផ្សព្វ
 ផ្សាយដំណឹងល្អ អំពីមហិទ្ធិវិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រិស្តបានពោលថា: "មានសេចក្តីថែង
 ទុកមកថា ឱ្យអ្នក រាល់គ្នាបានជឿដល់ព្រះយេស៊ូជាព្រះគ្រិស្តហើយ គឺជាព្រះ
 រាជបុត្រានៃព្រះពិត ហើយឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានជីវិត ដោយសារព្រះនាមទ្រង់
 ដោយមានសេចក្តីជំនឿ" .. យ៉ូហាន ២០:៣១។ ពីរឿងរ៉ាវសាមញ្ញក្នុងព្រះ-
 គម្ពីរដែលសំដែងឱ្យឃើញពី វិធីដែលព្រះយេស៊ូព្យាបាលជំងឺ យើងអាចដឹង
 បានការងារខ្លះៗទៀតអំពីសេចក្តី ជំនឿនៅក្នុងទ្រង់ក្នុងការអត់ទោសបាប។
 ឥឡូវនេះយើងត្រលប់ទៅឯរឿង មនុស្សស្លាប់ដៃជើងនៅឯស្រះបេតសេដា
 វិញ។ មនុស្សរងគ្រោះដ៏អភ័ព្វគ្មាន សង្ឃឹមឡើយ គាត់ពុំដែលកំរើកដៃជើង
 អស់រយៈពេល ៣៨ ឆ្នាំ។ ក៏ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូប្រាប់គាត់ថា: "ចូរក្រោកឡើង
 យកគ្រែរបស់ឯងហើយដើរ ទៅ"។ មនុស្សជំងឺនោះអាចនឹងនឹកពេលក្នុង-
 ចិត្តថា: "ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ប្រសិនបើទ្រង់អាចព្យាបាលទូលបង្គំបាននោះ
 ទូលបង្គំនឹងស្តាប់តាមបន្ទូលព្រះ អង្គ"។

ក៏ប៉ុន្តែគាត់ជឿព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រិស្តហើយជឿថាព្រះនឹងព្យាបាល គាត់ជា ហើយគាត់ក៏ព្យាយាមធ្វើមួយរំពេចនោះ ។ គាត់មានចំណង់នឹងដើរ ហើយគាត់ ក៏ដើររួចទៅ ។ គាត់ធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រិស្តហើយព្រះជាម្ចាស់ប្រទាន អំណាចឱ្យគាត់ ហើយចុងបញ្ចប់គាត់ក៏បានជា ។

នៅក្នុងសភាពដូចគ្នានេះដែរ អ្នកជាមនុស្សមានបាបអ្នកមិនអាចទទួល ទណ្ឌកម្មលាងកំហុសចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកនៅក្នុងអតីតកាលបានឡើយ ហើយ ក៏មិនអាចផ្លាស់ចិត្តរបស់អ្នក រួចធ្វើឱ្យខ្លួនអ្នកល្អបរិសុទ្ធដោយខ្លួនឯង បានដែរ ។ ក៏ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់សន្យាថានឹងធ្វើកិច្ចការទាំងអស់នេះ ចំពោះរូប អ្នកតាមរយៈ ព្រះគ្រិស្ត ប្រសិនបើអ្នកជឿដល់សេចក្តីសន្យានេះ ។ ពេលដែល លោកអ្នកលន់តូ អំពើបាបហើយបានថ្វាយខ្លួនអ្នកចំពោះព្រះជាម្ចាស់ នោះអ្នក នឹងមានសុភមង្គលៈនឹង បំរើទ្រង់ ។ កាលណាអ្នកធ្វើការនេះដោយប្រាកដក្នុងចិត្តបែប ដូច្នោះ នោះព្រះជា ម្ចាស់នឹងបំពេញនូវសេចក្តីសន្យាចំពោះរូបអ្នក ។ ប្រសិន បើអ្នកជឿដល់សេចក្តី សន្យានេះអ្នកត្រូវតែជឿថាអ្នកនឹងបានអត់ទោសបាប ហើយលាងជំរះពីអំពើ បាប ព្រោះព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់តែងតែផ្តល់នូវការពិត ។ អ្នកនឹងត្រូវព្យាបាលឱ្យជា ដូចជាព្រះគ្រិស្តផ្តល់អំណាចចំពោះមនុស្សស្លាប់ដៃ ជើងឱ្យដើរបានឡើងវិញ នៅ ពេលដែលគាត់មានជំនឿថាគាត់នឹងត្រូវព្យា បាលឱ្យបានជា ។ ការនេះកើតឡើង យ៉ាងដូច្នោះដែរចំពោះរូបអ្នកប្រសិនបើ អ្នកជឿទុកចិត្តលើព្រះ ។

ចូរកុំរង់ចាំដល់ខ្លួនអ្នកបានជា ប៉ុន្តែត្រូវតែនិយាយថា: " ទូលបង្គំជឿហើយ អ្វីដែលអ្នកប្រាថ្នា កាលណាអ្នកអធិស្ឋានសូមនោះចូលជឿថាអ្នកនឹងបាន ទទួល នោះអ្នកនឹងបានជាប្រាកដ" ..ម៉ាកុស ១១:២៤ ។ មានលក្ខខណ្ឌចំពោះ សេចក្តី សន្យានោះគឺ យើងត្រូវអធិស្ឋានទៅតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជា ម្ចាស់ ។ គឺដោយសារបំណងហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលលាងសំអាត

យើងពីអំពើ បាប ទទួលយើងជាកូនរបស់ទ្រង់ និងអាចឱ្យយើងរស់នៅក្នុង ជីវិតបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះយើងអាចទទួលសូមព្រះពរទាំងនេះហើយជឿថាយើង នឹងបានទទួល ហើយ អគុណព្រះជាម្ចាស់នៅពេលដែលយើងបានទទួល ។ យោលតាមសិទ្ធិរបស់យើង យើងចូលមកចំពោះព្រះយេស៊ូ នោះទ្រង់នឹងលាង យើងឱ្យស្អាតពីអំពើបាប ហើយដែលយើងអាចឈរនៅចំពោះមុខក្រិត្យវិន័យ ដោយគ្មានសេចក្តីអៀន ខ្មាស ឬវិប្បដិសារីឡើយ ។ "ហេតុនេះនៅជាន់នេះ អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះ គ្រិស្តយេស៊ូ នោះគ្មានទោសឡើយ ព្រោះទ្រង់ពុំបាន ដើរតាមសាច់ឈាម ប៉ុន្តែ ទ្រង់ដើរតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញ" ..រ៉ូម ៨:១ ។

ព្រោះហេតុដូច្នេះរូបអ្នកពុំមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកទៀតទេ ព្រោះទ្រង់ បាន ចេញថ្លៃប្រោសលោះដល់រូបអ្នករាល់គ្នាហើយ ។ "ទ្រង់បានលោះអ្នករាល់ គ្នាមិន មែនដោយរបស់ពុករលួយដូចជាប្រាក់និងមាសនោះទេ គឺដោយសារ ព្រះលោហិតជីវិតសេសរបស់ព្រះគ្រិស្ត ដែលដូចជាកូនច្រៀមឥតខ្ចោះឥតមាន ស្លាកស្នាម" ..ពេត្រូសទី១ ១:១៨-១៩ ។ តាមរយៈជំនឿដ៏សាមញ្ញនៅក្នុង ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះវិញ្ញាណដ៏បរិសុទ្ធ នឹងចាប់បដិសន្ធិនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក ។ អ្នកគឺជាក្មេង ដែលកើតក្នុងគ្រួសារនៃព្រះជាម្ចាស់ តែទ្រង់ស្រឡាញ់អ្នកដូច ជាព្រះរាជបុត្រា របស់ទ្រង់ដូច្នោះដែរ ។

ឥឡូវដែលអ្នកបានថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះគ្រិស្តយេស៊ូហើយនោះ ចូលកុំ- រាថយ ឱ្យសោះ ក៏កុំឱ្យរវាតចេញឆ្ងាយអំពីទ្រង់ ប៉ុន្តែពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃចូរ និយាយថា "ខ្ញុំជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រិស្ត ខ្ញុំបានថ្វាយខ្លួនចំពោះទ្រង់" ហើយ- ទទួលសូមទ្រង់នូវ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងសូមឱ្យទ្រង់ឃុំគ្រងរក្សាដោយនូវ ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។ ដោយអ្នកបានថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាម្ចាស់ ជឿជាក់ចំពោះ ទ្រង់ នោះអ្នកបានក្លាយ ទៅជាកូនរបស់ទ្រង់ដូច្នេះអ្នកនឹងរស់នៅក្នុងទ្រង់ ។

សារីកបានពោលថា: "ដូច្នោះ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានទទួលព្រះគ្រិស្តយេស៊ូជា
ម្ចាស់បែបយ៉ាងណា នោះចូលដើរ តាមទ្រង់បែបនេះចុះ" ..កូរ៉ុស ២:៦ ។

អ្នកដូចជាមានអារម្មណ៍ថា គេត្រូវតែទទួលការសាកល្បងជាមុន ហើយ
ត្រូវ បង្ហាញដល់ព្រះជាម្ចាស់ ឱ្យឃើញថាគេបានកែប្រែពិតប្រាកដមុននឹងអាច
ទទួល ព្រះពរអំពីព្រះជាម្ចាស់ ។ ក៏ប៉ុន្តែពុំមែនដូច្នោះទេគឺគេអាចទទួលព្រះពរ
ពីព្រះជា ម្ចាស់ក្នុងពេលនេះតែម្តង។ គេត្រូវតែមានព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ
របស់ព្រះយេស៊ូគ្រិស្តដើម្បីជាជំនួយដល់ភាពទន់ខ្សោយរបស់គេ បើពុំដូច្នោះ
ទេគេពិតជាពុំ អាចទប់ទល់នឹងអារក្សបានឡើយ ។ ព្រះយេស៊ូសព្វព្រះហឫ-
ទ័យ ឱ្យយើងចូល មករកទ្រង់ក្នុងសណ្ឋាណលក្ខណៈដែលយើងមាន ទោះទាំង
មានអំពើបាប ភាព តែគោលឥតទីពឹង មិនអាចឈរដោយខ្លួនឯងបានក្តី ។
យើងអាចចូលមករក ទ្រង់នៅពេលដែលយើងមានភាពទន់ខ្សោយទាំងមាន
អំពើបាប ហើយឱនក្រាប នៅទៀបព្រះបាទរបស់ទ្រង់ដោយយល់ដឹងពី
កំហុស និងភាពខុសឆ្គងទាំងនោះ ចុះ ។ គឺសិរីល្អរបស់ទ្រង់ដែលក្រសោបយើង
នៅក្នុងរង្វង់ព្រះហស្តនៃសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ហើយព្យាបាលរបួស
យើងនិងសំអាតយើងអំពីការទុច្ចរិត ទាំងប៉ុន្មាន ។

អ្នកខ្លះដូចជាមានអារម្មណ៍ថា គេត្រូវតែទទួលការសាកល្បងជាមុន
ហើយត្រូវបង្ហាញដល់ព្រះជាម្ចាស់ឱ្យឃើញថា គេបានកែប្រែ
ពិតប្រាកដ មុននឹងគេអាចទទួលព្រះពរអំពីព្រះជាម្ចាស់ ។

មានមនុស្សរាប់ពាន់នាក់ដែលយល់ច្រឡំត្រង់ចំណុចនេះឯង គឺពីព្រោះតែ គេ ពុំជឿថា ព្រះយេស៊ូអត់ទោសបាបឱ្យគេដោយផ្ទាល់រៀងៗខ្លួននោះ ឡើយ។ គេពុំជឿតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។ គឺជាសិទ្ធិចំពោះអ្នក ទាំងឡាយ ណាដែលធ្វើតាមលក្ខខ័ណ្ឌ និងដឹងដោយខ្លួនឯងថាការអត់ទោស បាបនៃព្រះជា ម្ចាស់នេះគឺទ្រង់អាចនឹងអត់ឱនទោសឱ្យរាល់អំពើបាប។ កុំឱ្យ មានចម្ងល់ថា ពាក្យសន្យារបស់ព្រះមិនមានន័យអ្វីចំពោះអ្នកឱ្យសោះ។ សេចក្តីសន្យារបស់ ព្រះទាំងនេះ គឺសំរាប់រាល់បាបជនដែលបានប្រែចិត្ត។ កម្លាំងនិងសិរិល្អបានផ្តល់ តាមរយៈព្រះគ្រិស្ត ហើយពួកទេវតាដំណឹងល្អក៏ បាននាំទៅកាន់គ្រប់ទាំង វិញ្ញាណដែលទទួលជឿ។ គ្មាននរណាម្នាក់មាន អំពើបាបធ្ងន់ធ្ងររហូតដល់គេពុំ អាចស្វែងរកកម្លាំង ភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តី សុចរិត នៅក្នុងព្រះគ្រិស្តដែលសុគត ដើម្បីរូបគេនោះឡើយ។ ទ្រង់តែងរង់ចាំ នឹងដោះសំលៀកបំពាក់សន្តិភាព សុចរិតវិញ។ ទ្រង់លោះគេឱ្យបានរស់គេនឹង មិនស្លាប់ឡើយ។

ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់ពុំប្រស្រ័យទាក់ទងជាមួយយើងដូចមនុស្សសាមញ្ញ តែងធ្វើ នោះទេ។ ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់គឺប្រកបទៅដោយសេចក្តីមេត្តា ករុណា សេចក្តី ស្រឡាញ់ និងព្រះទ័យអាណិតអាសូរដ៏ទន់ភ្លន់។ ទ្រង់មាន ព្រះបន្ទូលថា: "ត្រូវឱ្យមនុស្សអាក្រក់បោះបង់ចោលផ្លូវរបស់ខ្លួន ហើយមនុស្ស ទុច្ចរិតបោះបង់ គំនិតខ្លួនដែរ រួចឱ្យគេត្រឡប់មកឯព្រះយេហូវ៉ាវិញ នោះទ្រង់ នឹងអាណិតអាសូរ ដល់រូបគេ ..គឺឱ្យវិលត្រឡប់មកឯព្រះនៃយើងរាល់គ្នា នោះទ្រង់នឹងអាណិត មេត្តាដល់រូបគេ គួរតែទ្រង់នឹងអត់ទោសឱ្យជាបរិបូណ៌" ..អេសាយ ៥៥:៧។ "អញបានលប់អំពើវិលវេរបស់ឯងចេញដូចជាពពក យ៉ាងក្រាស់ និងអំពើបាប របស់ឯងដូចជាពពកផង" ..អេសាយ ៤៤:២២។

“ ត្បិតអញគ្មានសេចក្តីអំណរចំពោះការស្លាប់របស់អ្នកដែលត្រូវស្លាប់នោះ
ទេ ដូច្នេះចូរឯងរាល់គ្នាវិលមកឱ្យបានរស់នៅវិញ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ
អម្ចាស់ យេហូវ៉ា” ..អេសេគាល ១៨:៣២ ។

អារក្សសាតាំងប្រុងប្រៀបជាស្រេច នឹងលួចឆក់យកការធានារ៉ាប់រងដែល
ប្រកបដោយព្រះពរ ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់យើង ។ វាមានចំណង់នឹង
ឆក់យកនូវគ្រប់ ពន្លកនៃសេចក្តីសង្ឃឹម និង អស់ទាំងការស្នើដែលបំភ្លឺព្រលឹង
របស់ អ្នក ក៏ប៉ុន្តែអ្នកមិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យវាធ្វើយ៉ាងដូច្នោះទេ ។ សូមកុំស្តាប់
តាម មនុស្សអូសទាញឱ្យសោះ តែសូមនិយាយយ៉ាងដូច្នោះវិញថា: “ ព្រះយេស៊ូ
សុគត ដើម្បីរូបខ្ញុំមានជីវិតរស់នៅ” ។ ទ្រង់ស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយមិនបណ្តោយ
ឱ្យរូបខ្ញុំ វិនាសបាត់បង់ឡើយ ។ ខ្ញុំមានព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ ដែលពេ
ពេញដោយ ព្រះទ័យមេត្តាអាសូរ ហើយទោះបីខ្ញុំប្រមាថសេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ទ្រង់ ហើយ ទោះបីខ្ញុំបានខ្លះខ្លាយព្រះពរដែលទ្រង់បានប្រទានមកខ្ញុំ
ក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនឹងក្រោក ទៅឯព្រះវរបិតានៃខ្ញុំរួចពោលពាក្យ ឡើងថា: “ ខ្ញុំបាន
ធ្វើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះ ហើយនិងលោកឪពុកមែន ខ្ញុំនេះមិនគួរឱ្យ គេហៅថា-
កូនលោកឪពុកទៀតទេ សូមទទួលខ្ញុំទុកដូចជាជើងឈ្នួលលោកឪពុកវិញ
ចុះ” ។ រឿងប្រៀបប្រដូចនេះ បានប្រាប់អ្នកថាតើអ្នកដែលបានរងផ្លូវនោះ
បានទទួលអ្វីខ្លះ? វគ្គនេះបានបន្ត ទៀតថា: “ លុះឪពុកឃើញកូនពិចម្នាយ
ហើយក៏មានចិត្តអាណិតមេត្តាហើយរត់ ទៅឱ្យបង្កើតកូនរបស់គាត់” ..លូកា
១៥:១៨-២០ (Parable of the Great Banquet).

ទោះបីជារឿងប្រៀបប្រដូចនេះពិរោះរណ្តំជាប់ចិត្តយើងនេះក្តី ក៏នៅមិនខ្លះ
បានសំដែងឱ្យបានពេញលេញនូវសេចក្តីអាណិតស្រឡាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែននៃព្រះ
វរបិតានៃនគរស្ថានសួគ៌បានឡើយ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងឱ្យដឹងតាមរយៈ

ហោរារបស់ទ្រង់ថា: " អញបានស្រឡាញ់ដឹងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្ថិត
ស្ថេរ អស់កល្ប ហេតុនេះបានជាអញទាញនាំដឹងមកដោយសេចក្តីសប្បុរស"
..យេរេមា ៣១:៣។ នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបបិតនៅឆ្ងាយពីគេហដ្ឋាន
របស់ឪពុកគេបានខ្លះខ្លាយនូវភោគសម្បត្តិនៅឯស្រុកក្រៅប៉ុណ្ណោះហើយចិត្ត
របស់ឪពុកនៅតែនឹកទៅដល់គេ។ ហើយគ្រប់ទាំងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដែលភ្ញាក់
រពួកហើយវិលមករកទ្រង់វិញគឺបណ្តាលមកអំពីការដង្ហោយហៅដ៏ទន់ភ្លន់នៃ
ព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដែលទទួលហៅគេ អូសទាញអ្នកដែលរង្វេង
នោះឱ្យ ត្រឡប់មកកាន់សេចក្តីស្រឡាញ់តាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា ។

ដោយសេចក្តីសន្យាដ៏បរិបូណ៌នៃព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ នៅនឹងចំពោះមុខអ្នក
តើអ្នកនៅតែមានចម្ងល់ឡើយ? តើអ្នកអាចជឿថានៅពេលដែលមនុស្ស-
មាន បាបចង់វិលត្រឡប់មកវិញ ចង់លះបង់អំពើបាបរបស់គេ ហើយងាកមក
ឯទ្រង់ ដោយចិត្តលះបង់ផ្លូវចាស់របស់ខ្លួនចោលនិងប្រែចិត្តទាំងស្រុងដើរតាម
ព្រះ តើព្រះអម្ចាស់នឹងរុញច្រានគេចេញមិនឱ្យគេចូលមកឡើយព្រះបាទ
របស់ទ្រង់ ឬយ៉ាងណា? ។ កុំឱ្យមានគំនិតបែបនេះឱ្យសោះ! គ្មានអ្វីអាចធ្វើ
ឱ្យឈឺចាប់ដល់ ព្រះវិញ្ញាណរបស់អ្នកជាជាងគំនិតបែបនេះចំពោះព្រះវរបិតា
នៃស្ថានសួគ៌របស់យើងនោះឡើយ ។ "ព្រះទ្រង់ស្តាប់ខ្លឹមអំពើបាប ក៏ប៉ុន្តែទ្រង់
ស្រឡាញ់ មនុស្សមានបាប" ដោយហេតុដូច្នោះហើយបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះគ្រិស្ត
ឱ្យ យាងចុះមកផែនដីនេះប្រយោជន៍ឱ្យអស់អ្នកដែលជឿនឹងបានសង្គ្រោះ និង
ប្រកប ដោយព្រះពរដ៏អស់កល្បនៅក្នុងអាណាចក្រនៃសិរីល្អ ។ តើមានភាសា
ឯណាដែលនឹង ទន់ភ្លន់ជាងនេះដែលអាចសំដែងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់
ចំពោះយើង ។ ទ្រង់ ប្រកាសថា " តើស្ត្រីនឹងភ្លេចកូនដែលកំពុងបៅដោះ ឥតមាន-
អាណិតដល់កូនដែល ចេញពីផ្ទៃខ្លួនដឹងមកបានដែរឬទេ? អើគេនឹងភ្លេចបានក៏
ប៉ុន្តែអញមិនភ្លេចឯងទេ" ..អេសាយ ៤៩:១៥ ។

ការអត់ឱនទោសឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក

ការចេះអត់ឱនទោសឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក

ហ្សឺមបានជាន់ប្រាំងរថយន្តភ្លឹមស្សរបស់គេ ឈប់ក្រោយរថយន្តប៊ី-អឹមដ៏ ថ្មីស្រឡាងមួយគ្រឿងត្រង់កន្លែងភ្លើងស្តុបមួយ រួចគេឱនឈ្នាក់មើលបញ្ជី រាយពី របស់ដែលគេត្រូវធ្វើ។ រំពេចនោះស្រាប់តែមានស្នូរប៉ះទង្គិច ហ្សឺមដឹង យ៉ាង ច្បាស់ថាប្រាកដជាមានអ្វីប៉ះនឹងរថយន្តរបស់គេ ហើយក៏ខំអែតរកមើល ដោយ គិតក្នុងចិត្តថារថយន្តប៊ី-អឹមដែលនៅខាងមុខនោះប្រាកដជាបានរំកិល មកប៉ះនឹងរថយន្តរបស់គេ។ នៅក្នុងខណៈដែលហ្សឺម បំរុងនឹងស្រែកទៅម្ចាស់ ឡាន ប៊ី-អឹមនោះហ្សឺមក៏នឹកប្រាកដក្នុងចិត្តថាម្ចាស់ឡាននេះមិនបានធ្វើ អ្វីមក លើគេ សោះ តែផ្ទុយទៅវិញគឺជាកំហុសរបស់ហ្សឺមខ្លួនឯងសោះ។ នៅពេលដែលហ្សឺម ឈ្លាមមើលបញ្ជីរបស់ខ្លួននោះ គេក៏រហូតជើងចេញពី ឈ្នាន់ប្រាំងដោយឥតដឹង ខ្លួន គេពេលនោះហើយដែលរថយន្តរបស់គេបាន រំកិលទៅប៉ះនឹងរថយន្ត ប៊ី-អឹម នោះ។ ហ្សឺមបានម្តុកក្នុងចិត្តហើយនឹកថាម្ចាស់ រថយន្ត ប៊ី-អឹមនោះប្រាកដជាចុះ មកមើលរថយន្ត និងហៅគេ (ហ្សឺម) មក និយាយគ្នាពីការខូចខាតនោះ។ ក៏ប៉ុន្តែច្រើនវិនាទីបានកន្លងផុតទៅ ភ្លើងស្តុប ខៀវដែលជាសញ្ញាអនុញ្ញាតឱ្យ ចរាចររបន្តជាធម្មតានោះចាំងភ្លែតឡើង រថយន្តប៊ី-អឹមបានលូនសន្សឹមចេញ ដោយឥតវិវរវល់នឹងឧប្បទវហេតុនោះ ឡើយ។ ហ្សឺមបានចូរចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ដូចដកបន្លាចេញពីទ្រូង គេចេញដូច្នោះ ដែរ មិនតែប៉ុណ្ណោះសោត ហ្សឺមបាន ទទួលមេរៀនថ្មីមួយនិងអត្តស័យនៃការ អត់ទោស..នោះជាការមួយប្រពៃណាស់!

ការអត់ឱនទោសឱ្យគ្នាទៅវិញមក ដូចដែលបានពណ៌នាមកខាងដើមជំពូក នេះគឺជាអំណោយទានមកពីព្រះ។ សូមអានរួចពិចារណាមើលតើលោកអ្នកអាច ស្វែងរកបានសេចក្តីសន្តិភាពនៅក្នុងចិត្តដែរឬទេ? សូមមើលទំព័រ ៥៥ ។

- ✎ បើអ្នកជាអ្នកបើកបរដែលមានកំហុស តើអ្នកអាចរកការអត់ឱនទោសដល់អ្នកបានដែរឬទេ ប្រសិនបើអ្នកបើកបរម្នាក់ទៀតមិនមែនជា មនុស្សប្រភេទអ្នកបើកបររថយន្ត ប៊ី-អឹមនោះ ។
- ✎ តើលោកអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាដែរនៅពេលដែលគេបានអត់ឱន ទោសឱ្យអ្នក? តើអ្វីដែលធ្វើឱ្យលោកអ្នកសំរួលចិត្តអត់ឱនទោសឱ្យដល់ អ្នកដទៃ ។

សូមពិចារណា:

- ☞ សូមសរសេរផ្នាកមួយដាក់នៅមាត់ទ្វារដែលមានពាក្យថា:
"ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំនឹងអត់ឱនទោសឱ្យអ្នកណាម្នាក់" ។
- ☞ សរសេរសំបុត្រមួយច្បាប់ទៅកាន់អ្នកណាម្នាក់ដែលធ្លាប់មានរឿងរ៉ាវតម មាត់តមក ដោយប្រាប់គេថាអ្នកចង់ឱ្យមានមិត្តភាពធម្មតាជាថ្មី ឡើងវិញ ។

សូមអានថែមទៀតនៅ:

- ☒ ម៉ាថាយ ១៨:២៣-៣៥
- ☒ លូកា ៥:១៨:២៥
- ☒ យ៉ូហានទី១ ១:៩

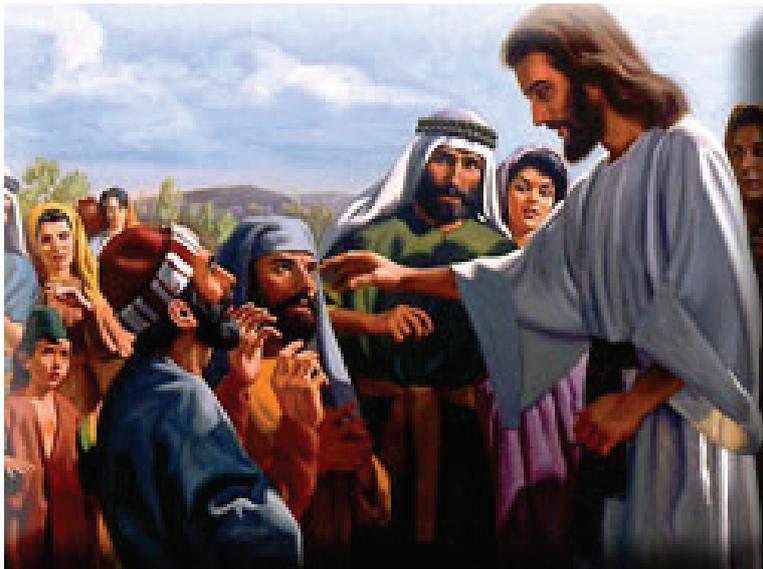
ឱអ្នកដែលមានចម្ងល់និងភ័យរន្ធត់អើយ! សូមសម្លឹងមើលទៅស្ថានសួគ៌ព្រោះ ព្រះយេស៊ូដែលគង់ព្រះជន្ម នោះទ្រង់ធ្វើជាអ្នកអង្វរករជំនួសរូបអ្នកហើយ ។ អរព្រះ គុណព្រះចំពោះអំណោយទាននៃព្រះរាជបុត្រាជាទីស្នូនភ្ជាប់របស់ទ្រង់ ហើយ សូម អធិដ្ឋាន សូមកុំឱ្យការដែលទ្រង់សុគតជំនួសអ្នកនោះជាការឥត ប្រយោជន៍ឡើយ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដង្ហោយហៅលោកអ្នកនៅថ្ងៃនេះ ។ ចូរ- ចូលមកចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ដោយមូលចិត្តគំនិត នោះអ្នកនឹងអាចសូមព្រះពរពី ព្រះអង្គដ៏បរិបូណ៌ ។

នៅពេលដែលលោកអ្នកអានពាក្យសន្យា ចូរចងចាំក្នុងចិត្តថាសេចក្តីសន្យា ទាំងនោះ គឺសំដែងនូវសេចក្តីស្រឡាញ់និងអាណិតមេត្តាដែលពុំអាចពណ៌នាបាន ។ ដោយសេចក្តីមេត្តាអាសូរដ៏ឥតព្រំដែនរបស់ព្រះ ដូចចិត្តដ៏ប្រសើរឧត្តមនៃសេចក្តី ស្រឡាញ់ដ៏អនេកអនន្តបានរំកិលមកជិតបាបជនទាំងឡាយ ។ "យើងបាន សេចក្តី ប្រោសលោះតាមរយៈព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ គឺជាការអត់ទោសបាប" ..អេភេសូរ ១:៧ ។ ពិតមែនហើយគឺមានតែជឿថាព្រះគឺជាអ្នកជួយថែរក្សារបស់ អ្នកទេ ។ ទ្រង់ ចង់ស្តារឡើងវិញនូវលក្ខណៈសម្បត្តិសីលធម៌របស់ទ្រង់នៅក្នុង មនុស្សលោកយើង ។ នៅពេលដែលអ្នកចូលទៅជិតទ្រង់ដោយមានការលន់តូ និងការប្រែចិត្តនោះទ្រង់ នឹងចូលមកជិតរូបអ្នក ដោយសេចក្តីករុណានិងអត់ ទោសបាបវិញដែរ ។

ដោយសេចក្តីមេត្តាអាសូរដ៏ឥតព្រំដែនរបស់ព្រះដូចចិត្ត
ដ៏ប្រសើរឧត្តមនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អនេកអនន្ត
បានរំកិលមកជិតបាបជនទាំងឡាយ ។

“អ្នកណាដែលបិតនៅក្នុងព្រះគ្រិស្ត នោះឈ្មោះថាបានកើតជាថ្មីហើយ អស់ ទាំងសេចក្តីចាស់បានកន្លងបាត់ទៅ មើលគ្រប់ទាំងអស់បានត្រឡប់ ជាថ្មីវិញ”.. កូរិនថូស២ ៥:១៧ ។

☞ ជួនកាលមនុស្សម្នាក់មិនអាចប្រាប់ពីពេលវេលា និងកន្លែងជាក់លាក់ ឬក៏ ចំណាំបានគ្រប់កាលៈទេសៈជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងលំដាប់នៃការ

ផ្លាស់ប្តូរសេចក្តី ជំនឿ(Conversion) បានឡើយ ប៉ុន្តែការនេះមិនអាច កំណត់ថាគេមិនបានប្តូរ ជំនឿរបស់គេឡើយ ។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់

នីកូដិមថា: “ឯខ្យល់ចង់ បក់ទៅទិណាក៏ចេះតែបានហើយ អ្នកពូជស្នេហាតែមិន ដឹងមកពីណាទៅណាទេ ចំណែកអស់អ្នកដែលកើតពីព្រះវិញ្ញាណនោះក៏ដូច ឆ្មោះដែរ” ..យ៉ូហាន ៣:៨។ ដូចជាខ្យល់ដែលមើលមិនឃើញតែផលរបស់វា អាចមើលឃើញ និងដឹងយ៉ាង ច្បាស់ការនេះក៏ដូចគ្នានឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៃព្រះជាម្ចាស់ដែលធ្វើការនៅក្នុង ដួងចិត្តនៃមនុស្សលោកដែរ។ អំណាច ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្កើតឡើងថ្មី ដែលគ្មានភ្នែកមនុស្សលោកណា អាចមើលឃើញនោះ បង្កើតជាជីវិតថ្មីនៅក្នុង ព្រលឹងវិញ្ញាណមនុស្សហើយ ក៏បង្កើតជាមនុស្សថ្មីឱ្យដូចជាអង្គទ្រង់។ ការងារនៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធស្ថិត ក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់និងមិនអាចយល់បាន តែផលនៃព្រះ វិញ្ញាណនោះបានបើក បង្ហាញឱ្យឃើញដ៏ប្រចក្សច្បាស់។ ប្រសិនបើចិត្តបានកើត ជាថ្មីដោយព្រះ- វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះជាម្ចាស់ ជីវិតនោះនឹងធ្វើសេចក្តីនបន្ទាល់ នៃសេចក្តី ពិត។ ដោយយើងមិនអាចធ្វើអ្វីដើម្បីផ្លាស់ប្តូរចិត្តយើង ឬនាំរូបយើង ផ្តាស់ ឱ្យចុះសំរុងនឹងព្រះជាម្ចាស់បាន នោះយើងមិនត្រូវទុកចិត្តលើខ្លួនឯង ឬអំពើ ល្អរបស់យើងទេ។ ជីវិតយើងនឹងបានដូចជាកត្តាមួយចំនួនយ៉ាងសំខាន់ សំដែង ឱ្យឃើញថាសិរិល្អនៃព្រះកំពុងសណ្ឋិតនៅក្នុងរូបយើងឬយ៉ាងណា។ ការ- ផ្លាស់ប្តូរអាចមើលឃើញតាមរយៈអត្តចរិកទំលាប់ និងសកម្មភាពប្រឹងប្រែង របស់យើង។ សភាពផ្ទុយគ្នានឹងត្រូវបានឃើញច្បាស់ និងត្រូវសំរេចចិត្តរវាង អំពើ ដែលបានកន្លងមកហើយ និងអំពើដែលកំពុងកើតឡើង។ អត្តចរិកនិង សំដែងឱ្យ ឃើញ គឺមិនមែនតាមរយៈអំពើល្អឬអំពើអាក្រក់ ដែលកើតឡើង ម្តងម្កាលនោះ ទេ ក៏ប៉ុន្តែដោយតាមទំនោរនៃពាក្យពេចន៍ដែលក្លាយជា ទំលាប់និងសកម្មភាព។

ជាការពិតហើយដែលមនុស្សអាចមានឥរិយាបថខាងក្រៅល្អបានដោយ
មិនចាំបាច់ទទួលអំណាចជាថ្មីពីព្រះគ្រីស្ទ។ ការចង់បានឥទ្ធិពល និងការចង់
ឱ្យអ្នក ដទៃកោតក្រែង អាចបណ្តាលឱ្យគេខំរស់នៅដោយមានរបៀបរបបល្អ
ប្រពៃទៅ បាន។ អត្តការវកិច្ច គឺការគោរពខ្លួនឯង (Self-respect) អាចនាំ
អោយយើង ចៀសវាងអំពើទុច្ចរិតបាន។ ចិត្តដែលកំណាញ់ទ្រើស្ទើរក៏អាច
បញ្ចេញនូវកាយវិការ បែបសប្បុរសបានដែរ។ ដូច្នេះតើយើងត្រូវរស់រេចចិត្ត
ប្រកាន់យកផ្នែកណាមួយ ដែលល្អប្រពៃសំរាប់ជីវិតរបស់យើង និងដោយ
វិធីណា?

តើនរណាដែលយើងស្រឡាញ់? តើគំនិតយើងបិតនៅជាមួយនរណា? តើ
យើងចង់ពិភាក្សាជាមួយនរណា? តើយើងស្រឡាញ់នរណាជាងគេ? តើយើង
ចំណាយប៉ាមពលរបស់យើងដើម្បីនរណា? ប្រសិនបើយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់
ព្រះគ្រីស្ទចិត្តគំនិតរបស់យើងនិងស្ថិតនៅជាមួយនឹងទ្រង់ ហើយចិត្តដ៏ទន់ភ្លន់
របស់ យើងគឺជារបស់ទ្រង់ផងដែរ។ ភារកិច្ចរបស់យើងគឺឧទ្ទិសខ្លួនថ្វាយដាច់
ដល់ទ្រង់ ប៉ុណ្ណោះយើងប្រាថ្នាចង់បានឱ្យដូចជារូបអង្គទ្រង់ ឱ្យមានព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធ របស់ទ្រង់ក្នុងដង្ហើមចេញចូល មានឆន្ទៈធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់
ទ្រង់ និង សរសើរតំកើងដល់ទ្រង់នៅក្នុងគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់។

អ្នកទាំងឡាយណាដែលក្លាយជាមនុស្សថ្មីក្នុងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនឹង
បង្កើតផល ផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលជា: "សេចក្តីស្រលាញ់ អំណរវិក-
រាយ សុខសន្តិភាព អំណត់អត់ធ្មត់ សុភាពរាបសារ សប្បុរស ស្មោះត្រង់ ស្អាត-
បូក និងដឹងខុសត្រូវ" ..កាឡាទី ៥:២២-២៣។ គេនឹងមិនតុបតែងខ្លួនតាម-
របៀប តំរកពីមុនឡើយ ប៉ុន្តែដោយសារមានសេចក្តីជំនឿដល់
ព្រះរាជបុត្រានៃ ព្រះជាម្ចាស់។ គេនឹងដើរតាមជំហានរបស់ទ្រង់ ឆ្លុះបញ្ចាំង

ឱ្យឃើញនូវលក្ខណៈ សម្បត្តិរបស់ទ្រង់ ហើយក៏សំអាតខ្លួនឱ្យបានបរិសុទ្ធដូចជាទ្រង់ដែលជាព្រះ បរិសុទ្ធដែរ។ អ្វីៗដែលគេស្តាប់ពីមុន ឥឡូវគេបែរជាស្រឡាញ់ ហើយអ្វីៗដែលគេ ស្រឡាញ់ពីមុនបែរជាទិសអប់របស់គេទៅវិញ។ មនុស្សដែលធ្លាប់មានអំនួត អួតក្មេងក្មាងប្រែក្លាយជាសុភាពរាបសារ។ មនុស្សដែលខ្លីខ្លាតត្រូវបានការប្រែជា ម៉ឺងម៉ាត់ និងដឹងខុសត្រូវ។ មនុស្សប្រមឹកប្រែស្រគត់ស្រគំ ហើយមនុស្សខ្លះ ខ្លាយប្រែជាល្អត្រឹមត្រូវ។ គេបានព្យាបាលខ្លួនចេញឱ្យដាច់ពីទំនៀមទំលាប់និងម៉ូត សម័យផងលោកិយដែលគ្មានបានការ។ អ្នកគ្រិស្តានពុំមែនស្វែងរក "ការលំអរផ្នែកខាងក្រៅ" ទេ ក៏ប៉ុន្តែដោយរបស់ដែលលាក់កំបាំងក្នុងចិត្តវិញ គឺដោយគ្រឿងដែលមិនចេះពុករលួយ របស់ព្រះវិញ្ញាណសំឡូតហើយរម្យទម" ..ពេត្រុសទី១ ៣:៣-៤ ។

ពុំមានភស្តុតាងនៃការប្រែចិត្តដ៏ពិតប្រាកដឡើយ លើកលែងតែមានការកែ ទម្រង់ជាមុនសិន។ ប្រសិនបើគេធ្វើតាមសេចក្តីសង្ឃឹមដូចកាលពីដើមនោះដោយ ប្រគល់វិញនូវអ្វីៗដែលគេបានលួចយក រួចលន់ត្តអំពើបាបរបស់គេ.. ស្រឡាញ់ ព្រះជាម្ចាស់និងមនុស្សដទៃ បាបជននោះនឹងបានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅឯ ជីវិតជាប្រាកដ។

ក្នុងខណៈដែលយើងជាមនុស្សមានបាបដែលតែងតែមានកំហុស ចូលមករក ព្រះគ្រិស្តហើយក្លាយទៅជាអ្នករួមចំណែកទទួលព្រះគុណដែលអត់ទោសបាប អំពីទ្រង់ នោះសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងលេចឡើងនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង បន្ទុកទាំងប៉ុន្មានប្រែជាធូស្រាល ព្រោះនឹមដែលព្រះគ្រិស្តដាក់ឱ្យយើងនោះគឺ ងាយស្រួល។ កិច្ចការប្រែជាសេចក្តីរីករាយ រីឯបូជនីយកិច្ចគឺការលះបង់ប្រែជា សេចក្តីអំណរវិញ។ ផ្លូវដែលពីមុនហាក់ដូចជាងងឹតស្ងួនស្ងួនឥឡូវប្រែជាភ្លឺ ត្រចះដោយសាររស្មីមកពីព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត។

គេនឹងអាចមើលឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់នៃអាកប្បកិរិយារបស់ព្រះគ្រីស្ទ តាម រយៈអ្នកដែលទទួលដើរតាមទ្រង់។ ទ្រង់មានអំណរវិករាយនិងតាម ព្រះហឫទ័យ នៃព្រះវរបិតា។ សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះវរបិតា ការស្មោះ ស្ម័គ្រចំពោះសិរិល្អ របស់ទ្រង់ គឺជាអំណាចគ្រប់គ្រងនៅក្នុងព្រះជន្មនៃព្រះអង្គ សង្គ្រោះរបស់យើង។ សេចក្តីស្រឡាញ់ បានញ៉ាំងឱ្យសកម្មភាពរបស់ទ្រង់កាន់ តែប្រសើរឡើង និងថ្លៃ ថ្នូរឡើង។ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាបស់ផងព្រះ។ ចិត្តដែលមិនស្តារដោយភាព បរិសុទ្ធ ឬ ដែលមិនឧទ្ទិសថ្វាយដាច់ដល់ព្រះ មិនអាចបង្កើតឱ្យមានសេចក្តី ស្រឡាញ់បានឡើយ។ កាលណាព្រះយេស៊ូ គង់សណ្តិតនៅក្នុងចិត្តអ្នកណាម្នាក់ នោះសេចក្តីស្រឡាញ់នឹង កើតមានដល់ អ្នកនោះ។ "យើង ស្រឡាញ់ទ្រង់ពីព្រោះទ្រង់បានស្រឡាញ់យើង ជាមុន" ..យ៉ូហានទី១ ៤:១៩។

ប្រសិនបើគ្មានការកែទម្រង់ទេ នោះពុំមាន ភស្តុតាង នៃការប្រែចិត្តដ៏ពិតប្រាកដឡើយ។

នៅក្នុងចិត្តដែលបានកើតជាថ្មីដោយសារព្រះគុណនៃព្រះ សេចក្តីស្រឡាញ់ គឺជាគោលការណ៍នៃសកម្មភាព។ សេចក្តីស្រឡាញ់កែលំអរអត្តចរិក..គ្រប់ គ្រង លើសន្ទុះចិត្ត..ត្រួតពិនិត្យលើតណ្ហា..រំងាប់នូវភាពគំនុំ ហើយក៏ញ៉ាំងឱ្យ សេចក្តី ស្រឡាញ់រាប់អានវិវិតតែឧត្តុង្គឧត្តមឡើង។ សេចក្តីស្រឡាញ់នេះធ្វើ ឱ្យព្រលឹង រីករាយឡើងនិងធ្វើឱ្យជីវិតកាន់តែមានអត្ថន័យឡើង និងជះ ឥទ្ធិពលដ៏ល្អប្រពៃ ដល់អ្នកដែលនៅជុំវិញខ្លួនឯងផង។

មានកំហុសពីរយ៉ាងដែលកូនចៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាពិសេសគឺអ្នកដែល ទើបនឹងចូលមកជឿទុកចិត្តដល់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន៖ ទីមួយ៖ គឺអ្នកដែលខំប្រឹងប្រែងដោយខ្លួនឯង ទុកចិត្តចំពោះអ្វីៗទាំងអស់ដែលគេអាច ធ្វើ បាន ដើម្បីនាំខ្លួនគេឱ្យបានចុះសំរុងជាមួយព្រះជាម្ចាស់។ អ្នកដែលព្យាយាម ធ្វើ ឱ្យបានបរិសុទ្ធដោយសារអំពើរបស់ខ្លួន ក្នុងការគោរពបញ្ញត្តិគឺជា ការប្រឹងប្រែង ដែលមិនអាចធ្វើទៅបាន។ អ្វីទាំងឡាយណាដែលមនុស្សធ្វើ ដោយគ្មានព្រះគ្រិស្ត គង់ជាមួយគឺតែងប្រឡាក់ដិតដាមដោយភាពអាត្មា និយម និង អំពើបាប។ យើងអាចបានបរិសុទ្ធតាមរយៈសេចក្តីជំនឿទៅលើ ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រិស្តតែ ប៉ុណ្ណោះ។

រីឯកំហុសមួយទៀត ដែលមានគ្រោះថ្នាក់មិនស្រាលជាងសេចក្តីដូចបាន បរិយាយខាងលើ គឺការដែលមានជំនឿថា ពេលដែលបានទទួលជឿដល់ ព្រះយេស៊ូហើយ គេបានរួចអំពីការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះវរបិតា ដោយសំអាង ថា ដោយសារសេចក្តីជំនឿតែមួយមុខប៉ុណ្ណោះ យើងអាចក្លាយ ជាអ្នករួម ចំណែកក្នុងការទទួលព្រះគុណអំពីព្រះគ្រិស្ត តែងការងាររបស់ យើងវិញ គឺគ្មាន ទាក់ទាមអ្វីទៅនឹងការប្រោសលោះរបស់យើងឡើយ។

ក៏ប៉ុន្តែយើងក៏គួរកត់សំគាល់ដែរថា ការគោរពប្រណិបត្តន៍តាមគឺមិន មែន ជាការយល់ព្រមតែផ្នែកខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ តែគឺជាការបំរើដោយក្តី ស្រឡាញ់។ បទបញ្ញត្តិ របស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាការសំដែងអំពីធម្មជាតិរបស់ ទ្រង់ ..ជាតួនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ហើយក៏ជាគ្រឹះនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គ នៅឯនគរ ស្ថានសួគ៌ និងលោកិយផងដែរ។ ប្រសិនបើចិត្តរបស់គេប្រែជាថ្មី ហើយបានដូចជា ព្រះជាម្ចាស់ ហើយប្រសិនបើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ជាម្ចាស់បណ្តុះនៅក្នុង ព្រលឹងនោះតើគេនឹងមិនអនុវត្តតាមក្រិត្យវិន័យរបស់ ទ្រង់ក្នុងជីវិតគេទេឬអ្វី? នៅពេលដែលគ្រឹះនៃសេចក្តីស្រឡាញ់បានបណ្តុះ

ក្នុងចិត្ត ហើយនៅពេលដែលគេ បានប្រែជាថ្មីទៅតាមរូបអង្គនៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានបង្កើតរូបគេ នោះសេចក្តី សន្យាថ្មីរបស់ទ្រង់នឹងបានសំរេចដូចដែល ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា: " អញនឹងដាក់ បញ្ញត្តិរបស់អញក្នុងបេះដូងគេ ហើយ អញនឹងសរសេរបញ្ញត្តិនេះនៅក្នុងចិត្ត គេដែរ" ..ហេព្រើ ១០:១៦ ។ ប្រសិន បើក្រិត្យវិន័យបានកត់ក្នុងចិត្តហើយ តើជីវិតគេមិនបានផ្លាស់ប្តូរទេឬអ្វី? កិច្ចការបំរើព្រះ និងភាពស្មោះត្រង់ចំពោះ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជា សញ្ញាដ៏ពិត នៃសាវ័កភាព ។ ហេតុដូច្នោះបានជាព្រះគម្ពីរ ចែងថា: " នេះហើយគឺជាសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះគឺយើងរាល់គ្នាកាន់តាម បញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ " ..យ៉ូហានទី១ ៥:៣ ។ " នរណាដែលបានស្គាល់ទ្រង់ តែមិនកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ទេ អ្នក នោះឈ្មោះថាជាអ្នកកុហកហើយ សេចក្តីពិតមិននៅក្នុងអ្នកនោះឡើយ " ..យ៉ូហានទី១ ២:៤ ។ គឺមានតែសេចក្តី ជំនឿមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចឱ្យយើង ក្លាយទៅជាអ្នករួមចំណែកនៅក្នុង ព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយអាចឱ្យយើង ចេះស្តាប់បង្គាប់តាមទ្រង់ ។ យើងមិនអាចសន្សំ សេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយការ ស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះតែ ប៉ុណ្ណោះទេ ព្រោះថាសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាអំណោយ ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យ ដោយឥតគិតថ្លៃ ហើយដែលយើងអាចទទួលបាន តាមរយៈសេចក្តីជំនឿតែមួយ ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីគោរពប្រណិបត្តន៍ ដល់ព្រះនោះគឺផលផ្លែនៃសេចក្តីជំនឿ ។ អ្នករាល់គ្នាដឹងហើយថាទ្រង់បាន លេចមកដើម្បីនឹងដោះបាបយើងចេញ ហើយនៅក្នុងទ្រង់នោះគ្មានបាប សោះ ។ " វិអស់អ្នកដែលនៅជាប់នឹងទ្រង់នោះ មិនសាងបាបកម្មទេ តែពួកអ្នក ដែលធ្វើបាបវិញគេមិនបានឃើញទ្រង់ឡើយ ក៏មិនស្តាប់ទ្រង់ផង " ..យ៉ូហានទី១ ៣:៥-៦ ។ ការសាកល្បងដ៏ពិត គឺយ៉ាងដូច្នោះ :

ប្រសិនបើយើងនៅជាប់ក្នុងព្រះគ្រិស្ត ហើយប្រសិនបើសេចក្តី ស្រឡាញ់ នៃ ព្រះជាម្ចាស់សណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្តយើង នោះអារម្មណ៍របស់យើង គំនិតរបស់ យើង គោលបំណងរបស់យើង ហើយនិងសកម្មភាពរបស់យើង នឹងចុះសំរុង- ជាមួយនឹងព្រះហឫទ័យនៃព្រះជាម្ចាស់ដូចដែលបានបញ្ជាក់នៅក្នុង សិក្ខាបទ ទាំងឡាយនៃក្រឹត្យវិន័យដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ " កូនតូចៗរាល់គ្នាអើយ ចូរកុំ ឱ្យអ្នកណាសំរាករាល់គ្នាឱ្យរង្វេងឡើយ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តសេចក្តីសុចរិត នោះឈ្មោះថាសុចរិតហើយដូចជាទ្រង់ដែលសុចរិតដែរ " ..យ៉ូហានទី១ ៣:៧។ អំពើសុចរិតត្រូវបានកំណត់និយមន័យទៅតាមគំរូនៃបញ្ញត្តិដ៏បរិសុទ្ធ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលទ្រង់បានបញ្ជាក់នៅក្នុងបទបញ្ញត្តិទាំង១០ប្រការ ដែលទ្រង់បាន ប្រគល់ឱ្យដល់យើងនៅភ្នំស៊ីណាយ(១) នោះ ។

សេចក្តីជំនឿក្នុងព្រះគ្រិស្ត ដែលមានការបន្តបន្ថយឱ្យមនុស្ស រួចពី ការ គោរពប្រណិបត្តន៍ដល់ព្រះជាម្ចាស់នោះគឺពុំមែនជាសេចក្តីជំនឿទេ ក៏ប៉ុន្តែ វាគ្រាន់តែជាការសន្មត់តែប៉ុណ្ណោះ។ " គ្បិតគឺដោយព្រះគុណដែលអ្នករាល់គ្នា បាន សង្គ្រោះតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ " ..អេភេសូរ ២:៨។ " ក៏ប៉ុន្តែសេចក្តី ជំនឿក៏ ដូច្នោះដែរ គឺថាបើគ្មានការប្រព្រឹត្តតាមទេនោះក៏ស្លាប់ទៅវិញដែរ " ..យ៉ាកុប ២:១៧។

(១) ភ្នំស៊ីណាយ: ខ្លះអានថាស៊ែណៃដោយយកខ្យល់តាមភាសាអង់គ្លេស (Sinai) គឺជាទីកន្លែងដែលព្រះបានហៅលោក ម៉ូសេជាអ្នកបម្រើទ្រង់ឱ្យ មកទទួលយកក្រឹត្យ - វិន័យ១០ប្រការ ក្នុងខណៈដែលគាត់កំពុងនាំកូនចៅ អ៊ីស្រាអែលកាត់ទីវាលរហោ ស្ថានឆ្ពោះទៅកាន់ដែនដីនៃសេចក្តីសន្យា (Promise Land) ។

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលអំពីអង្គទ្រង់មុនពេលដែលទ្រង់យាងចុះមក ផែនដី-
 ថា: " ទ្វលបង្គំមានសេចក្តីអំណរនឹងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ ឱ!ព្រះអម្ចាស់ នៃ
 ទ្វលបង្គំអើយ..ក្រីក្រវិន័យរបស់ទ្រង់ក៏នៅក្នុងចិត្តទ្វលបង្គំដែរ " ..ទំនុកតំកើង
 ៤០:៨ ។ ហើយមុនពេលដែលទ្រង់យាងត្រឡប់ទៅកាន់ស្ថានសួគ៌វិញទ្រង់បាន
 ប្រកាសថា: " ខ្ញុំបានកាន់តាមបញ្ញត្តិនៃព្រះវរបិតាខ្ញុំហើយ ក៏នៅជាប់ក្នុង
 សេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដែរ " ..យ៉ូហាន ១៥:១០ ។ ព្រះគម្ពីរបានចែង
 ថា: " យើងរាល់គ្នាដឹងថា យើងស្គាល់ទ្រង់ដោយសារសេចក្តីនេះ គឺយើងកាន់
 តាម បញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់..នរណាដែលថាខ្លួននៅក្នុងទ្រង់នោះត្រូវតែប្រព្រឹត្តដូច
 ជាទ្រង់ ដែរ " ..យ៉ូហានទី១ ២:៣-៦ ។ " ពីព្រោះព្រះគ្រិស្តក៏បានរងទុក្ខជំនួស
 ពួកយើង ដែរ តាំងទុកសំរាប់ពួកយើងរាល់គ្នាដើរតាមលំអានដានរបស់ទ្រង់
 ផង " .. ពេត្រុសទី១ ២:២១ ។

លក្ខខណ្ឌចំពោះជីវិតអមតៈគឺនៅតែដដែល ក៏ដូចជាលក្ខខណ្ឌនោងស្ថាន
 សួគ៌ មុនពេលដែលមាតាបិតាដើមរបស់យើងធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាបដែរ ។
 លក្ខខណ្ឌ នោះគឺតម្រូវឱ្យយើងមានការស្តាប់តាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់
 និងរក្សាភាព បរិបូណ៌ឥតខ្ចោះ ។ ប្រសិនបើលក្ខខណ្ឌចំពោះជីវិតអមតៈ(១)
 ខ្លះមិនដល់ លក្ខខណ្ឌដូចខាងលើនោះទេ នោះសុភមង្គលនៃលោកិយទាំងមូល

(១)ជីវិតអមតភាព: គឺជីវិតអស់កល្បជានិច្ចភាសាអង់គ្លេស (Eternal life,
 Eternity or immortality) ដែលព្រះជាម្ចាស់បានសន្យា នឹងប្រទានឱ្យដល់អ្នកទាំង
 ឡាយណាដែលជឿដល់ព្រះនាមទ្រង់ ហើយរង់ ចាំទ្រង់ដោយក្តីអំណត់អត់ធ្មត់ដរាប
 ដល់ព្រះគ្រិស្តយាង មកជាលើកទី២។ ក្នុងវិវរណ ២ :១០ អមតភាពនេះហៅថា
 "មកុដជីវិត" ព្រោះជារង្វាន់ដល់ អ្នកដែលស្រឡាញ់ទ្រង់ ។ ពុំមានព្រះឯណាទៀតក្រៅ
 អំពីព្រះគ្រិស្តដែល សន្យានឹងប្រទានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនេះដល់យើងរាល់គ្នាឡើយ ។

នឹងបានដល់នូវ ក្តីមហន្តរាយ។ ទ្វារនឹងបើកចំហរឱ្យអំពើបាបដែលពោពេញ
ដោយការស្អប់ខ្ពើម និងលំបាកវេទនាក៏មាននៅអស់កល្បជានិច្ចដែរ។

➤ មុនពេលដែលធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាប អាដីមអាចកែប្រែអត្តចរិកឱ្យ
បរិសុទ្ធ ដោយគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានដែរ។ ប៉ុន្តែគាត់ពុំ
បានធ្វើ ដូច្នោះទេដោយសារតែអំពើបាបរបស់អាដីម ទើបធម្មជាតិរបស់យើង
ធ្លាក់ក្នុង អំពើបាបហើយមិនអាចធ្វើឱ្យខ្លួនយើងបរិសុទ្ធបានឡើយ។ ព្រោះតែ
យើងមានបាប មិនបរិសុទ្ធបានជាយើងមិនអាចគោរពបទបញ្ញត្តិដ៏បរិសុទ្ធនោះ
ឱ្យបានពេញ លេញទៅបាន។ យើងគ្មានភាពសុចរិតឯណាជារបស់យើងដែល
អាចឱ្យស្មើទៅនឹងការតម្រូវតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែព្រះ-
គ្រីស្ទ បានបង្កើតផ្លូវ មួយសំរាប់ឱ្យយើងរត់គេចចេញ។ ទ្រង់បានរស់នៅលើ
ផែនដី ដែលទទួលសេចក្តី ល្បួងល្បួងផងនានាដូចដែលយើងរាល់គ្នាបានជួប
ប្រទះដែរ។ ទ្រង់បានរស់នៅ ក្នុងជីវិតមួយដែលគ្មានបាបទាល់តែសោះ។
ទ្រង់បានសុគតដើម្បីរួបយើង ហើយ ឥឡូវនេះទ្រង់យល់ព្រមទទួលយកនូវ
អំពើបាបរបស់យើង ទាំងប្រគល់មកឱ្យ យើងនូវភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់វិញ
ទៀតផង។ ប្រសិនបើអ្នកគ្រល់រូបអ្នក ដល់ទ្រង់ ហើយទទួលទ្រង់ជាព្រះអង្គ
សង្គ្រោះរបស់អ្នក នោះទោះបីជាអំពើបាប របស់អ្នកប៉ុណ្ណាក៏ដោយ អ្នកនឹង
បានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយសារតែព្រះគុណ ទ្រង់។ អត្តិករបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹង
ជំនួសអត្តិករបស់អ្នក ហើយអ្នកនឹងត្រូវបាន ទទួលស្គាល់ចំពោះព្រះភ័ក្ត្រ
របស់ទ្រង់ដូចជាអ្នកបានធ្វើបាបសោះ។

លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះគ្រីស្ទបានផ្លាស់ប្តូរទឹកចិត្តរបស់អ្នក។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ គង់សណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្តអ្នកដោយក្តីជំនឿ។ អ្នកត្រូវតែរក្សាទំនាក់ទំនង
ជាមួយ ព្រះគ្រីស្ទដោយសេចក្តីជំនឿ និងការចុះចូលទាំងស្រុងជារៀងរាល់ថ្ងៃ

ចំពោះ ទ្រង់ ។ បើអ្នកនៅតែប្រព្រឹត្តដូច្នោះ ព្រះអង្គនឹងធ្វើការនៅក្នុងចិត្តអ្នក ហើយអ្នក និងប្រព្រឹត្តតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ដោយអំណរ ។ ដូច្នោះអ្នកនឹង ពោលថា: "ខ្ញុំរស់ក្នុងសាច់ឈាមឥឡូវនេះ នោះគឺរស់ដោយសេចក្តីជំនឿជឿ ដល់ព្រះរាជ បុត្រាដែលទ្រង់ស្រឡាញ់ខ្ញុំ ក៏បានប្រគល់អង្គទ្រង់ជូនខ្ញុំ ហើយ " ..កាឡាទី ២:២០ ។ ព្រះយេស៊ូគ្រិស្តមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់សាក ទ្រង់ថា: " ដ្បិតមិនមែន ជាអ្នករាល់គ្នាដែលនិយាយទេ គឺជាព្រះវិញ្ញាណរបស់ ព្រះវរបិតានៃអ្នកទេតើ ដែលទ្រង់មានបន្ទូលក្នុងខ្លួនអ្នកវិញ " ..ម៉ាថាយ ១០:២០ ។ ដោយមានព្រះ គ្រិស្តគង់សណ្ឋិតក្នុងខ្លួនអ្នក នោះអ្នកនឹងសំដែង ឱ្យឃើញនូវព្រះវិញ្ញាណរបស់ ព្រះ និងប្រព្រឹត្តអំពើល្អដូចជាទ្រង់បានធ្វើ..គឺជា ការងារនៃអំពើសុចរិត និងការ គោរពប្រណិបត្តន៍ ។

ដូច្នោះយើងគ្មានអ្វីក្នុងខ្លួនយើងសំរាប់ឱ្យយើងអូតក្មេងក្មាងឡើយ ហើយក៏ គ្មានអ្វីជាគ្រឹះសំរាប់លើកតម្កើងខ្លួនឯងដែរ ។ មានគ្រឹះតែមួយគត់ដែលជា សេចក្តី សង្ឃឹមរបស់យើងគឺភាពសុចរិតនៃព្រះគ្រិស្តយេស៊ូ ដែលសណ្ឋិតក្នុង ខ្លួនយើង ហើយមានរូបរាងឡើងដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើការ ក្នុងរូបយើង និងតាមរយៈយើង ។

នៅពេលដែលយើងនិយាយពីសេចក្តីជំនឿ នោះយើងត្រូវតែយល់ ដឹងអំពី ការដែលខុសប្លែកគ្នានៃសេចក្តីជំនឿនេះផងដែរ ព្រោះអីវាមានជំនឿ មួយដែល ខុសគ្នាស្រឡះអំពីសេចក្តីជំនឿលើព្រះ ។ ការបិតថេរនៅ និងព្រះ- ចេស្តានៃព្រះ ជាម្ចាស់ សច្ចៈភាពនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ គឺជាការពិតដែល សូម្បីតែអារក្ស សាតាំង និងបរិវាររបស់វាក៏មិនហ៊ានបដិសេធដោយអស់ពី ចិត្តដែរ ។ ព្រះគម្ពីរ បឺប (ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ) បានចែងថា : " សូម្បី

អារក្សក៏ជឿ និងមានការភ័យ រន្ធត់ដែរ” ..យ៉ាកុប ២:១៩ ប៉ុន្តែនេះពុំមែន ជាសេចក្តីជំនឿលើព្រះទេ ។ នៅពេលដែលយើងមានសេចក្តីជំនឿ ក្នុងព្រះ បន្ទូលទ្រង់ថែមទាំងមានការចុះ ចូលអស់ទាំងបំណងឆន្ទៈទៅនឹងទ្រង់ នៅ ពេលដែលចិត្តរបស់យើងបានប្រគល់ ដាច់ដល់ទ្រង់ ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់យើងបានភ្ជាប់ទៅនឹងទ្រង់ នោះ ហើយគឺជាសេចក្តីជំនឿទុកចិត្តលើព្រះ (Faith) ។ សេចក្តីជំនឿទុកចិត្តលើព្រះ នេះគឺជាការរួមដែលសំរេចឡើង ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់និងការព្រមព្រៀងឱ្យព្រលឹង វិញ្ញាណបានបរិសុទ្ធផង ។ តាម រយៈនៃសេចក្តីជំនឿលើព្រះជាម្ចាស់ ចិត្តនឹងបាន ប្រែជាថ្មីទៅតាមរូបអង្គ ទ្រង់ ។ រីឯចិត្តដែលពុំព្រមផ្លាស់ប្រែជាថ្មីទៅតាមបញ្ញត្តិ ច្បាប់នៃព្រះ ឥឡូវ បែរជាមានអំណរិករាយចំពោះសិក្ខាបទដ៏បរិសុទ្ធទាំងស្រែក ឧទ្ទានឡើងជា មួយអ្នកលើកទំនុកតំកើងថា : “ឱ!ទូលបង្គំស្រឡាញ់ក្រិត្យវិន័យ របស់ទ្រង់ ណាស់ហ្ន៎ ទូលបង្គំរំពឹងគិតពីក្រិត្យវិន័យនោះជាដរាបរាល់ថ្ងៃ” ..ទំនុកតំកើង ១១៩:៩៧ ។ សច្ចៈភាពនៃបទបញ្ញត្តិក៏បានបំពេញក្នុងខ្លួនរបស់ យើង “ដែល មិនដើរតាមសាច់ឈាមទៀតឡើយ គឺដើរតាមព្រះវិញ្ញាណវិញ ” ..រ៉ូម ៨:១ ។

មានអ្នកខ្លះបានដឹងអំពីការអត់ទោសបាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយគេ- មាន ចំណង់ ចង់ក្លាយទៅជាកូនចៅរបស់ទ្រង់ដ៏ពិតប្រាកដ ទន្ទឹមនឹងនោះគេ ក៏មើលឃើញថាអត្តចរិករបស់គេពុំល្អបរិសុទ្ធ ជីវិតរបស់គេមានកំហុស ហើយ គេសង្ឃឹម ថាតើចិត្តរបស់គេបានកើតជាថ្មីដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយ ឬនៅ ។ ចំពោះមនុស្សប្រភេទនេះខ្ញុំនឹងជំរាបទៅគេថា : “ចូរកុំថយ ក្រោយដោយក្តីអស់សង្ឃឹមឡើយ” ។ ជាញឹកញយយើងតែងលំអោនកាយទាំង ស្រែកយំ នៅឡើបព្រះបាទរបស់ព្រះយេស៊ូពីព្រោះតែគុណវិបត្តិនិងកំហុស

របស់យើង ក៏ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវរំលោភឡើយ ។ ទោះបីជាសត្រូវអាចយកដីយ
 ជំនះលើរូបយើងបានក៏ដោយ ក៏ព្រះជាម្ចាស់មិនដែលបណ្តេញយើង បោះបង់
 ចោល ឬបដិសេធយើងដែរ ។ ទេ! ព្រះគ្រីស្ទដែលគង់នៅខាងស្តាំព្រះហស្តនៃ
 ព្រះវរបិតានៅឯនគរឋានសួគ៌នោះទ្រង់កំពុងអង្វរករនិងលន់តុបាបជំនួសយើង
 រាល់គ្នាហើយ ។ សាវ័កយ៉ូហាន ដ៏ជាទិស្នូនភ្នំរបស់យើងបានពោលថា៖ “*កូន
 តូចៗរាល់គ្នាអើយដែលខ្ញុំសរសេរ សេចក្តីទាំងនេះផ្ញើមកនោះដើម្បីកុំឱ្យអ្នក
 រាល់គ្នាធ្វើបាបទៀត តែប្រសិនបើ អ្នកណាភ្នាក់ធ្វើបាបវិញ នោះយើងមាន
 ព្រះដ៏ជាជំនួយមួយអង្គហើយ ដែលទ្រង់គង់នៅចំពោះព្រះវរបិតា គឺជាព្រះ-
 យេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធ*” ..យ៉ូហានទី១ ២:១ ។ សូមកុំភ្លេចនូវព្រះបន្ទូល
 របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលប្រាប់មកយើងរាល់គ្នាថា : “*ព្រះវរបិតាខ្ញុំផ្តល់
 ស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា*” ..យ៉ូហាន ១៦:២៧ ។ ទ្រង់មានចំណង់នឹងប្រទានពរ
 ឱ្យអ្នកមានភាពដូចដើមវិញ ហើយទ្រង់ក៏ចង់ទតឃើញនូវភាពល្អ និងបរិសុទ្ធ
 ឥតខ្ចោះរបស់ទ្រង់សណ្តិតក្នុង ខ្លួនរបស់អ្នកដែរ ។ ប្រសិនបើអ្នកយល់ព្រមចុះ
 ចូលនឹងទ្រង់នោះព្រះដែលផ្តើម នូវអំពើល្អក្នុងខ្លួនរបស់អ្នក នឹងរក្សាការពារ
 អ្នកឱ្យបានជាប់ក្នុងសេចក្តីនោះដរាប ដល់ថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់(១) នៃ

(១) ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ ឬថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទ៖ (A.D: Anno Domini “The Day of Our Lord”) យើងឃើញកាលបរិច្ឆេទដែលភាសា ខ្មែរយើងសរសេរកាត់
 ថា គ-ស-នោះពាក្យពេញគឺ “គ្រិស្តសករាជ” ដែលប្រែសំរាយថា “សករាជរបស់
 ព្រះគ្រីស្ទ ឬ ថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទ” ព្រោះទ្រង់សន្យានឹងយាងនិវត្តមកវិញដើម្បីទទួលរាស្ត្រ
 សំរាំងរបស់ទ្រង់ (His remnant people) ទៅកាន់នគរសួគ៌ ។ រីឯឈ្មោះថា
 សេវិនដេអាតិវិនទិស្ត (Seventh-day Adventist) នោះមានន័យថា ជាប់ទាក់ទិន
 នឹងពាក្យនេះដែរគឺ៖

- ១/ កាន់តាមបញ្ញត្តិ ព្រះដោយថ្ងៃយប់ ៧ ថ្ងៃ ក្នុង ៧ ថ្ងៃ ទី៧ ជា ថ្ងៃបរិសុទ្ធ និង
- ២/ ជាអ្នករង់ចាំ ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់គឺការយាងនិវត្តន៍មកជាលើកទី២ របស់
 ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ ។

យើងមកដល់ ។ ចូរអធិស្ឋានដោយគ្មាន សេចក្តីនឿយណាយដោយជឿទុកចិត្ត
លើទ្រង់ទាំងស្រុងចុះ ។ នៅពេលដែល យើងមិនទុកចិត្តចំពោះអំណាចរបស់
យើង នោះចូរយើងទុកចិត្តទាំងស្រុងទៅ លើអំណាចចេស្ដានៃព្រះដ៏ប្រោស
លោះរបស់យើង ហើយចូរយើងសរសើរតំកើង ទ្រង់ព្រោះទ្រង់គឺជាសេចក្តី
ចម្រុះចំរើនដល់រូបកាយរបស់យើង ពោលគឺទ្រង់ជា សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង ។

នៅពេលដែលអ្នកចូលកាន់តែជិតទៅឯព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ នោះអ្នកនឹងមើល
ឃើញកំហុសរបស់ខ្លួនកាន់តែច្បាស់ឡើងៗដែរ ពីព្រោះភ្នែករបស់អ្នកកាន់តែ
ភ្លឺច្បាស់ឡើងហើយភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់អ្នកកាន់តែមើលឃើញ ផ្ទុយស្រឡះ
ពី លក្ខណៈធម្មជាតិ ដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ ។ ទាំងនេះគឺភស្តុតាង
បង្ហាញពីការបោករបស់អារក្សសាតាំង ដែលបានបាត់បង់អំណាចទៅ
ហើយ ហើយអនុភាពដ៏រស់រវើក នៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះកំពុងដាស់ចិត្តអ្នក ។

គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ អាចសណ្តែកក្នុងចិត្ត
ដែលពុំព្រមទទួលស្គាល់នូវអំពើបាបរបស់ខ្លួនឯងនៅឡើយ ។ ព្រលឹងវិញ្ញាណ
ដែលបានបំផ្លាស់ប្តូរ ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនិងកោត
សរសើរចំពោះលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ក៏ប៉ុន្តែយើងមើលមិនឃើញនូវការ
ប្តូរ ទ្រង់ទ្រាយនៃទឹកចិត្តរបស់យើងទេ នោះវាជាភស្តុតាងដែលមិនអាចក្លែង
បន្លំ បានថាយើងមើលពុំឃើញសម្បូរ និងភាពប្រសើរឧត្តមដ៏អស្ចារ្យរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ ឡើយ ។

បើយើងមិនសូវលើកកំពស់លើខ្លួនឯង នោះយើងកាន់តែឱ្យតម្លៃខ្លួនទៅ
លើ ភាពបរិសុទ្ធនិងភាពដ៏ជាទីមេត្រីចិត្ត គឺការដែលជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តនៃ
ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើង ។ ការមើលឃើញនូវអំពើបាបរបស់យើងបានជុំវិញ
យើងទៅកាន់ទ្រង់ដែលជាព្រះដែលមានសព្វព្រះចេស្ដា ដែលអាចអត់ទោស

បាប ឱ្យយើងបាន។ នៅពេលដែលយើង ទទួលស្គាល់នូវភាពអស់សង្ឃឹម ហើយ ឈោងដៃទៅរកព្រះគ្រិស្តនោះទ្រង់នឹងលេចមកប្រកបដោយព្រះចេស្ដា។ នៅពេលដែលសេចក្ដីត្រូវការព្រះជំរុញយើងឱ្យចូលមករកទ្រង់និងស្វែងរកព្រះ បន្ទូលរបស់ទ្រង់ នោះយើងនឹងឃើញអត្ថចរិកទ្រង់កាន់តែប្រសើរឡើង ហើយយើងនឹងឆ្លុះបញ្ចាំងនូវរូបអង្គទ្រង់កាន់តែច្បាស់ឡើងដែរ។

ភាពល្អឥតខ្ចោះ (Perfection)

ការខំប្រឹងប្រែងធ្វើឱ្យបានត្រូវ
⊕⊕⊕

អ្នកណាក៏ដឹងដែរថាលោក ថូម៉ាសអេឌីសុនបានរកឃើញភ្លើងអគ្គិសនី។ ប៉ុន្តែការដែលមនុស្សទាំងឡាយមិនបានដឹងនោះ គឺការដែលកើតមានឡើងមុន ការរកឃើញរបស់គាត់។ ទំរាំតែបានរកឃើញភ្លើងអគ្គិសនីដែលអាចប្រើការបាន ដោយសុវត្ថិភាពនោះ លោកអេឌីសុនបានឆ្លងកាត់ការពិសោធន៍ដែលមិនបាន សំរេចផលនោះរាប់ពាន់ដង។ ប្រសិនបើលោកអស់សង្ឃឹម នៅរាល់ការមិនបាន សំរេចនោះ លោកប្រាកដជាមិនបានរកឃើញភ្លើងអគ្គិសនីសំរាប់មនុស្ស ជាតិប្រើប្រាស់សព្វថ្ងៃនេះឡើយ។

ពេលណាខ្ញុំចង់រុករករបស់អ្វីមួយ នោះខ្ញុំនឹងចាប់ផ្ដើមដោយពិចារណា លើកិច្ចការដែលកើតមានឡើងក្នុងពេលអតីតកាល ដូចជាលោក ថូម៉ាស អេឌីសុន នៅពេលមួយលោកបានពោលថា: " ខ្ញុំបានប្រមែប្រមូលអស់ទាំង ពត៌មានតូចធំពីការពិសោធន៍រាប់ពាន់ដងនោះជាចំណុចផ្ដើមរបស់ខ្ញុំ ហើយរួចមកខ្ញុំធ្វើថែមរាប់សិបដងទៀត "។

លោកអេឌីសុន និងសហការីរបស់លោក ក៏បានទទួលបរាជ័យរាប់ពាន់ដង ទៀតដែរ នៅពេលដែលលោកប្រឌិតធ្វើធុងអាគុយអគ្គីសនី ទំរាំបានទៅជា របស់ ប្រើការបាន ។ នៅពេលដែលមិត្តភ័ក្ត្ររបស់លោកបានជួយកំសាន្តចិត្ត លោក នោះ លោកអេឌីសុនបានពោលថា: " ហេតុម្តេចហ្ន៎! ខ្ញុំបានរកឃើញ លទ្ធផលជាច្រើន តែឥឡូវនេះខ្ញុំដឹងថាការរាប់ពាន់មុខទៀតដែលមិនអាច ដំណើរការបាន!"

ជួនកាលវាហាក់ដូចជាទោះបីជាអ្នកខិតខំយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏អ្នកនៅតែ មិនអាចសំរេចការនោះបានឱ្យត្រឹមត្រូវទៅបាន ។ ជាក់ស្តែងណាងរបស់យើង ហើយ ដោយព្រោះព្រះនៃយើងទ្រង់មិនរំពឹងឱ្យយើងល្អឥតខ្ចោះនោះ ។ សូម អាននៅ ទំព័រដែលចង្អុលបង្ហាញ (ទំព័រ ៧១) រួចពិចារណាមើលតើត្រូវធ្វើ ដូចម្តេចដើម្បីឱ្យអ្នកសំរេចជោគជ័យបាន.. ជាពិសេសនៅពេលដែលលោក អ្នកជួបប្រទះ ការដែលមិនបានសំរេច ។

- ☞ ហេតុដូចម្តេចបានជាមនុស្សមិនអាចល្អគ្រប់លក្ខណ៍ទៅបាន?
- ☞ តើជីវិតរបស់លោកអ្នកយ៉ាងដូចម្តេចទៅប្រសិនបើលោកអ្នកត្រូវ រស់នៅក្នុងសភាពល្អគ្រប់លក្ខណ៍ឥតខ្ចោះរាល់ពេលរាល់វេលានោះ?

សូមពិចារណា:

- ☞ សំណេះសំណាលជាមួយមនុស្សមានវ័យចំណាស់ម្នាក់ដែលអ្នក រាប់ថា ជាមនុស្សរស់នៅដោយល្អប្រពៃ រួចហើយចូរសួរសាកមើលតើ គាត់រស់នៅ យ៉ាងដូចម្តេចដែរ ។

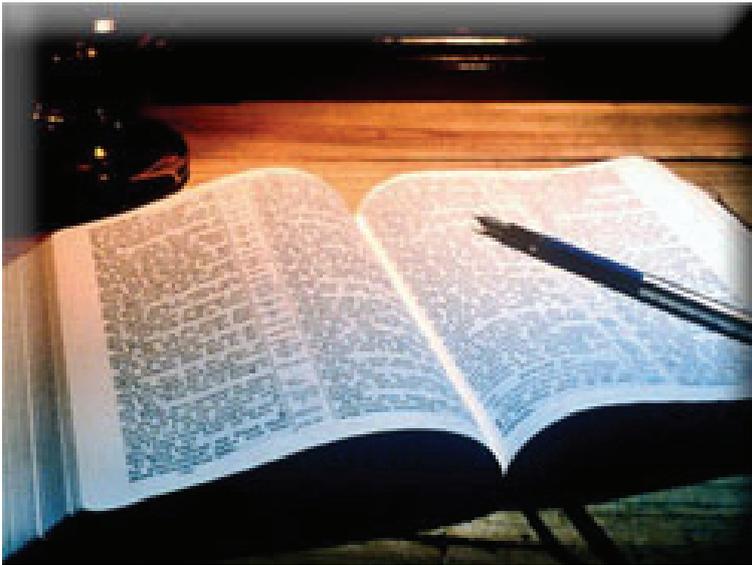
☞ សូមអានមើលទស្សនាវដ្តី ឬការសែតដែលចុះផ្សាយពីកីឡាករ កំពូល
តើមានការហាត់ហ្វឹកហ្វឺនបែបណាដែរ ។ តើគេបានសំរេចដល់
ភាពឥត ខ្លោះហើយឬនៅ?

សូមអានថែមទៀតនៅ:

- រ៉ូម ១:១៧
- រ៉ូម ៥:៦-៨
- អេភេសូរ ៤:១៧-២៤

ព្រះគម្ពីរវិសុទ្ធបានចែងអំពីការប្រែរចិត្តដែលយើងអាចក្លាយទៅ
 ជាកូនព្រះ ថាជាការចាប់កំណើតថ្មី។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះប្រៀបប្រដូចទៅនឹងការ
 លូតលាស់ ពន្លកនៃគ្រាប់ធញ្ញជាតិដែលសាបព្រួសដោយកសិករ។ នៅក្នុង
 សភាពនេះដែរ មនុស្សដែលទើបតែប្រែជំនឿរបស់ខ្លួនមកកាន់ព្រះគ្រិស្តគឺជា
 “ទារកដែលទើប និងកើត ដែលនឹងលូតលាស់ទៅកាន់ភាពជាបុរស និងស្រ្តី
 ពេញវ័យនៅក្នុង ព្រះគ្រិស្តយេស៊ូ” ពេត្រុសទី១ ២:២/អេភេសូរ ៤:១៥ ..ប្តី
 ក៏ដូចជាគ្រាប់ពូជ ដ៏ល្អដែលសាបព្រួសនៅឯចំការដែលលូតលាស់ឡើងរួចនឹង

ផ្តល់ទិន្នផលដល់ ម្ចាស់។ ហោរាអាសាយបានពោលថា : “ គេនឹងហៅថាជា
 ដើមឈើនៃសេចក្តី សុចរិត គឺជាដើមដែលព្រះយេស៊ូអាចដាំ ដែលមាន

ប្រយោជន៍ឱ្យទ្រង់បាន ឆ្លើងផល” ..អេសាយ ៦១:៣។ ដូច្នេះតាមរយៈនៃ ជីវិតធម្មតា ឧទាហរណ៍ ប្រៀបធៀបបានលើកបង្ហាញជួយឱ្យយើងកាន់តែ យល់ច្បាស់ឡើង នូវអត្ថន័យ អាទិកំបាំងនៃសច្ចាភាព នៃជីវិតខាងព្រះវិ- ញាណ (Spiritual Life) ។

ប្រាជ្ញានិការប៊ុនប្រសប់របស់មនុស្សមិនអាចបង្កើតសូម្បីជីវិតដ៏តូច មួយនៅ ក្នុងធម្មជាតិបានឡើយ។ គឺមានតែតាមរយៈជីវិតដែលព្រះគ្រិស្តជា ម្ចាស់ផ្ទាល់ គង់ជាមួយទេដែលរុក្ខជាតិនិងសត្វពាហនៈអាចរស់បាន។ ដូច្នេះ មានតែជីវិត ដែលចេញ ពីព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះដែលជីវិតប្រកបដោយសេចក្តី ជំនឿអាចកើត មានទៅបាន នៅក្នុងផ្លូវចិត្តរបស់មនុស្សលោក។ បើមិនបាន កើតអំពីព្រះនៃនគរ វានសួគ៌ទេ នោះគេមិនអាចចូលរួម ក្នុងការទទួលយក- ជីវិតដែលព្រះគ្រិស្តបាន ប្រទានឱ្យនោះឡើយ។ ទាំងការមានជីវិតដ៏ដូចគ្នានឹង ការលូតលាស់ដែរ។ គឺព្រះ ដែលបានបង្កើតឱ្យមានពន្លករួចចេញជាផ្លូវក្រ លំហូររហូតដល់បានផលផ្លែ។ គឺដោយសារតែព្រះចេស្ដានៃព្រះដែលគ្រាប់ពូជ អាចដុះលូតលាស់បាន “ដំបូង ចេញជាពន្លក រួចបែកជាកូ ហើយទើបព្រប់ក៏ ចេញជាគ្រាប់” ..ម៉ាកុស ៤:២៨។ ហោរាហូសេ បាននិយាយអំពីសាសន៍អ៊ី- ប្រាអែលថា : “គេនឹងលាស់ឡើងដូចផ្កា កំភ្លឹង (Lily) ”។ “គេនឹងលាស់ ឡើងថ្មីដូចជាសន្លុង ហើយលូតលាស់ដូចជាដើម វណ្ណ៍ទំពាំងបាយជូង” ..ហូសេ ១៤:៥-៧។ ព្រះយេស៊ូបានមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ យើងថា: “ចូរពិចារ ណាអំពីដើមកំភ្លឹង មើលតើវាលូតលាស់របៀបណា” ..លូការ ១២:២៧។ រុក្ខជាតិនិងបុគ្គជាតិផងទាំងឡាយពុំមែនរិកលូតលាស់ដោយខ្លួនឯង នោះទេ

ប៉ុន្តែបានលូតលាស់ដោយសារព្រះពរដែលព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់មក។ ក្មេង
តូចៗ មិនអាចរីកចម្រើនដោយសារតែការខ្វល់ខ្វាយឬដោយអំណាចរបស់ ខ្លួន
ផ្ទាល់ឡើយ យ៉ាងណាមិញការរីកលូតលាស់ផ្នែកព្រលឹងវិញ្ញាណក៏លោកអ្នក
មិនអាចបំផ្លាស់ប្រែបានដោយការខ្វល់ខ្វាយ ឬការព្យាយាមដោយខ្លួនឯងបាន
ដែរ។ រុក្ខជាតិក៏ដូចជាកុមារតូចៗដែល គឺអាចលូតលាស់បានដោយសារ បរិ-
យាកាសដែលនៅជុំវិញខ្លួនដែលជួយផ្គត់ផ្គង់ដល់អាយុជីវិតរបស់គេ ដូចជា
ខ្យល់ កាំរស្មីព្រះអាទិត្យ និងចំណីអាហារ។ អំណោយពីធម្មជាតិទាំងនេះ
ដែល ផ្គត់ផ្គង់ដល់សត្វនិករនិងរុក្ខជាតិនោះប្រៀបបានទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទដែល
ផ្គត់ផ្គង់ ដល់អស់អ្នកណាដែលទុកចិត្តដល់ទ្រង់ដែរ។ ព្រះអង្គជា " *ពន្លឺដ៏
អស់ក្បួនជាតិ* " របស់គេ..អេសាយ ៦០:១៩ " *ជាព្រះអាទិត្យ និងជាខែល* "
..ទំនុកតំកើង ៨៤:១១ " *ព្រះអង្គដូចជាទឹកសន្សើមដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់* "
..ហូសេ ១៤:៥ " *ទ្រង់នឹងយាងមក ដូចជាទឹកភ្លៀងមកលើវាលស្មៅដែល*
បានច្រូតរំលឹងហើយ " *..ទំនុកតំកើង ៧២:៦* " *ព្រះអង្គជា "ទឹកមាន*
ជីវិត" ជា "និម្មិតរបស់ ព្រះវរបិតា" ដែលយាងចុះមកពីស្ថានសួគ៌ដែល
ប្រទានជីវិត ដល់ពិភពលោក " ..យ៉ូហាន ៦:៣៣។ ដោយសារអំណោយដែល
មិនអាចប្រៀបប្រដូចបាននៃ ព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ ព្រះវរបិតាបានគ្រប់
ដណ្តប់ពិភពលោកទាំងមូល ដោយ បរិយាកាសនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដូចជា
ខ្យល់ដែលដែលហ៊ុំព័ទ្ធជុំវិញពិភពក្រ វាឡដូច្នោះដែរ។ អស់អ្នកណាដែល
ព្រមស្រូបយកនូវខ្យល់ដង្ហើមនេះ នោះនឹង រស់នៅហើយលូតលាស់ពេញរូប
រាងជាបុរសនិងស្ត្រីនៅក្នុងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ។

បុព្វដែលបែរទៅរកព្រះអាទិត្យ ដើម្បីឱ្យកាំរស្មីដ៏ត្រចះត្រចង់នោះ
ជួយលំអ សោភ័ណភាពយ៉ាងណា នោះយើងក៏ដូច្នោះដែរ គឺយើងត្រូវតែ

បែទៅរកព្រះ អាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីឱ្យពន្លឺនៃស្ថានសួគ៌បញ្ចាំងមក
 លើរូបយើង និងបញ្ចាំងឱ្យអត្តចរិករបស់យើងបានរីកចំរើនឡើងឆ្ពោះទៅរក
 លក្ខណៈដូចជាព្រះយេស៊ូ។ ព្រះយេស៊ូបានបង្រៀនមេរៀនដូចគ្នានេះដែរ នៅ
 ពេលដែលទ្រង់មាន ព្រះបន្ទូលថា៖ “*ចូរនៅជាប់នឹងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏នៅជាប់នឹង
 អ្នករាល់គ្នាដែរ*” ។ ខ្មែរមិនដែល អាចបង្កើតផលផ្លែដោយឯកឯងបានឡើយ
 បើមិននៅជាប់នឹងគល់ទេនោះ ។ “*គ្មាននរណាម្នាក់អាចធ្វើអ្វីបានទេលើកលែង
 តែនៅជាប់នឹងខ្ញុំ... ឬគ្រូតបើដាច់ចេញពីខ្ញុំនោះអ្នករាល់គ្នាមិនអាចធ្វើអ្វីបាន
 ទេ*” ..យ៉ូហាន ១៥:៤-៥ ។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែពឹងផ្អែកទៅលើព្រះគ្រីស្ទដើម្បី
 ឱ្យបានរស់នៅក្នុង ជីវិតមួយ ដែលបរិសុទ្ធក៏ដូចជាខ្មែរដែលពឹងផ្អែកលើគល់
 ដើម្បីលូតលាស់ និងផ្តល់ផលផ្លែដូច្នោះដែរ ។ បើឃ្លាតឆ្ងាយពីទ្រង់នោះអ្នក
 ពុំមានជីវិតឡើយ ។ អ្នកគ្មានអំណាចទប់ទល់នឹងការអូសទាញ ឬក៏ រីកចំរើន
 លូតលាស់ក្នុងព្រះគុណ និងជីវិតបរិសុទ្ធបានឡើយ ។ បើអ្នកឃ្លាតឆ្ងាយចេញ
 អំពីទ្រង់នោះអ្នកនឹងស្ងួត ស្រពោនគ្មានផ្លែផ្កាឡើយ ។ អ្នកនឹងបានដូចជាដើម
 ឈើដែលដុះតាមមាត់ទឹក ដូច្នោះដែរ ។

➤ មានមនុស្សជាច្រើនយល់ថាគេត្រូវការកិច្ចការខ្លះ ដោយខ្លួនគេផ្ទាល់
 (ដោយមិនត្រូវការព្រះជាម្ចាស់) ។ គេបានជឿទុកចិត្តលើព្រះគ្រីស្ទដែលអត់
 ទោសបាបក៏ប៉ុន្តែ ឥឡូវគេបែរជាស្វែងរកការរស់នៅឱ្យបានត្រឹមត្រូវ
 ប្រពៃ ដោយសារការប្រឹងប្រែងរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ ។ ការព្យាយាមបែបនេះមិន
 បានសំរេច ឡើយ ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ “*បើគ្មានខ្ញុំអ្នករាល់គ្នាមិន
 អាចធ្វើអ្វី បានឡើយ*” ។ ការលូតលាស់នៅក្នុងព្រះគុណ..សេចក្តីអំណរ និង
 ផលប្រយោជន៍ របស់យើងគឺពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើការរូបរមរបស់យើងជា
 មួយព្រះគ្រីស្ទ ។ គឺដោយសារការរួមសម្ព័ន្ធរបស់យើងជាមួយនិងទ្រង់ជារៀង
 រាល់ថ្ងៃ..នៅជាប់ នឹងទ្រង់រាល់ពេលវេលានោះហើយ ដែលអាចឱ្យយើង

បានរីកចំរើននៅក្នុងព្រះគុណរបស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គមិនត្រឹមតែជាអ្នកចាប់ផ្តើម ប៉ុណ្ណោះទេ គឺថែមទាំងជាអ្នកបង្កប់នូវជំនឿរបស់យើងផង។ ព្រះគ្រិស្តជា ដើម កំណើតនិង ជាទីបញ្ចប់ជារៀងរាល់។ ព្រះអង្គគង់ជាមួយយើងមិនត្រឹម តែពីដើមកំណើត និងទីបញ្ចប់នៃជីវិតប៉ុណ្ណោះទេ គឺនៅគ្រប់ទាំងជំហានរបស់ យើងក្នុងផ្លូវជីវិត។ ស្តេចដាវីដមានប្រសាសន៍ថា: “ទូលបង្គំបានតាំងព្រះយេ- ហូវ៉ានៅមុខទូលបង្គំជា ដរាបហើយដោយសារព្រះអង្គគង់នៅខាងស្តាំនៃទូល បង្គំ បានជាទូលបង្គំមិនត្រូវ រងឡើយ” ..ទំនុកតំកើង ១៦:៨។ តើលោក- អ្នកដែលសួរថា: “តើធ្វើដូចម្តេចទើបខ្ញុំអាចនៅជាប់ជាមួយព្រះគ្រិស្តបានដែរ ឬទេ?” ចម្លើយគឺ អ្នកត្រូវតែប្រព្រឹត្តឱ្យដូចពេលដែលអ្នកទើបនឹងទទួលយក ទ្រង់ជាលើកដំបូង។ “ដូច្នេះដែលអ្នករាល់បានទទួលយកព្រះគ្រិស្តជាម្ចាស់ បែបយ៉ាងណា នោះចូរដើរ ក្នុងទ្រង់តាមបែបយ៉ាងនោះចុះ” .. កុលុស ២:៦។ “មនុស្សសុចរិតនឹងរស់នៅ ដោយអាងលើសេចក្តីជំនឿ” ..ហេប្រើរ ១០:៣៨។ អ្នកប្រគល់ខ្លួនអ្នកទាំង ស្រុងទៅឯទ្រង់ដើម្បីបំរើនិងគោរពតាម ទ្រង់ ហើយអ្នកព្រមទទួលទ្រង់ជាព្រះ អង្គសង្គ្រោះ។ អ្នកមិនអាចលាងបាប ដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់បានទេ ឬក៏មិនអាច ផ្លាស់ប្តូរចិត្តដោយខ្លួនឯងបានដែរ ក៏ ប៉ុន្តែយើងអាចប្រគល់រូបអ្នកដល់ព្រះ ជាម្ចាស់នោះអ្នកនឹងជឿថាដោយសារ ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រិស្តយេស៊ូ ព្រះជាម្ចាស់ និងជួយសំរេចនូវកិច្ចការទាំងអស់ សំរាប់រូបអ្នក។ ដោយសារ សេចក្តីជំនឿអ្នកក្លាយទៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ- គ្រិស្ត ហើយដោយសារសេចក្តី ជំនឿនេះ អ្នកនឹងលូតលាស់ក្នុងទ្រង់ដោយ ថ្វាយដល់ទ្រង់និងទទួលព្រះពរអំពី ទ្រង់វិញដែរ។ អ្នកត្រូវតែប្រគល់អ្វីទាំង អស់ ទាំងចិត្តរបស់អ្នក បំណងរបស់អ្នក ការងាររបស់អ្នក ព្រមទាំងប្រគល់ ខ្លួនរបស់អ្នកដល់ទ្រង់ ដើម្បីគោរព ប្រណិបត្តន៍អស់ទាំងសេចក្តីដែលព្រះតម្រូវ ហើយអ្នកត្រូវទទួលយកអ្វីៗទាំងអស់ ដូចជាព្រះគ្រិស្ត និងព្រះពរដ៏បរិបូណ៌

ដើម្បីឱ្យជាប់នៅជាប់ក្នុងចិត្តអ្នកជាបឋម ពលរបស់អ្នក ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នក ជាអ្នកដែលជួយសង្គ្រោះដ៏អស់កល្ប របស់អ្នក ដើម្បីផ្តល់អំណាចឱ្យអ្នកគោរពតាម ។

ចូរអ្នកសំអាតខ្លួនឱ្យបានបរិសុទ្ធចំពោះព្រះ នៅវេលាព្រឹកជាការងារមួយ-មុន គេបង្កប់របស់អ្នក។ អ្នកត្រូវអធិស្ឋានយ៉ាងដូច្នោះថា: *“ឱ!ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់ទទួលយកទូលបង្គំជារបស់ទ្រង់ពេញទីចុះ”* ។ ទូលបង្គំនឹងដាក់គំរោង ផែនការទាំងឡាយរបស់ទូលបង្គំនៅទៀបព្រះបាទ(ជើង) របស់ទ្រង់។ សូមទ្រង់ ចាត់ទូលបង្គំថ្ងៃនេះ ឱ្យបំពេញកិច្ចការថ្វាយទ្រង់។ សូមទ្រង់គង់ជាមួយទូលបង្គំ ហើយឱ្យរាល់ការងាររបស់ទូលបង្គំបានគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់។ នេះជាកិច្ចការ ប្រចាំថ្ងៃ។ រៀងរាល់ព្រឹកចូរមកព្រែកខ្លួនឱ្យបានបរិសុទ្ធថ្វាយព្រះសំរាប់ថ្ងៃនេះ ចុះចូរដាក់ថ្វាយទ្រង់រាល់ផែនការរបស់អ្នកចំពោះទ្រង់ប្រយោជន៍ឱ្យទ្រង់ បង្ហាញផ្លូវដល់អ្នកថា តើត្រូវធ្វើតទៅទៀតឬក៏ឈប់ត្រឹមហ្នឹង។ ដូច្នោះហើយពី មួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ អ្នកថ្វាយខ្លួនជីវិតអ្នកទៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់ហើយពេលនោះ ជីវិតអ្នកនឹងយកពុម្ពគំរូតាមព្រះជន្មរបស់ព្រះគ្រិស្តយ៉ាងដូច្នោះដែរ ។

ជីវិតក្នុងព្រះគ្រិស្តជាជីវិតមួយដែលពោពេញទៅដោយការសំរាក ។ ទោះជា មិនមានការសប្បាយហួសហេតុ ក៏គង់មានសេចក្តីទំនុកចិត្តដ៏សុខសាន្តមួយនៅ ជាប់ជានិច្ចដែរ។ សេចក្តីសង្ឃឹមមិននៅក្នុងអ្នក ប៉ុន្តែបិតក្នុងព្រះគ្រិស្ត។ ភាពកំសោយរបស់អ្នកត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ទៅនឹងឋានពលរបស់ទ្រង់..ភាពល្ងង់ ខ្មៅរបស់អ្នកទៅនឹងប្រាជ្ញាញាណរបស់ទ្រង់..ភាពទន់ខ្សោយរបស់អ្នកទៅនឹង អំណាចទ្រាំទ្ររបស់ទ្រង់។ ដូច្នោះអ្នកមិនត្រូវមើលមកខ្លួនឯង ហើយក៏មិនត្រូវ អនុញ្ញាតឱ្យគំនិតនៅនឹងអត្ត (Self)

គឺខ្លួនរបស់អ្នកផ្ទាល់ឡើយ គឺត្រូវសំលឹង មើលទៅឯព្រះគ្រីស្ទ ។ សូមឱ្យគំនិត អ្នកបាននៅនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ហើយនិងនៅជាប់និងសោភ័ណ្ឌ- ភាព និងភាពគ្រប់លក្ខណ៍នៃអត្តចរិករបស់ទ្រង់ ។ គោលដៅនៃការផ្តោត ព្រលឹងនោះគឺ ព្រះគ្រីស្ទដែល ប្រកបដោយការលះបង់ អង្គព្រះអង្គ..ព្រះគ្រីស្ទ នៅក្នុងការបន្ទាបអង្គទ្រង់..ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ របស់ទ្រង់..ព្រះគ្រីស្ទ នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏គ្មានពីរ ។ គឺមានតែស្រឡាញ់ដល់ ទ្រង់ យកតំរាប់ តាមទ្រង់ ពីងផ្អែកទាំងស្រុងលើទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចនាំអ្នក ឱ្យបំផ្លាស់ ប្រែបានដូចជាទ្រង់ ។

ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូមានបន្ទូលថា: *“ចូរនៅជាប់នឹងខ្ញុំ”*។ ព្រះបន្ទូលនេះដូចជា បង្ហាញមតិមួយក្នុងការលំបាក ស្ថេរភាព និងការទុកចិត្ត ។ ម្តងទៀតព្រះអង្គ បាន អំពាវហៅយើងថា: *“ចូរមកឯខ្ញុំ...ខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកឈប់សំរាក”* ..ម៉ាថាយ ១១:២៨ ។ សំនៀងនៃពួកអ្នកលើកទំនុកតំកើងក៏បានបញ្ចេញដូចគ្នាដែរថា: *“ចូរសំរាកក្នុងទ្រង់ ហើយចូររង់ចាំទ្រង់ដោយសេចក្តីអំណត់ចុះ”* ..ទំនុកតំកើង ៣៧:៧ ។ លោកហោរាអេសាយបានផ្តល់សេចក្តីសន្យានេះថា: *“ឯរាល់គ្នានឹង មានកំលាំងដោយនៅតែស្ងៀម ហើយមានសេចក្តីទុកចិត្ត...”* ..អេសាយ ៣០:១៥ ។ សេចក្តីសំរាកនេះមិនមានក្នុងភាពអសកម្មទេ ដោយព្រោះថាក្នុង សេចក្តីដង្ហោយហៅរបស់ទ្រង់ នោះសេចក្តីសន្យានៃការសំរាក ត្រូវបានផ្សា ភ្ជាប់ទៅនឹងការងារដូចជាព្រះបន្ទូលទ្រង់ម៉ាថាយ ១១:២៩ ចែងថា: *“ចូរទទួល យក នីមួយៗ នោះអ្នកនឹងបានសំរាក”*។ ចិត្តមួយដែលនៅជាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ដ៏ពេញ លេញនោះ នឹងបានទទួលយ៉ាងច្រើនហើយដ៏សកម្មក្នុងការងារថ្វាយ ទ្រង់ផង ។

ពេលណាចិត្តគំនិតគិតតែអាត្មាខ្លួនឯង នោះវានឹងងាកចេញពីព្រះគ្រិស្ត ដែលជាប្រភពនៃប៉ាមពលនិងជីវិត។ សាតាំងដែលប្រឹងប្រែងជាប្រយោជន៍ដើម្បី ប្រមូល អស់ទាំងគំនិតដែលបែកចេញពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយក៏រារាំងការរួម សម្ព័ន្ធនៃ ព្រលឹងរបស់យើងនិងព្រះគ្រិស្ត។ បញ្ហាផងទាំងឡាយដូចជាការ សប្បាយក្នុងផ្លូវ លោកិយ ការខ្វល់ខ្វាយនឹងជីវិត ការច្របូកច្របល់ទ័លគំនិត សេចក្តីទុកច្រៀម កំហុសរបស់អ្នកដទៃ កំហុសរបស់អ្នកផ្ទាល់ និងការមិនស្អាត ស្អំ ទោះជាភាគខ្លះ ឬក៏ទាំងស្រុងនោះវានឹងនាំឱ្យគំនិតរបស់យើងមានការ ងាករេ។ ចូរអ្នកប្រយ័ត្ន ក្រែងមានការនាំទៅក្នុងផ្លូវខុសដោយកលឧបាយ របស់សាតាំង។ ក៏គង់មាន មនុស្សជាច្រើនដែលមានមនសិការ ហើយមិនមាន ចំណង់ចិត្តចង់រស់នៅសំរាប់ ព្រះ ត្រូវសាតាំងនាំឱ្យធ្លាក់ទៅក្នុងកំហុស និង- ភាពកំសោយរបស់វា ហើយដោយ ការបំបែកចេញអំពីព្រះគ្រិស្តនោះវា សង្ឃឹមថាបានទទួលជោគជ័យ។ យើងមិន គប្បីដាក់ខ្លួនឯងនៅចំកណ្តាល ហើយទំយើខ្លួននិងការតក់ក្រហល់ និងការភ័យ ខ្លាច ចំពោះថាតើយើងបាន ទទួលសង្គ្រោះ ឬយ៉ាងណានោះទេ។ ការទាំងនេះនាំព្រលឹងឱ្យឃ្នាតចេញ ពី ប្រភពនៃប៉ាមពល។ ចូរអ្នកប្តេជ្ញានឹង រក្សាព្រលឹងរបស់អ្នកចំពោះព្រះ ហើយ ជឿតុកចិត្តលើទ្រង់។ ចូរអ្នកនិយាយនិង គិតអំពីព្រះគ្រិស្តហើយចូរទំលាក់ អត្តភាពរបស់អ្នកនៅនឹងទ្រង់ចុះ។ ចូរលើក ការមន្ទិលសង្ស័យចេញឱ្យឆ្ងាយ ហើយក៏បណ្តេញសេចក្តីភ័យខ្លាចចោលចេញ ហើយចូរបន្តរតាមសារវិកប៊ុល ថា: *"..ខ្ញុំរស់នៅមិនមែនជាខ្ញុំទៀត គឺជាព្រះគ្រិស្ត ទ្រង់រស់ក្នុងខ្ញុំវិញ ហើយខ្ញុំ ដែលរស់ ក្នុងសាច់ឈាម ឥឡូវនេះគឺរស់ដោយសេចក្តី ជំនឿជឿដល់ព្រះ រាជបុត្រានៃព្រះដែលទ្រង់ស្រឡាញ់ខ្ញុំ ក៏បានជាព្រះគ្រិស្តទ្រង់ ក៏បានប្រគល់ ព្រះអង្គទ្រង់ជំនួសខ្ញុំហើយ"* ..កាឡាទី ២:២០ ។ ចូលសំរាកក្នុង ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់អាចនឹងរក្សាអ្វីដែលអ្នកបានថ្វាយដល់ទ្រង់ផង។ បើសិនអ្នក ថ្វាយខ្លួន

អ្នកនៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងលើកអ្នកឡើងលើសជាងអ្នក ដែល
ឈ្នះតាមរយៈព្រះដែលបានស្រឡាញ់អ្នក ។

ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានយោនយកកំណើតជាមនុស្ស ពេលនោះទ្រង់បាន
ភ្ជាប់ភាពមនុស្សជាតិទៅនឹងទ្រង់ដោយសារចំណងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែល
មិន រមន់អំណាចណាមួយ អាចនឹងបំបែកបំបាក់បានឡើយ ក្រៅអំពីបំណង
ហឫទ័យ ជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ។ សាតាំងនឹងបន្តការអុចអាណ-
ព្យុះព្យុះដើម្បី បំបែកបំបាក់ ចំណងនេះក្នុងគោលបំណងរបស់វាបំបែកបំបាក់
យើងចេញពី ព្រះគ្រីស្ទ ។ គឺដោយហេតុដូច្នោះហើយ បានជាយើងត្រូវការចាំ
យាម ពុទ្ធការ អធិស្ឋានដើម្បីកុំឱ្យមានអ្វីមកអូសទាញយើង ឱ្យជ្រើសរើស
យកម្ចាស់ថ្មីទៀត ព្រោះអីយើងមានសេរីភាពបរិបូណ៌ក្នុងការនេះ ។ ចូរយើង
ផ្តោតចក្ខុរបស់យើង ទាំងគូ ឆ្ពោះតំរង់ទៅឯព្រះគ្រីស្ទ នោះទ្រង់នឹងថែរក្សា
យើង ។ យើងនឹងបាន សេចក្តីសុខសាន្តបើយើងស្វែងរកទ្រង់ ។ គ្មានអ្វីអាចនឹង
ព្រៃកយើងចេញពី ព្រះហស្តទ្រង់បានឡើយ ។ ដោយសំឡឹងរំពឹងទៅទ្រង់ជាប់
ជានិច្ចនោះយើងនឹង *“បានផ្លាស់ប្តូរទៅតាមរូបអង្គទ្រង់ពិសិដ្ឋ ល្អមួយទៅសិរី
ល្អមួយទៀតដោយសារ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះវិញ្ញាណ”* ..កូរិនថូស២ ៣:១៨ ។

ពួកសាវ័ករបស់ព្រះ កាលពីសម័យមុនមានលក្ខណៈដូចជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ
ពេលដែលគេបានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ នោះគេត្រូវការទ្រង់ និង
ទទួលយកទ្រង់ ។ គេស្វែងរកទ្រង់ បានរកឃើញទ្រង់ ហើយក៏សំរេចចិត្តដើរ
តាម ទ្រង់ភ្លាម ។ គេបាននៅជាប់នឹងទ្រង់នៅក្នុងគេហដ្ឋាន នៅជុំវិញតុ នៅ
ក្នុងបន្ទប់ តូច ឬនៅតាមទីវាល ។ ពួកគេបាននៅជាប់នឹងទ្រង់ដូចជាសិស្សនិង
គ្រូ ហើយក៏ បានទទួលការបង្ហាត់បង្រៀនផ្ទាល់ អំពីទ្រង់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ គឺជា
សេចក្តីបង្រៀន អំពីសច្ចៈមិដ៍បរិសុទ្ធ ។ គេគោរពប្រណិបត្តន៍ទ្រង់ ដូចជាអ្នក
បំរើនិងនាយ ចៅហ្វាយរបស់ខ្លួនដើម្បីក្រែបជញ្ជក់យកករណីយកិច្ចរបស់គេ ។

ពួកសាវកទាំង នោះជាមនុស្ស “ហើយមានចិត្តដូចយើងអញ្ចឹងដែរ” ..យ៉ាកុប ៥:១៧ ។ គេក៏មានការប្រយុទ្ធពុះពារ និងអំពើបាបដូចជាយើងមានអញ្ចឹងដែរ ហើយគេក៏ ត្រូវការព្រះគុណដដែលនេះប្រយោជន៍ឱ្យបានរស់ក្នុងជីវិតមួយដ៏ បរិសុទ្ធដែរ ។

សូម្បីលោកយ៉ូហានដែលជាសាវកសំណប់ចិត្តរបស់ព្រះ ជាអ្នកដែល មាន ភាពដូចជាព្រះជាងគេបំផុតនោះក៏ដោយ ក៏គាត់មិនមានអត្តចរិកដែលពេញ ពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នោះពីកំណើតមកដែរ ។ លោកមិនមែនគ្រាន់តែ ជា មនុស្សម្នាក់ដែលមានអំនួត និងបរិច្ចាគភ័យសប្បុរសឈ្មោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ ជាអ្នក មិនសូវគិតពិចារណាវែងឆ្ងាយ ហើយឆេវឆាវមានចិត្តចង់តបវិញ កាល ណាមាន ការប៉ះទង្គិចដល់គាត់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលលក្ខណៈបរិសុទ្ធនៃព្រះ បានបើក សំដែងដល់គាត់ នោះគាត់បានមើលឃើញភាពខ្លះខាតរបស់គាត់ ហើយក៏បាន បន្ទាបខ្លួនដោយការស្គាល់ទ្រង់ ។ កម្លាំង និងការអត់ធ្មត់ អំណាច និងភាពទន់ភ្លន់ ភាពប្រសើរឧត្តម និងភាពសំឡូតដែលគាត់បានឃើញក្នុងជីវិត ប្រចាំថ្ងៃ នៃព្រះ រាជបុត្រានៃព្រះ បានចាក់បំពេញក្នុងព្រលឹងរបស់គាត់ដោយ សេចក្តីអំណរ សរសើរនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ហើយពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ចិត្ត របស់គាត់បាន ចុះចូលនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដរាបទាល់តែគាត់មើលមិនឃើញទៀត នូវអត្តទត្តភាព គឺភាពផ្ទាល់ខ្លួន ព្រោះគាត់មានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះ- ជាម្ចាស់ ។ ចិត្តដែល ប្រកបដោយការតូចចិត្ត មហិច្ឆិតា កំហឹងទាំងអំបាលម៉ាន ក៏បានចុះចូលតាមពុម្ព គំរូនៃព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់ ។ ឥទ្ធិពលដែលបង្កើតឡើងជា ថ្មី ដោយព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ បានធ្វើឱ្យចិត្តរបស់គាត់បានថ្មីឡើងវិញ ។ អំណាចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ព្រះគ្រីស្ទបានចរិកនូវការផ្លាស់ប្តូរនៃអត្ត- ចរិក ។ នេះហើយគឺជាលទ្ធផលដ៏ ពិតនៃការរួមសម្ព័ន្ធនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ កាល- ណាព្រះគ្រីស្ទគង់សណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្ត សភាពទាំងស្រុងក៏ត្រូវផ្លាស់ប្តូរ ។

ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ សេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ទ្រង់ បានធ្វើឱ្យចិត្តផុសផុល គ្រប់គ្រងលើព្រលឹង និងទាញគំនិតចំណង់ឱ្យ បានមកឯព្រះនៃនគរឋានសួគ៌ ។

ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងត្រឡប់ទៅកាន់នគរឋានសួគ៌វិញ ពួកសាវ័ក ទ្រង់នៅតែមានអារម្មណ៍ថា ព្រះគ្រីស្ទនៅមានវត្តមានជាមួយនឹងពួកគេនៅ ឡើយ ។ នោះគឺជារវត្តមានផ្ទាល់ដែលពោពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងពន្លឺ ។

ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលបានយាងជាមួយពួកគេ សារសង និងអធិស្ឋានជាមួយពួកគេ មានព្រះបន្ទូលអំពីសេចក្តីសង្ឃឹម បានជួយកំសាន្ត ចិត្តគេ ។ ក្នុងខណៈដែលទ្រង់កំពុងតែមានព្រះបន្ទូលអំពីដំណឹងនៃសេចក្តីសុខ សាន្តនោះស្រាប់ តែទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើងទៅឯនគរឋានសួគ៌ ប៉ុន្តែពួក សាវ័ក ទាំងឡាយនៅតែព្រះសូរសៀងរបស់ទ្រង់មកកាន់គេដដែល នៅ ពេលដែល ពួកគេទៅតាមទ្រង់នៅក្នុងពពក ។ *“ហើយមើលខ្ញុំក៏ នៅជាមួយនឹង អ្នករាល់គ្នារាល់តែថ្ងៃដែលរាបដល់បំផុតនៃកល្ប”* ..ម៉ាថាយ ២៨:២០ ។ ទ្រង់បានយាងត្រឡប់ទៅកាន់នគរឋានសួគ៌វិញទាំងរូបសណ្ឋាន ជាមនុស្ស ។ ពួកគេបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាព្រះ ដែលជាមិត្តសំឡាញ់ និងជា ព្រះទ័យទន់ សន្តោសឥតមានប្រែប្រួលឡើយ..ទ្រង់នៅតែចូលរួមប្រកបជា មួយមនុស្សជាតិ ដែលមានទុក្ខវេទនា ។ ទ្រង់បានលើកបង្ហាញចំពោះព្រះ- វិបិតានូវគុណសម្បត្តិនៃ លោហិតដ៏ថ្លៃថ្លា ស្នាមរបួសនៅដៃនិងជើងព្រះអង្គ ជាភស្តុតាងនៃថ្ងៃដែលទ្រង់ បានចេញដល់មនុស្ស ដែលទ្រង់បានប្រោស លោះ ។ ពួកគេបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា ទ្រង់យាងទៅកាន់នគរឋានសួគ៌ គឺដើម្បី នឹងរៀបចំកន្លែងទុកសំរាប់ពួកគេរាល់គ្នា ហើយថាទ្រង់នឹងយាងត្រឡប់មក វិញ មកទទួលយកគេទៅនៅជាមួយនឹងទ្រង់ ផង ។

ពេលដែលគេបានជួបប្រជុំគ្នាបន្ទាប់ពីទ្រង់បានយាងផុតទៅ នោះគេបាន ថ្វាយរាល់សេចក្តីទូលសូមអំពីព្រះវរបិតាក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ។ គេ បាន ឱនក្រាបដោយ សេចក្តីស្វែងខ្លាចនិងយ៉ាងឱឡារិកក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋាន ដោយបន្តឡើងនូវសេចក្តីធានារ៉ាប់រងរបស់ទ្រង់ថា: "...អ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នា នឹងសូមដល់ព្រះវរបិតា ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងប្រទានឱ្យ ។ តាំងពីដើម មកអ្នករាល់គ្នាមិនបានសូមអ្វីដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំនោះទេ ឥឡូវ ចូរសូមចុះ នោះ អ្នក រាល់គ្នានឹងបាន ដើម្បីឱ្យអំណរអ្នករាល់គ្នាបានពោពេញពិត" ..យ៉ូហាន ១៦:២៣-២៤ ។ គេបានលើកដៃដោយសេចក្តីជំនឿឡើងដោយអំណាចទាំង ប្រកាសតាំងថា: "ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់បានសុគតនោះ ទ្រង់បានមានព្រះ ជំនួរសំឡើងវិញហើយ ទាំងគង់នៅខាងស្តាំព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតាផង ដែល ទ្រង់ជាអ្នកជំនួសយើងរាល់គ្នា" ..រ៉ូម ៨:៣៤ ។ ឯបង់តាកូសបាននាំវត្តមាន នៃព្រះដ៏ជួយដោះទុក្ខ ដែលព្រះគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលអំពីពួកទាំងនេះថា "ទ្រង់ គង់ជាមួយ ក៏នឹងសណ្ឋិតនៅក្នុងពួកគេរាល់គ្នាដែរ" រួចទ្រង់មានព្រះបន្ទូល ទៀតថា: "ដែលខ្ញុំទៅនេះនឹងមានប្រយោជន៍ដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ ដ្បិតបើខ្ញុំ មិន ទៅទេ នោះព្រះដ៏ជំនួយក៏មិនមកឯអ្នករាល់គ្នាដែរ តែបើខ្ញុំទៅនោះ ខ្ញុំនឹងចាត់ ទ្រង់ឱ្យមក" ..យ៉ូហាន ១៤:១៧..១៦:៧ ។ ដូច្នោះតាមរយៈព្រះ- វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះគ្រីស្ទនឹងគង់សណ្ឋិតនៅជានិច្ចនឹងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ ឯការ រួមប្រាស្រ័យជា មួយទ្រង់នោះរឹងរិតតែមានភាពជិតស្និទ្ធ ជាងកាលពីទ្រង់គង់ នៅជាមួយនឹងគេ ផង ។ ពន្លឺ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ និងអំណាចនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលគង់សណ្ឋិតនៅខាង ក្នុងបានភ្លឺចិញ្ចែងតាមរយៈពួកគេរាល់គ្នា ដែលញ៉ាំង ឱ្យអស់អ្នកណាដែលបាន ឃើញនោះក៏មាន "សេចក្តីអស្ចារ្យដោយដឹងថា ពួក មនុស្សទាំងនោះគេធ្លាប់បាន រស់នៅជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ" ..កិច្ចការ ៤:១៣ ។

អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទចង់ឱ្យសិស្សរបស់ទ្រង់ធ្វើនៅជាន់នោះ ក៏ទ្រង់ចង់ឱ្យយើង រាល់គ្នាជាអាស្រ័យរបស់ទ្រង់ធ្វើនៅសម័យបច្ចុប្បន្ននេះដែរ ។ នៅក្នុងសេចក្តី អធិស្ឋានចុងក្រោយបង្អស់ ជាមួយនឹងសិស្សផ្ទាល់របស់ទ្រង់មួយក្រុមតូចដែល នៅជុំវិញទ្រង់នោះ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា: " ដែលខ្ញុំអធិស្ឋាននេះគឺមិនមែន សំរាប់តែអ្នកទាំងនេះទេ ក៏ប៉ុន្តែសំរាប់អស់អ្នកណា ដែលមានជំនឿដល់ខ្ញុំតាម រយៈពេលរៀនសូត្រអ្នកទាំងនេះដែរ " ..យ៉ូហាន ១៧:២០ ។

ព្រះយេស៊ូបានអធិស្ឋានឱ្យយើងរាល់គ្នា ហើយទ្រង់ចង់ឱ្យយើងបាននៅជា មួយនឹងទ្រង់ ទោះជាព្រះដែលគង់នៅជាមួយព្រះវរបិតាក្តី ។ នេះជាការរួបរួម ប្រកបដ៏អស្ចារ្យមែន! ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ព្រះអង្គទ្រង់ ថា: " ព្រះរាជបុត្រាមិនអាចធ្វើអ្វីដោយព្រះអង្គទ្រង់បានទេ..ព្រះវរបិតាដែល គង់នៅ ក្នុងខ្ញុំនោះទ្រង់សំរេចការទាំងអស់ " ..យ៉ូហាន ៥:១៩ និង ១៤:១០ ។ ដូច្នេះបើ ព្រះទ្រង់គង់សណ្ឋិតនៅជាមួយនឹងចិត្តយើងរាល់គ្នានោះទ្រង់នឹងធ្វើ ការក្នុងយើង " ក្បិតគឺជាព្រះហើយដែលបណ្តាលចិត្តអ្នករាល់គ្នាឱ្យមានចំណង់ ចង់ធ្វើ ហើយឱ្យ បានប្រព្រឹត្តតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ដែរ " ..ភីលីព ២:១៣ ។ " យើងនឹងធ្វើការដូចជាទ្រង់ ដូចដែលព្រះវិញ្ញាណតែមួយដែលបាន បើកសំដែង មក ។ ដោយស្រឡាញ់ទ្រង់ និងនៅជាប់ជាមួយនឹងទ្រង់ នោះ យើងនឹងបានរីក ចំរើនឡើងគ្រប់ការទាំងអស់ក្នុងទ្រង់ដែលទ្រង់ជាសិរសា គឺ ជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ " ..អេភេសូរ ៤:១៥ ។

ការពឹងអាងលើព្រះ--Dependance on God

បានសង្គ្រោះជីវិតឱ្យរួចរស់ពីក្រោមរូងដី

លោកហ្គារីលូតជាមួយនឹងកូនប្រុសរបស់លោក ឌី នឹង ទីម បានចូលទៅ ក្នុង រូងមួយដែលមានឈ្មោះថា "គុហារ ព្យូត្រា" បិតនៅជិតប្រៀងឃ្លិនរៀ- ហ្សិនីញ៉ា ដើម្បីរករកកន្លែងមួយហៅថា "ម៉ែស" ។ នៅពេលដែលគេចុះទៅ ក្នុងជង្កក់បត់ ខ្លាំងហើយចោតនោះលោកហ្គារីបាន សំរេចចិត្តទុកសំពាយរបស់ ខ្លួនមានទាំង ប្រដាប់ប្រដារសំរាប់ប្រើបំភ្លឺពេលមានអាសន្ន ស្បៀងអាហារ និងទឹក នៅទីនោះ ទៅ ។

ប្រមាណជាដប់នាទីក្រោយមកគេបានចុះដល់ជំរៅប្រមាណ ២០០ហ្វីតទៅ ក្នុងរូងគុហារ នោះស្រាប់តែពិលបំភ្លឺផ្លូវរបស់គេខ្សោយពន្លឺទៅ ។ គេបានខំ ស្រូត មករកទឹកកន្លែងដាក់ទុកឥដ្ឋ ។ ពេលនោះពិលរបស់ ទីម និង ពិលរបស់ ឌីក៏អស់ ពន្លឺដែរ ។ ទាំងអស់គ្នាអស់ពន្លឺសំរាប់បំភ្លឺផ្លូវ គេគ្មានអ្វីក្រៅអំពីការ អស់សង្ឃឹម ហៅរហត់ ស្រែកទឹក និង វង្វេងនោះឡើយ ។ អស់រយៈពេល៥ថ្ងៃ ទំរាំតែក្រុម ជួយសង្គ្រោះបានទៅដល់រកឃើញ ។

ដូចជាលោកហ្គារី ឌី និង ទីម យើងតែងតែទុកចិត្តលើសភាវគតិរបស់ យើងក្នុងការធ្វើសេចក្តីសំរេចចិត្តជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ សូមមើលនៅវគ្គដែលបាន ចង្អុល បង្ហាញត្រង់ទំព័រ ៧៩ ហើយសូមពិចារណាមើល តើការ ដែលពឹងផ្អែក លើ អំណាចរបស់ព្រះតើមានសារសំខាន់យ៉ាងណា ។

- ☞ ប្រសិនបើលោកអ្នកជាអ្នកដែលនៅក្នុងរូងគុហារនោះវិញ តើសេចក្តី ពឹងផ្អែកលើព្រះរបស់លោកអ្នកមានកិតយ៉ាងណាដែរ?
- ☞ តើលោកអ្នកពឹងផ្អែកលើ ព្រះយ៉ាងណាដែរ? តើលោកអ្នកបាន អធិស្ឋានទៅរកទ្រង់នៅពេលដែលបានសុខសាន្ត ពេលដែលមានទុក្ខ ព្រួយ និងនៅពេលផ្សេងៗទៀតដែរឬទេ?

សូមពិចារណា:

អធិស្ឋានទៅព្រះសូមឱ្យទ្រង់ជួយដល់លោកអ្នកឱ្យសង្ឃឹមទុកចិត្ត
លើទ្រង់។

សូមអានបន្ថែមទៀតនៅ:

- យ៉ូស្វេ ១:៩
- ពង្សាវតាក្សត្រ១ ៣:៥-១៥
- សុភាសិត ៣: ៥-៦
- អេសាយ ២៦:៣-៤

ព្រះជាម្ចាស់គឺជាប្រភពនៃជីវិត និងពន្លឺ ហើយនិងសេចក្តីអំណរវិករាយ ដល់លោកសន្តិវាសទាំងមូល ។ ព្រះពរដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់សត្វលោក ដែលទ្រង់បានបង្កើតមកនោះប្រៀបបានទៅនឹងការស្នើនៃព្រះអាទិត្យ ក៏ដូច ជាចរន្ត ទឹកដែលលេចចេញមកអំពីព្រាតទឹកដ៏រស់ ។ នៅទីណាដែលព្រះគង់ សណ្ឋិតនៅ ក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សលោកនោះ ព្រះគុណរបស់ទ្រង់នឹងរីកសុះ សាយ ដល់អ្នកដទៃដោយសេចក្តីស្រឡាញ់និងព្រះពរ ។

អំណរវិករាយនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង គឺការលើកស្ទួយ និងការ ប្រោសលោះដល់មនុស្សមានបាប ។ ដោយការនេះព្រះអង្គពុំដែលគិតដល់ព្រះ ជន្មរបស់ទ្រង់ឡើយ តែទ្រង់ស្វិតស្វាត់ទទួលកាលំបាកនៅលើលើផ្កាង ទោះ

ជាមានការអាម៉ាស់យ៉ាងណាក៏ដោយ ។ ដូចជាពួកទេវតាធ្លាប់ចូលរួមធ្វើការ ដើម្បីអំណរ វិករាយរបស់អ្នកឯទៀតដែរ ។ នេះហើយគឺជាអំណរវិករាយរបស់ ពួកទេវតា ទាំងនោះ ។ ក៏ប៉ុន្តែចំពោះចិត្តដែលប្រកបដោយភាពអាត្មានិយម វិញនោះ នឹងមើលការនេះជាការអាម៉ាស់ទាបថោកក្នុងការផ្សព្វផ្សាយដំណឹង ដល់អ្នកដែល មានឋានៈនិងអត្តចរិកទន់ទាប ហើយថានេះជាការងាររបស់ ពួកទេវតាដែល បរិសុទ្ធវិញ ។ ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងពោពេញ ដោយការលះបង់ របស់ព្រះគ្រិស្តគឺជាវិញ្ញាណដែលជ្រួតជ្រាបពេញទាំងឋាន សួគ៌ ជាការដែល សំខាន់បំផុតនៃស្ថានបរមសុខ និងអំណរវិករាយនៃស្ថាន- សួគ៌ ។ ឯសាវ័ករបស់ ព្រះគ្រិស្ត នឹងមានវិញ្ញាណ និង ការងាររបស់គេយ៉ាង ដូច្នោះដែរ ។

នៅពេលដែលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រិស្ត បានសណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្តនោះ គេក៏បានដូចជាក្លិនពិដោរដ៏ក្រអូប ដែលគ្មានអ្វីអាចបិទបាំងបានឡើយ ។ អ្នកឯ ណាដែលបានជួបប្រទះ នឹងបានជ្រួតជ្រាបនូវឥទ្ធិពលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រិស្ត ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រិស្ត ដែលសណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្តប្រៀបបានទៅនឹង ទឹក ផុសនៅទីវាលរហោស្ថាន ដែលតែងស្រោចស្រប់ដល់មនុស្សគ្រប់រូប ហើយក៏ ព្យាបាលអ្នកដែលហៀបនឹងវិនាសបាត់បង់ មានចំណង់នឹងក្រែបជញ្ជក់ទឹកជីវិត នោះវិញ ។

សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះគ្រិស្តនឹងសំដែងឱ្យឃើញនូវចំណង់ធ្វើការអ្វីៗ ឱ្យ ទ្រង់បានធ្វើ ដើម្បីព្រះពរនិងការលើកស្ទួយមនុស្សជាតិឡើង ។ ចំណង់ នោះ នឹងនាំមកនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ភាពទន់ភ្លន់ និងសេចក្តីអាណិតអាសូរ ចំពោះសត្វ លោក ដែលជាសមិទ្ធិផលរបស់ព្រះ ដែលស្ថិតនៅក្រោមការថែរក្សា របស់ ព្រះវរបិតាជាព្រះនៃយើង នៃនគរឋានសួគ៌ ។

ព្រះជន្មនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅលើផែនដីពុំមែនជាជីវិតមួយដ៏សុខដុម ហើយ គិតតែអំពីព្រះអង្គទ្រង់នោះឡើយ តែទ្រង់ទ្រាំទ្រដោយការព្យាយាម តស៊ូយក ចិត្តទុកដាក់ មិនខ្លាចការនឿយហត់ ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះចំពោះ មនុស្សជាតិ ដែលបាត់បង់។ ចាប់តាំងពីពេលដែលទ្រង់បានប្រសូតមករហូត មកទល់នឹងកាលវិវាទ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទទ្រង់កាន់ខ្ជាប់នូវមាគិមួយដែលបដិសេធភាពអាត្មានិយម (Self denial) ហើយទ្រង់ពុំដែលប្រាថ្នាគេចវះអំពីភារកិច្ចដ៏លំបាកក្រៃលែង ការធ្វើដំណើរដែលពោពេញទៅដោយការឈឺចាប់ ការថែរក្សា និងការងារដ៏គួរ ឱ្យនឿយណាយឡើយ។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ *“ កូនមនុស្សបានមក មិនមែនឱ្យគេបំរើទ្រង់ទេ គឺនឹងបំរើគេវិញ ហើយឱ្យជីវិត ទ្រង់ទុកជាថ្លៃប្រោស លោះមនុស្សជាច្រើនផង ”* ..ម៉ាថាយ ២០:២៨។ ទាំងនេះគឺជាគោលបំណងដ៏ធំ មួយនៃព្រះជន្មរបស់ព្រះអង្គ។ អ្វីៗផ្សេងទៀតគឺជា របស់ទីពីរ និងបន្ទាប់បន្សំ ប៉ុណ្ណោះ។ ចំណង់ដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ ព្រះវរបិតា និងបញ្ចប់ការងារ ទ្រង់ គឺជាអាហាររបស់ទ្រង់។ ការគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនពុំមានចំណែកក្នុង ការងាររបស់ទ្រង់ទេ ។

ដូច្នេះអ្នកណាដែលបានចូលរួមចំណែកចំពោះព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទ និងរៀបចំខ្លួនជាស្រេចនឹងបូជាលះបង់ ដើម្បីឱ្យអ្នកណាដែលព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់បានសុគតជំនួសបានទទួលអំណោយនៃនគរស្ថានសួគ៌។ គេនឹងធ្វើអ្វីដែល គេអាចធ្វើទៅបានដើម្បីឱ្យលោកិយដែលគេរស់នៅនេះបានល្អប្រសើរឡើង។ គំនិត នេះគឺកើតចេញមកពីមនុស្ស ដែលកែប្រែដ៏ពិតប្រាកដ។ នៅពេលដែល គេទទួល ជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទភ្លាម គេក៏មានចំណង់ចិត្តចង់ជួយដល់អ្នកដទៃ ដើម្បីឱ្យគេបាន ស្គាល់ទ្រង់ជាមិត្តសម្លាញ់ដ៏ថ្លៃវិសេសម្នាក់ ដែលគេបានរក ឃើញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។

នេះជាសច្ចធម៌ដ៏បរិសុទ្ធដែលអាចជួយសង្គ្រោះ ហើយដែលគេមិនអាចលាក់
 ទុកក្នុងចិត្តបានឡើយ ។ ប្រសិនបើយើងស្ម័គ្រខ្លួនដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់
 ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានពោពេញដោយសេចក្តីអំណរនឹងព្រះវិញ្ញាណដ៏បរិសុទ្ធ
 ដែលគង់ក្នុងខ្លួន នោះយើងមិនអាចលាក់ទុកនូវសេចក្តីនោះដោយសេចក្តី
 អំណរ និងព្រះវិញ្ញាណដ៏ បរិសុទ្ធដែលគង់ក្នុងខ្លួន នោះយើងមិនអាចលាក់ទុក
 នូវសេចក្តីនោះដោយស្ងាត់ ស្ងៀមនៅក្នុងចិត្តយើងបានឡើយ ។ ប្រសិនបើ
 យើងសាកល្បង ហើយដឹងថាព្រះ វរបិតាគឺជាព្រះល្អបរិសុទ្ធ នោះយើងពិត-
 ជាមានដំណឹងល្អសំរាប់ប្រាប់ដល់អ្នក ដទៃជាប្រាកដ ។ យើងត្រូវធ្វើឱ្យដូចជា
 លោកហ្វីលីព្វនៅពេលដែលគាត់បានរក ឃើញព្រះ នោះគាត់បានអញ្ជើញអ្នក
 ដទៃទៀតឱ្យចូលមកចំពោះវត្តមានរបស់ ទ្រង់ដែរ ។ យើងគួរតែខិតខំបង្ហាញ
 ឱ្យគេឃើញនូវការគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍របស់ ព្រះគ្រីស្ទ និងសច្ចធម៌ពីការអាថ
 កំបាំងផងទាំងឡាយពីអាណាចក្រដែលនឹងលេច មកនៅពេលខាងមុខ ។ គេ
 នឹងមានចំណង់យ៉ាងខ្លាំងក្លាដើរតាមគន្លងផ្លូវ ដែលព្រះ យេស៊ូបានយាង ។ យើង
 ចង់បានយ៉ាងស្មោះត្រង់ នឹងឃើញអ្នកដែលនៅ ជុំវិញយើងស្រែកឧទានឡើង
 ដោយពាក្យថា: "នុះនីកូនច្រើមនៃព្រះដែលដោះ បាបមនុស្សលោក"
 ..យ៉ូហាន ១:២៩ ។

សេចក្តីព្យាយាមរបស់យើងដើម្បីឱ្យអ្នកដទៃទៀតបានទទួលព្រះពរ
 នោះនឹងផ្តល់ព្រះពរដ៏បរិបូរ មកដល់យើងវិញ ។ នេះហើយជាបំណងហឫទ័យ
 របស់ព្រះក្នុងការប្រទានដល់យើងនូវចំណែកនៃការងារចំពោះផែនការប្រោស
 លោះមនុស្សមានបាប ។ ទ្រង់បានប្រទានឱ្យមនុស្សលោកនូវសិទ្ធិដើម្បីឱ្យគេ
 ក្លាយជាអ្នករួមចំណែកក្នុងកិច្ចការបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយក៏ឱ្យគេអាចផ្សព្វ
 ផ្សាយនូវព្រះពរនេះ ដល់មនុស្សផងទាំងឡាយបាន ។ ទាំងនេះគឺជាកិត្តិយស

ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ជាអំណរវិករាយដ៏លើសលប់ដែលព្រះជាម្ចាស់ ប្រទានមក ដល់មនុស្សលោក។ អ្នកណាដែលរួមចំណែកក្នុងការងារនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ អ្នកនោះបានឈានចូលទៅទៀបនឹងព្រះដ៏បង្កើតលោករបស់គេហើយ។

ព្រះជាម្ចាស់អាចនឹងចាត់ពពួកទេវតានៃគរស្ថានសួគ៌ ឱ្យបំពេញការងារ ដំណឹងល្អនេះ ឬក៏អាចមានមធ្យោបាយផ្សេងៗទៀតក្នុងការសំរេចព្រះរាជ បំណងរបស់ទ្រង់បាន ប៉ុន្តែដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ឥតព្រំដែនចំពោះ មនុស្ស បានជាទ្រង់ជ្រើសតាំងយើងឱ្យក្លាយជាសហសេរីកជាមួយនឹងទ្រង់ជា មួយព្រះ គ្រិស្ត និងពពួកទេវតារបស់ទ្រង់ ប្រយោជន៍ឱ្យយើងអាចទទួលនូវ ព្រះពរ សេចក្តីអំណរ ការចំរើនខាងផ្លូវវិញ្ញាណ ដែលជាលទ្ធផលនៃការងារដ៏ សប្បុរស ជ្រះថ្លា។

យើងមានសមាសចិត្តអាណិតអាសូររួមជាមួយព្រះគ្រិស្ត តាមរយៈការរួម ចំណែកជាមួយក្តីលំបាកវេទនារបស់ព្រះអង្គ។ គ្រប់កិច្ចការដែលយើងធ្វើ ដោយ គ្មានគិតពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដើម្បីសេចក្តីល្អនៃអ្នកដទៃ បាន ចំរើនកម្លាំង វិញ្ញាណក្នុងចិត្តអ្នកដែលធ្វើ ហើយក៏មានសម្ព័ន្ធភាពយ៉ាងជិត ស្និទ្ធចែមទៀតទៅ នឹងព្រះដ៏ប្រោសលោក ដែល "ទ្រង់ជាអ្នកមាន តែទ្រង់បាន ត្រឡប់ជាក្រដោយ ព្រោះអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានមានឡើង ដោយសេចក្តីក្រលំបាក របស់ទ្រង់" ..កូរិនថូសទី២ ៨:៩។ គឺមានតែយើង រាល់គ្នាបំពេញតាមបំណង ហឫទ័យនៃព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតយើងមក ទេ ទើបជីវិតអាចជាព្រះពរ ដល់យើងបាន។

បើសិនជាអ្នកនឹងធ្វើការដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំឡើង ចំ ពោះសាវក របស់ទ្រង់ ហើយនាំព្រលឹងមនុស្សមកកាន់ព្រះអង្គ អ្នកនឹងយល់ ថាអ្នកត្រូវការ ការពិសោធន៍ដ៏ជ្រាលជ្រៅ និងចំណេះវិជ្ជាដ៏ទូលំទូលាយក្នុង កិច្ចការរបស់ព្រះជា ម្ចាស់ ហើយអ្នកនឹងស្រែកឃ្លានចង់បានសេចក្តីសុចរិត។

អ្នកនឹងអង្វរករជាមួយ ព្រះជាម្ចាស់ ហើយសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកកាន់តែចំរើន ឡើងផង។ ព្រលឹងរបស់ អ្នកនឹងក្រែបយកទឹកជីវិត អំពីអណ្តូងនៃសេចក្តី សង្គ្រោះ។ ដោយប្រឈមមុខ នឹងការផ្លាស់ប្តូរ និងការសាកល្បង នោះនឹង ជំរុញឱ្យអ្នកមើលព្រះគម្ពីរ និងអធិស្ឋានទៅរកព្រះ។ អ្នកនឹងចំរើនលូតលាស់ នៅក្នុងព្រះគុណ និងបទ ពិសោធន៍ ហើយនឹងបានស្គាល់ព្រះគ្រិស្តយេស៊ូកាន់ តែច្បាស់ឡើងថែម ទៀត។

ការដែលធ្វើការបំរើដល់អ្នកដទៃដោយមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនជួយ ឱ្យ ចរិយាមានលំនឹង សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅមានស្ថេរភាព និងសេចក្តី ស្រឡាញ់ដែលមានលក្ខណៈដូចជាព្រះគ្រិស្ត ព្រមទាំងនាំមកនូវសេចក្តីសុខ សន្តិភាព និងអំណរវិករាយដល់ អ្នកដែលគេបានជួយនោះផងដែរ។ សេចក្តីប៉ង ប្រាថ្នាកាន់តែប្រពៃឡើង ហើយគ្មានកន្លែងណាសំរាប់ភាពកំរើល និងភាពទ្រើស្ងួរ ឡើយ។ អ្នកណាដែលយកព្រះគុណមកអនុវត្តក្នុងជីវិត ដោយ ភាពជាអ្នក គ្រិស្តាននោះនឹងលូតលាស់ឡើង ហើយកាន់តែរឹងមាំឡើងដើម្បី ធ្វើការបំរើព្រះ ជាម្ចាស់។ គេនឹងមានការយល់ដឹងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណកាន់តែ ច្បាស់ឡើង សេចក្តី ជំនឿក៏រីកលូតលាស់និងមាន ស្ថេរភាព ហើយនិងចំរើន អំណាចនៅក្នុងសេចក្តី អធិស្ឋាន។ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ នឹងគ្រប់គ្រង លើវិញ្ញាណរបស់គេ រួចបណ្តាលឱ្យមានការចុះសំរុងដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រលឹងរបស់ គេ ឆ្លើយតបនឹងការ ដង្ហោយហោររបស់ព្រះ។ អ្នកណាដែលលះបង់ខ្លួនដើម្បី បំរើកិច្ចប្រឹងប្រែងដោយ ចិត្តជ្រះថ្លា ដើម្បីអំពើល្អនៃអ្នកដទៃ នោះគឺកំពុង- ព្យាយាមឱ្យសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ ខ្លួនផ្ទាល់ប្រាកដឡើងជាទីបំផុត។

ផ្លូវតែមួយគត់ដើម្បីឱ្យបានរីកចំរើននៅក្នុងព្រះគុណ គឺធ្វើការងារមួយ ដែល យើងមិនចង់ធ្វើ ប៉ុន្តែជាកិច្ចការដែលព្រះគ្រិស្តបានបន្តកបណ្តាក់មកលើ យើង ចូរតាំងចិត្តធ្វើការនោះ ដោយខំឱ្យអស់ពីសម្បត្តិ

ដើម្បីផ្តល់ព្រះពរដល់អ្នក ដែលត្រូវការសេចក្តីជំនួយ ហើយដែលយើងអាច
ជួយបាន។ កម្លាំងកើនឡើង ដោយការហាត់ប្រាណ សកម្មភាពគឺជាល្អខ្លាំង
ដ៏សំខាន់សំរាប់ជីវិត។ អ្នកណា ដែលប្រឹងប្រែងរក្សានូវលក្ខណៈជាអ្នកគ្រិស្តាន
ដោយគ្រាន់តែចាំទទួលព្រះពរ តាមរយៈព្រះគុណ ហើយពុំធ្វើការអ្វីសោះ
សំរាប់គ្រិស្ត នោះគឺជាអ្នកដែលរស់នៅ ដើម្បីតែបរិភោគតែប៉ុណ្ណោះ។ ខាង
ព្រលឹងវិញ្ញាណវិញ ក៏ដូចគ្នានឹងធម្មជាតិ ដែរ..សភាពបែបនេះតែងតែផ្តល់នូវ
ភាពវិចរិល ដុនដាប និងសេចក្តីហិនវិនាស។ មនុស្សដែលពុំព្រមហាត់ប្រាណ
ដៃជើងរបស់គេ នឹងបាត់បង់នូវឋានភាពសំរាប់ ធ្វើចលនា។

ជីវិតមួយផ្នែកធំរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើង នៅលើផែនដី
ទ្រង់បានចំណាយក្នុងការងារ យ៉ាងអត់ធ្មត់ក្នុងរោងជាង
ឈើនៅឯស្រុកណាសារីត ។

យ៉ាងណាមិញអ្នកគ្រិស្តានដែលពុំព្រមបញ្ចេញ នូវអំណាចដែលព្រះជា
ម្ចាស់ ប្រគល់ឱ្យនោះគេមិនត្រឹមតែមិនលូតលាស់នៅក្នុងព្រះគ្រិស្តប៉ុណ្ណោះទេ
គឺថែម ទាំងបាត់បង់នូវអំណាចដែលគេមានមកហើយនោះទៀតផង។

ព្រះវិហាររបស់ព្រះគ្រិស្ត គឺជាទីកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់តាំងឡើង
ដើម្បីជាសេចក្តីសង្គ្រោះចំពោះមនុស្សលោក។ បេសកកម្មរបស់ព្រះវិហារគឺនាំ
ដំណឹងល្អទៅកាន់លោកិយទាំងមូល។ រីឯកាតព្វកិច្ច គឺស្ថិតនៅលើអ្នកគ្រិស្តាន
គ្រប់រូប។ មនុស្សម្នាក់ៗដែលមានទេពកោសល្យ និងពេលវេលាដែលអាចធ្វើ
ទៅបាន គឺត្រូវបំពេញការងារដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានបន្តកបណ្តាក់ឱ្យ។

សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានបង្ហាញដល់យើងរាល់គ្នា ធ្វើឱ្យយើង ជាអ្នកជំពាក់ដំណឹងល្អ ចំពោះមនុស្សទាំងឡាយដែលមិនទាន់បានស្គាល់ព្រះ នាមទ្រង់។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពន្លឺឱ្យយើងរាល់គ្នា នោះគឺមិនមែនសំរាប់ តែយើងរាល់គ្នា នោះគឺមិនមែនសំរាប់តែយើងម្នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ គឺសំរាប់ចែក ចាយដល់អ្នកដទៃផងដែរ។

ប្រសិនបើអ្នកដែលដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ យល់ដឹងនូវករណីយកិច្ចរបស់ខ្លួន នោះ នឹងមានមនុស្សរាប់ពាន់នាក់ជាអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អនៅឯផែនដី ហ៊ីថែន (គឺជា ផែនដីដែលមិនទាន់ស្គាល់ព្រះនាមព្រះ) ដែលឥឡូវនេះមានតែម្នាក់តែ ប៉ុណ្ណោះ។ ហើយចំពោះអ្នកដែលមិនអាចចូលរួមដោយផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងការងារ នេះបាន គេនឹងជួយគាំទ្រជាមធ្យោបាយផ្សេងៗ និងការអធិដ្ឋានរបស់គេ។ នោះនឹងមាន ការងារដ៏ស្មោះត្រង់អំពីចិត្ត ចំរើនឡើងដើម្បីជួយដល់ព្រលឹង អ្នកដទៃនៅក្នុង ប្រទេសដែលកាន់សាសនាព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ (ប្រទេសដែល មានអ្នកគ្រិស្តានភាគ ច្រើន) ។

យើងមិនចាំបាច់ទៅប្រទេសដែលមិនស្គាល់ព្រះ ឬក៏ចាកចេញពីរង្វង់នៃ គ្រួសារតូចរបស់យើង ដើម្បីធ្វើការថ្វាយព្រះគ្រីស្ទនោះទេ ប្រសិនបើអំពើទាំង នោះជាករណីយកិច្ចរបស់យើងក្នុងកិច្ចការថ្វាយព្រះ។ យើងអាចបំពេញការ- ងារ ទាំងនេះនៅក្នុងរង្វង់គ្រួសារ នៅក្នុងព្រះវិហារ ក្នុងចំណោមអ្នកដែល យើងរាប់ អាន ទាក់ទងជាមួយអ្នកដែលយើងប្រកបរបរជាមួយគ្នា។ ជីវិត- មួយផ្នែកធំ របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើងនៅលើផែនដីនេះ ទ្រង់បានចំណាយ ក្នុងការងារ អត់ធ្មត់ក្នុងរោងជាងឈើស្រុកណាសារីត។ ទេវតានៃដំណឹងល្អ បាននៅជាមួយ ព្រះអង្គ ដែលជាម្ចាស់ជីវិតនៅពេលដែលទ្រង់យាងជាមួយ អ្នកស្រែចំការ គូសិ កម្មករ ដោយគ្មាននរណាស្គាល់ និងគ្មាននរណាសរសើរ កើងទ្រង់។ ទ្រង់បំពេញ កិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅឯរោងជាងឈើដោយព្រះទ័យ

ស្មោះត្រង់ ក៏ដូចជាពេល ដែលទ្រង់ព្យាបាលមនុស្សមានជម្ងឺឱ្យបានជា ឬនា
ពេលដែលទ្រង់យាងកាត់លើ រលកគ្រាំគ្រែង ដោយព្យុះនៅឯសមុទ្រ
កាលីឡេ។ ដូច្នោះនៅក្នុងកិច្ចការដ៏ទន់ ទាបបំផុត និងថ្នាក់តូចតាចនៅក្នុង
ជីវិតនេះ ក៏យើងអាចដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ និងបំពេញការងារជាមួយទ្រង់បាន
ដែរ ។

សាវ័កទ្រង់បានមានប្រសាសន៍ថា: "ចំពោះមនុស្សគ្រប់ៗរូប ក្នុងកាល
ដែលទ្រង់បានហៅមក នោះត្រូវតែនៅជាប់ជាមួយនឹងទ្រង់" ..កូរិនថូសទី១
៧:២៤។ បុគ្គលិកនិយោជិត ត្រូវតែបំពេញការងាររបស់គេតាមរបៀបរបប
ដែលលើក តំកើងដល់ម្ចាស់ ដោយសារភាពស្មោះត្រង់របស់គេ។ ប្រសិនបើ
គេជាអ្នកដើរ តាមព្រះគ្រីស្ទដ៏ប្រាកដមែន គេនឹងនាំយកសាសនារបស់គេទៅ
គ្រប់កិច្ចការទាំង ឡាយដែលគេធ្វើ ហើយនឹងសំដែងឱ្យមនុស្សទាំងឡាយ
ឃើញនូវព្រះវិញ្ញាណ របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ យន្តការី ក៏អាចជាអ្នកតំណាងដ៏ស្មោះ
ត្រង់ និងដ៏យកចិត្តទុក ដាក់ដល់ព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់ ដែលបានប្រកបការងារដ៏
ទន់ទាបនៅឯជ្រលងភ្នំ ឯស្រុកកាលីឡេ។ អ្នកណាដែលទទួលព្រះនាមរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ គួរតែបំពេញ កិច្ចការដើម្បីឱ្យអ្នកដទៃបានឃើញនូវអំពើដ៏ល្អទាំង
នេះ ដែលអាចនឹងសរសើរ តំកើងព្រះដ៏បង្កើតលោក និងព្រះអម្ចាស់ដ៏ប្រោស
លោះនៃយើងរាល់គ្នា។

➤ មានមនុស្សជាច្រើនបានយកលេសគេចពីការងារថ្វាយព្រះ ពីព្រោះ
ឃើញអ្នកឯទៀតមានលក្ខណៈសម្បត្តិ និងមានប្រៀបជាងខ្លួន។ គំនិតគេបាន
ជំរុញឱ្យ គិតថា មានតែអ្នកដែលមានទេពកោសល្យខ្ពស់ទេដែលតំរូវឱ្យសំអិត
សំអាង សម្ភាររបស់ខ្លួនឱ្យបរិសុទ្ធ ដើម្បីការងារថ្វាយព្រះជាម្ចាស់។ មនុស្ស
ជាច្រើន ហាក់ដូចជាយល់ថាព្រះទ្រង់ប្រទានទេពកោសល្យ ឱ្យតែមនុស្សមួយ

ក្រុមដែល មានវណ្ណៈខ្ពស់តែប៉ុណ្ណោះ រីឯអ្នកផ្សេងទៀត គឺព្រះមិនបានដាក់
បញ្ចូលឱ្យរួម

បើយើងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះយើងអាចធ្វើការមួយដ៏
តូចទាបបំផុតទៅបានដូចជា "ថ្វាយចំពោះព្រះដូច្នោះដែរ" ។

នៅក្នុងការងារ និងការទទួលបានរង្វាន់ទេ ។ គំនិតដូច្នោះគឺពុំមានសំដែងនៅក្នុង
រឿង ប្រៀបប្រដូចនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទេ ។ នៅពេលដែលម្ចាស់ផ្ទះបានហៅបាវ
បំរើរបស់ លោកឱ្យចេញមក គាត់បានប្រគល់ការងារដល់មនុស្សគ្រប់ៗគ្នា ។

ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ យើងអាចបំពេញការងារសាមញ្ញមួយបាន "ដូច
ជា ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើដូច្នោះដែរ" ..កូល៉ុស ៣:២៣ ។ ប្រសិនបើសេចក្តី
ស្រឡាញ់ នៃព្រះសណ្តិតនៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីស្រឡាញ់នោះនឹងសំដែងឱ្យឃើញ
នៅក្នុងជីវិតរបស់គេ ។ បារមីដ៏ស្រទន់នៃព្រះគ្រិស្តនឹងគ្របដណ្តប់យើង ហើយ
ឥទ្ធិពលរបស់ យើងនឹងកើតឡើងប្រកបដោយព្រះពរ ។

លោកអ្នកមិនត្រូវរង់ចាំដល់ឱកាសដ៏ទូលំទូលាយ ឬក៏សង្ឃឹមទៅលើ
សមត្ថភាពដ៏អស្ចារ្យមុនពេលលោកអ្នកផ្តើមធ្វើ ការថ្វាយទ្រង់នោះទេ ។
ហើយ លោកអ្នកមិនត្រូវមានគំនិតឆ្ងល់អំពីលោកិយថាតើវានឹងគិតយ៉ាងណា
អំពីរូបអ្នកនោះឡើយ ។ ប្រសិនបើជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់លោកអ្នកបានជាទី
បន្ទាល់នៃភាព បរិសុទ្ធ និងស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីជំនឿ ហើយអ្នកឯទៀតយល់
ថាបំណងរបស់អ្នក គឺផ្តល់សារប្រយោជន៍ដល់រូបគេ នោះការប្រឹងប្រែងរបស់
លោកអ្នកពិតជាមិន បាត់បង់ទាំងស្រុងឡើយ ។

សារកង្កែបសុភាពរាបសារ និងដីក្រីក្រជាទីបំផុតរបស់ព្រះគ្រិស្ត ក៏អាចក្លាយ
ជាព្រះពរចំពោះអ្នកដទៃបានដែរ ។ គេប្រហែលជាមិនយល់ច្បាស់ថាគេបានធ្វើ
ការងារដ៏ល្អពិសេសណាមួយទេ ក៏ប៉ុន្តែដោយសារឥទ្ធិពលដែលគេពុំបានដឹងខ្លួន
គេអាចបង្កើតនូវព្រះពរ ដ៏លើសលប់ដែលនឹងរីកចម្រើននិងជ្រាលជ្រៅឡើង
ហើយ គេពុំបានដឹងនូវលទ្ធផលនោះរហូតដល់ថ្ងៃទទួលរង្វាន់ចុងក្រោយ
បង្អស់ ។ គេមិនចាប់អារម្មណ៍ ឬដឹងថាគេធ្វើការងារដ៏ធំធេងនោះទេ ។ គេមិន
ចាំបាច់ត្រូវ ការព្រួយបារម្ភណ៍អន្ទះសារអំពីជោគជ័យនោះឡើយ ។ ការដែលគេ
ត្រូវធ្វើនោះគឺ បោះជំហានទៅមុខដោយស្ងៀមស្ងាត់ ធ្វើការដែលព្រះជាម្ចាស់
ប្រគល់ឱ្យដោយ សេចក្តីស្វាមីភ័ក្តិ ហើយជីវិតរបស់គេពិតជាមានអត្ថន័យនិង
ខ្លឹមសារជាទីបំផុត ។ ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់គេនឹងរីកចម្រើនឡើង ទៅកាន់ភាព
ឧត្តមប្រសើររបស់ផង ព្រះគ្រិស្តកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ។ គេនឹងធ្វើការរួមគ្នាជា
មួយព្រះជាម្ចាស់ក្នុងជីវិត នេះ ហើយស័ក្តិសមនឹងការងារដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ថែមទៀត
និងអំណរវិករាយ ដ៏ពិត ប្រចក្សក្នុងជីវិតដែលនឹងមកដល់ ។

ទេពកោសល្យ-- TALENTS

សមត្ថភាពរបស់លោក អាល់ប៊ីត

យោងតាមរបាយការណ៍របស់លោកគ្រូ អាល់ប៊ីតជាសិស្សម្នាក់ដែលរៀន
ខ្សោយ ។ គេមានគំនិតយឺត មិនចុះចូលក្នុងសង្គម ហើយតែងតែមានការមមើ
ទាំងថ្ងៃ ។ គេនាំឱ្យសិស្សដទៃទៀតខូចតាម ។ ការដ៏ប្រពៃបំផុតក្នុងដំណោះ
ស្រាយក្នុងរឿងនេះគឺមានតែដក អាល់ប៊ីតចេញឱ្យផុតពីសាលាភ្លាមតបង្អង់

ថ្វីត្បិតតែមានរបាយការណ៍អាក្រក់ពីសាលាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏យុវជន អាល់ប៊ីតយើងនៅតែបន្តការសិក្សានៅសាលានោះដដែល មិនតែប៉ុណ្ណោះ សោត គេបានបញ្ចប់ការសិក្សារហើយបន្តសិក្សាឯមហាវិទ្យាល័យ ហើយ ថែមទាំងផ្ដើម ការងារមួយដែលប្រកបដោយជោគជ័យក្នុងឋានៈជាអ្នក វិទ្យាសាស្ត្រទៀតផង។ ជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមក មន្ត្រីដំណឹងល្អម្នាក់បាន សរសេរសុំត្រឡប់ទៅកាន់ ក្រុមអ្នកប្រាជ្ញកំពូលក្នុងពិភពលោក ដោយ លោកបានសុំឱ្យក្រុមនីមួយៗរាយ បញ្ជីឈ្មោះអ្នកប្រាជ្ញកំពូល ១៤ នាក់។ នៅពេលដែលគេបានធ្វើបញ្ជីមកវិញ គេមានការចម្លែកក្នុងចិត្តខ្លាំងដោយ ឆ្ងល់ថា៖ តើអាល់ប៊ីតមួយណា? គេឃើញ មានឈ្មោះមួយដែលមាននៅ លើបញ្ជីទាំង១៤ នោះគឺលោកអាល់ប៊ីត..គឺលោក អាល់ប៊ីតដដែលនោះដែល បានពិពណ៌នាខាងដើមថា ជាច្រើនឆ្នាំមុននោះជា សិស្សរៀនខ្សោយ ហើយ ខ្ជិលច្រអូស ។

ព្រះបានប្រទានឱ្យអាល់ប៊ីតនូវទេពកោសល្យមួយដ៏អស្ចារ្យ ។ ព្រះជាម្ចាស់ ប្រទានសមត្ថភាពផ្សេងៗដល់មនុស្សរាល់រូប ។ សូមអាននៅទំព័រដែលចម្កុល បង្ហាញនៅទំព័រ ៩៤ ដើម្បីមើលឱ្យឃើញថាតើព្រះឱ្យតម្លៃយ៉ាងណាចំពោះ ទេពកោសល្យពិសេស របស់លោកអ្នក ។

☞ តើលោកអ្នកបានដឹងឬទេ អំពីទេពកោសល្យពិសេសរបស់លោកអ្នក?

☞ ប្រសិនបើអ្នកប្រើប្រាស់ទេពកោសល្យរបស់អ្នក នោះតើអ្នកអាចញ៉ាំងឱ្យ ពិភពលោកនេះខុសប្លែកយ៉ាងណា?

សូមពិចារណា:

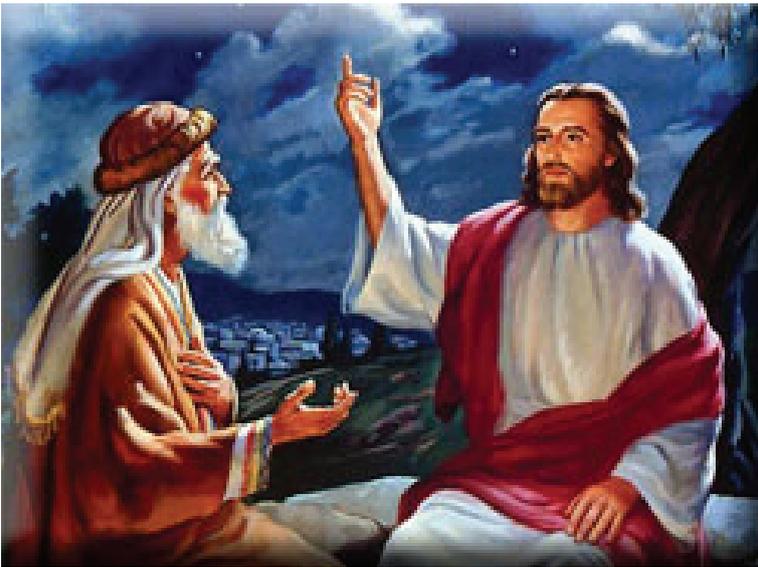
សូមរាយបញ្ជីអ្វីដែលអ្នកចូលចិត្តធ្វើ រួចគូសចំណាំការណាដែលអ្នករំពឹងថា ធ្វើបានល្អបណ្តាចំ ។

សូមអានថែមទៀតនៅ:

- ☒ ម៉ាថាយ ២៥:១៤-៣០
- ☒ រ៉ូម ១២:៦-៨
- ☒ កូរិនថូសទី១ ៣:៥-៩

មានមធ្យោបាយជាច្រើន ដែលព្រះជាម្ចាស់ព្យាយាមសំដែងអង្គទ្រង់ឱ្យ
 យើងរាល់គ្នាបានស្គាល់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យយើងបានចូលរួមសម្ព័ន្ធនឹងទ្រង់ ។
 ធម្មជាតិ បានសំដែងមកកានិញ្ញាណរបស់យើងឥតឈប់ឈរ ។ ទ្វារចិត្តដែល
 បើកចំហនឹង ចាប់អារម្មណ៍ទៅលើសេចក្តីមេត្រីនៃព្រះ និងសិរីល្អរបស់ផង
 ទ្រង់ ដែលបើក សំដែងតាមរយៈស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ។ ត្រចៀកដែលត្រង
 ចាំស្តាំនឹងឮ ហើយយល់បានអំពីទំនាក់ទំនងនៃព្រះតាមរយៈធម្មជាតិ ។ វាល
 ស្រែដ៏ខ្សែវ ស្រែភាត់ ដើមឈើខ្ពស់ស្រោងពន្លក និងផ្កាដែលរីក ដុះពពកដែល
 រសាត់ គ្រាប់ភ្លៀងដែលធ្លាក់ចុះលើផែនពសុធា សម្លេងថ្ងូថថ្ងូរនៃទឹក សិរីល្អនៃ

នគរស្ថានសួគ៌ របស់ទាំងអស់នេះស្រដៀងមកកាន់ចិត្តយើង ហើយក៏បានណែនាំ
 ឱ្យយើងបាន ស្គាល់ព្រះគឺជាព្រះដែលបានបង្កើតរបស់ទាំងនោះមក ។

ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានផ្សារភ្ជាប់មេរៀនដ៏ថ្លៃថ្នារបស់ទ្រង់ ទៅនឹងរបស់ ទាំងឡាយក្នុងធម្មជាតិ ។ រុក្ខជាតិ បក្សាបក្សី បុប្ផនៃជ្រលងភ្នំ ភ្នំតូចៗ ទន្លេ ស្ទឹង អាកាសវេហាស៍ដ៏ស្រស់ត្រកាល ក៏ដូចជាឧបទវហេតុ និងបរិយាកាសនៃ ជីវិត ប្រចាំថ្ងៃគឺបានភ្ជាប់នឹងព្រះបន្ទូលនៃសច្ច ដែលធ្វើឱ្យយើងរឮកន្តិកឃើញនៅ ក្នុងអារម្មណ៍ទោះជានៅពេលដែលមមាញឹកក្នុងការងារលំបាក ហត់នឿយនៃ ជីវិតយ៉ាងណាក៏ដោយ ។

ព្រះជាម្ចាស់ចង់បានឱ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់សរសើរតំកើងពីស្នាព្រះហស្តរបស់ ទ្រង់ ព្រមទាំងមានអំណរនឹងសោភ័ណភាពដ៏សាមញ្ញ និងស្ងប់ស្ងាត់ ដែល ទ្រង់បានលំអទីលំនៅរបស់យើងនៅលើផែនដីនេះ ។ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ នឹងអ្វី ដែលល្អហើយលើសពីគ្រឿងទាក់ទាញអារម្មណ៍ខាងក្រៅនេះទៅទៀត ទ្រង់សព្វ ព្រះហឫទ័យ ដ៏លើសលន់លើសោភ័ណភាពនៃអត្តចរិក (ភាពលំ អរពូខាងក្នុងនៃ មនុស្ស) ។ ទ្រង់ចង់ឱ្យឃើញបណ្តុះភាពបរិសុទ្ធ ភាពសាមញ្ញ និង សោភ័ណភាព ដ៏ស្ងប់ស្ងាត់នៃបុប្ផជាតិ ។ បើយើងនឹងស្តាប់ដោយយកចិត្ត ទុកដាក់ នោះសមិទ្ធិផលទាំងឡាយនៃព្រះ នឹងបង្រៀនយើងនូវមេរៀនដ៏មាន តំលៃអំពី ការស្តាប់បង្គាប់ និងការទុកចិត្តដល់ព្រះ ។

ចាប់តាំងពីបង្កើតតារាងនិករទាំងឡាយ មិនទាន់ដើរតាមគន្លងនៅក្នុងលំហ អាកាស ពីយុគសម័យទៅយុគសម័យមួយ ដរាបដល់មានគន្លងជាក់លាក់ របស់ វារហូតដល់អាត្មាមដ៏តូចបំផុត នោះបានបង្ហាញថាគ្រប់វត្ថុនៃធម្មជាតិ គោរពតាម ព្រះហឫទ័យនៃព្រះដ៏ជាស្ថាបត្យករ ។ ព្រះអង្គថែរក្សានិងបំប៉ន របស់សព្វសារពើរ ដែលទ្រង់បានបង្កើតមក ។ ព្រះអង្គជាម្ចាស់ដែលទ្រទ្រង់ គ្រប់ទាំងពិភពនានាដ៏ រាប់មិនអស់នៅលើលោកសន្តិវាសដ៏ធំធេងនេះ ។ នៅពេលជាមួយគ្នានេះដែរ ព្រះទ្រង់ក៏បំពេញសេចក្តីត្រូវការនៃកូនបក្សីដ៏តូច

មួយដែលច្រៀងចំរើងដ៏ពិរោះដោយគ្មានសេចក្តីភ័យខ្លាចដែរ ។ នៅពេលដែលមនុស្សចេញទៅបំពេញ កិច្ចការប្រចាំថ្ងៃ នៅពេលដែលគេកំពុងអធិស្ឋានពេលចូលដំណេក នៅវេលា រាត្រី ពេលភ្ញាក់ពីព្រលឹម ពេលដែលអ្នកមានគេបរិភោគហូរហៀរក្នុងវិមាន របស់គេ ឬ ក៏នៅពេលដែលអ្នកក្រទុកិតប្រមូលកូនចៅរបស់ខ្លួនមកបរិភោគ អាហារដែលមានបន្តិចបន្តួច នោះព្រះនៃនគរស្ថានសួគ៌ទ្រង់បានទតឃើញគ្រប់សកម្មភាពទាំងនោះ ដោយព្រះហឫទ័យមេត្រីដ៏ស្រទន់។ គ្មានតំណក់ទឹកភ្នែក ណាដែលហូរដោយព្រះជាម្ចាស់ពុំបានកត់សំគាល់នោះឡើយ ។

ប្រសិនបើយើងជឿជាក់នូវការនេះ នោះយើងនឹងបំភ្លេចចោលការអន្ទះ - សា មុនពេលដល់កំណត់ចោលចេញ។ ជីវិតយើងឥឡូវនេះក៏មិនផុកដោយការខកចិត្តព្រោះគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ទោះតូចក្តីធំក្តី បានថ្វាយដាច់ដាក់ក្នុងព្រះហស្តទ្រង់ ហើយក៏មិនមានការស្ទាក់ស្ទើរចំពោះការងារដ៏ច្រើនឥតគណនា ឬក៏ស្មុតចំពោះ ទម្ងន់នៃការងារនោះឡើយ ។ ពេលនោះយើងគួរតែអរសប្បាយចំពោះការសំរាកខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដោយមនុស្សជាច្រើនមិនទាន់បានទទួល ហើយនៅតែ ជាអ្នកដទៃចំពោះការនេះ ។ ក្នុងខណៈដែលវិញ្ញាណរបស់លោកអ្នកត្រេក ត្រអាលនឹងផែនដីដ៏ល្អជាប់ចិត្តនេះ សូមពិចារណាដល់ពិភពដែលនឹងមកដល់ ជាពិភពដែលមិនយល់ពីអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់ ជាទីដែលធម្មជាតិអស់មាន សេចក្តីបណ្តាសា។ សូមឱ្យលោកអ្នកគិតគូរក្នុងអារម្មណ៍ឱ្យចេញជារូបភាព និងឃើញ លំនៅឋានរបស់ពួកគេដែលបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះហើយសូមឱ្យ នឹកចាំថា ធាតុពិតនៃពិភពនោះនឹងប្រកបដោយភាពរុងរឿងលើសជាងការ ស្រមៃគិតរបស់លោកអ្នកទៅទៀត។ ក្នុងបណ្តាអំណោយទានផងទាំងឡាយ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានក្នុងធម្មជាតិ យើងមិនឃើញពន្លឺដ៏ចាំងថែងនៃ សិរីល្អនៃព្រះជាម្ចាស់បានយ៉ាងស្តួចស្តើងជា

ទីបំផុត។ ក្នុងព្រះគម្ពីរកូរិនថូសទី១ ជំពូក២ ខ៩បានចែងថា: "សេចក្តីដែល
ភ្នែកមិនដែលបានឃើញ ត្រចៀកមិន ដែលបានឮ និងចិត្តមិនដែលនឹកដល់
គឺសេចក្តីនោះឯងដែលព្រះបានរៀបចំទុក សំរាប់ពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់
ទ្រង់"។

ពួកករី និងធម្មជាតិវិទូបានបរិយាយយ៉ាងច្រើនអំពីធម្មជាតិ ក៏ប៉ុន្តែមាន
តែអ្នកគ្រិស្តានទេ ដែលមានអំណរវិករាយចំពោះសោភ័ណភាពនៃផែនដី
ដោយ ការ ដឹងគុណដ៏ក្រៃលែង ពីព្រោះគេបានទទួលស្គាល់នូវស្នាព្រះហស្ត
របស់ព្រះជាម្ចាស់ នឹងឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់តាមរយៈបុព្វជាតិ
ព្រៃព្រឹក្សា និង រុក្ខជាតិ។ គ្មាននរណាម្នាក់ អាចសំដែងអំណរសរសើរឱ្យបាន
ពេញលេញដល់ សារសំខាន់នៃភ្នំទាំងឡាយ ជ្រោះ ជ្រលង ទន្លេ បឹងបួរ និង
សមុទ្រឡើយ ប្រសិនបើគេពុំយល់ថារបស់អស់ទាំងនោះ គឺជាការសំដែងនៃ
សេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះមនុស្សលោកទេនោះ ។

ព្រះជាម្ចាស់មាននូវមកកាន់យើង តាមរយៈកិច្ចការដែលទ្រង់បាន
ប្រមើល មើលដោយល្ងងយល់ជាមុន និងតាមរយៈឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធរបស់ ទ្រង់មកលើចិត្តយើង។ នៅក្នុងកាលៈទេសៈ និងបរិយកាល
របស់យើង និងក្នុងការផ្លាស់ប្តូរជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដែលកើតមានឡើងនៅជុំវិញ
យើង យើងអាចរកឃើញនូវមេរៀនដ៏មានតម្លៃប្រសិនបើចិត្តរបស់យើងបើក
ចំហរ ទទួលយកមេរៀនទាំងនោះ។ ពួកអ្នកលើកទំនុកតំកើងព្រះ ដែលតាម
ដានការងារដែលទ្រង់បានប្រទានដល់មនុស្ស នោះបានពោលថា: "ផែនដី
មានពោរពេញទៅដោយសេចក្តីសប្បុរសនៃព្រះយេហូវ៉ា" ..ទំនុកតំ កើង
៣៣:៥ ។ "បើអ្នកណាមានប្រាជ្ញានោះនឹងរក្សាទុកនូវសេចក្តីទាំងនេះហើយនឹង
ពិចារណាពីសេចក្តីសប្បុរស របស់ព្រះយេហូវ៉ា" ..ទំនុកតំកើង ១០៧:៤៣ ។

សូមលោកអ្នកសិក្សាព្រះបន្ទូលបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ
នោះលោកអ្នកនឹងបានស្តាប់ព្រះអង្គស្រ្តីដ៏ពិត ។

ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់ យើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ពេល
នេះយើងបានយល់កាន់តែច្បាស់ឡើងថែមទៀត នូវការបើកសំដែងអំពី
លក្ខណៈ សម្បត្តិរបស់ព្រះអង្គអំពីទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់ជាមួយមនុស្ស និង-
ការងារដ៏ អស្ចារ្យក្នុងការប្រោសលោះយើងរាល់គ្នា ។

ប្រវត្តិសាស្ត្រអំពីពួកចាស់ព្រឹទ្ធាចារ្យ ពួកហោរា និង ពួកបរិសុទ្ធតិសម័យ
បុរាណបានបើកចំហរនៅមុខយើង។ ពួកគេទាំងនោះជាមនុស្ស "ដែលមាន
អារម្មណ៍ចិត្តគំនិតដូចជាយើងរាល់គ្នាដែរ" ..យ៉ាកុប ៥:១៧។ គេមានការ
តស៊ូ យ៉ាងណាខ្លះក្នុងពេលដែលខូចទឹកចិត្តដូចដែលយើងធ្លាប់មាន។ យើងក៏
ឃើញ ដែរ នៅពេលដែលគេធ្លាក់ចុះទៅក្នុងសេចក្តីល្ងង់ដូចជាយើងបានឆ្លង
កាត់មក ហើយ ប៉ុន្តែគេបានតាំងចិត្តឡើងវិញ ហើយដណ្តើមយកជ័យជំនះ
តាមរយៈ ព្រះគុណនៃព្រះជាម្ចាស់។ ដោយសំលឹងមើលទៅអ្នកទាំងនេះ
យើងក៏បាន ពង្រឹងសេចក្តីក្លាហានក្នុងការប្រឹងប្រែងរកសេចក្តីសុចរិតរបស់
យើង។ ដូច្នោះនៅ ពេលដែលយើងអានពីបទពិសោធន៍មានតំលៃរបស់គេ
អំពីពន្លឺ និងសេចក្តី ស្រឡាញ់ និងព្រះពរដែលគេបានទទួលដោយសេចក្តី
អំណរវិករាយ ហើយនឹងអំពីការងារដែលគេបានធ្វើឱ្យមានជារូបរាងឡើង
តាមរយៈព្រះគុណដែលផ្តល់ឱ្យ ដល់គេ នោះព្រះវិញ្ញាណដែលបណ្តោយចិត្តគេ
នឹងបណ្តោលចិត្តយើងប្រៀបដូច ជាភ្លើងដែលឆេះឡើងយ៉ាងសន្តោសនៅ
ក្នុងចិត្ត ហើយឱ្យមានចំណង់ចង់ ត្រាប់តាមភាពបរិសុទ្ធនិងអត្តចរិករបស់ព្រះ.
ដូចជាពួកសាវ័កដែលដើរជាមួយ នឹងទ្រង់ដូច្នោះដែរ ។

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលពីព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយតើក្នុងសញ្ញាថ្មីមាន ភាពពិតនោះលើសជាងប៉ុនណាទៅ? “គឺជាព្រះគម្ពីរនោះឯងដែលធ្វើទីបន្ទាប់ ពីរូបខ្ញុំ” ..យ៉ូហាន ៥:៣៩ ..ជាព្រះដ៏ប្រោសលោះ ជាព្រះអម្ចាស់ដែលសេចក្តី ប្រាថ្នាសង្ឃឹមរបស់យើងទៅឯជីវិតដ៏អស់កល្បពឹងផ្អែកលើទ្រង់។ ជាការពិត ណាស់ដែលព្រះគម្ពីរទាំងមូលបានរៀបរាប់ប្រាប់យើងអំពីព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់។ គឺចាប់តាំងពីប្រវត្តិដំបូងនៃការបង្កើតលោកិយ ពីព្រោះថា “គ្មានអ្វីណាមួយ កើត មកក្រៅពីទ្រង់ឡើយ” ..យ៉ូហាន ១:៣ ..រហូតទៅដល់សេចក្តីសន្យា ចុងក្រោយ បង្អស់ យើងបានអានអំពីការងាររបស់ទ្រង់និងស្តាប់នូវព្រះបន្ទូល ថា: “មើលអញនឹងមកជាឆាប់” ..វិវរណៈ ២២:១២។ ប្រសិនបើលោកអ្នក ចង់ស្គាល់ ព្រះអង្គសង្គ្រោះនោះសូមសិក្សាព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ចុះ។ សូមបំពេញចិត្ត របស់លោកអ្នកដោយ នូវព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះបន្ទូល របស់ទ្រង់គឺជាទឹកដ៏រស់ដែលអាចបំបាត់នូវការស្រេចកញ្ជានដ៏ក្រហល់ក្រហយ របស់លោកអ្នក បាន។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គឺជានិមិត្តរូបជីវិតមកពីស្នាដៃ។ ព្រះយេស៊ូ បានមានព្រះ បន្ទូលប្រកាសថា: “បើអ្នករាល់គ្នាមិនបរិភោគសាច់ ហើយមិនផឹកឈាមរបស់ កូនមនុស្ស នោះអ្នករាល់គ្នា គ្មានជីវិតនៅក្នុងខ្លួន ទេ” ..យ៉ូហាន ៦:៥៣។ ទ្រង់បានពន្យល់ឱ្យយើងដឹងពីទ្រង់ដោយមានព្រះ- បន្ទូលថា: “ ឯពាក្យដែលខ្ញុំ និយាយទៅនោះត្រូវខាងវិញ្ញាណនិងជីវិតវិញ” ..យ៉ូហាន ៦:៦៣។ រូបរាងកាយ របស់យើងបានរឹងមាំឡើង ពីអ្វីៗដែលយើង បរិភោគនិងផឹក។ សភាវៈនៃ ធម្មជាតិ ក៏ដូចជាសភាវៈនៃព្រលឹងដែរ។ អ្វីៗ ដែលយើងភាវនាគិតនឹងផ្តល់ សូស្បៀង និងថាមពលដល់ព្រលឹងវិញ្ញាណ របស់យើង។

ផ្ទៃរឿងនៃការប្រោសលោះគឺជាកិច្ចការមួយដែលពពួកទេវតាមានចំណង់
 នឹងពិនិត្យពិចារណា គឺជាទស្សនវិទ្យា និងជាចំរៀងរបស់អ្នកដែលបានប្រោស
 លោះ ក្នុងយុគសម័យដ៏អស់កល្ប។ ក្នុងខណៈនេះតើវាមិនសមល្មមសំរាប់ការ
 ពិចារណានិងសិក្សាដ៏មធ្យត្រឡប់ទេឬអី? សេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តី
 ស្រឡាញ់ ដ៏គ្មានព្រំដែននៃព្រះយេស៊ូ ជាដង្វាយបូជាសំរាប់រូបយើងដែល
 អំពាវឱ្យយើង មានការត្រិះរិះពិចារណាដ៏ម៉ឺងម៉ាត់និងប្រាកដប្រជា។ យើង
 ត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់តាម អត្ថបទនៃព្រះដ៏ប្រោសលោះ និងជាព្រះដែលអង្វរក
 រជំនួសយើងរាល់គ្នា (God the Intercessor) ជាព្រះដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់
 យើង។ យើងត្រូវតែ សញ្ជឹងគិតអំពីបេសកកម្មរបស់ទ្រង់ដែលបានយាងមក
 ដើម្បីជួយសង្គ្រោះរាស្ត្រ របស់ទ្រង់ឱ្យរួចពីអំពើបាបរបស់យើង។ នៅពេល
 ដែលយើងសំលឹងមើលដោយយកចិត្តទុកដាក់អត្ថន័យនៃសូតិ សេចក្តីជំនឿនិង
 សេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើង នឹងចរិះមាំឡើង ហើយការអធិស្ឋានរបស់យើង
 នឹងបានជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យ របស់ទ្រង់កាន់តែខ្លាំងឡើងៗដែរ ពីព្រោះការ
 អធិស្ឋានទាំងនោះពោពេញទៅ ដោយសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់។
 ការអធិស្ឋាននោះនឹងកាន់តែឈ្លាសវៃ និងប្រកបដោយចិត្តក្ស័រក្សាថែមទៀត
 ផង។ យ៉ាងនោះយើងនឹងមានសេចក្តី ទំនុកចិត្តស្ថិតស្ថេរទៅលើព្រះយេស៊ូ
 ហើយការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃជីវភាពរស់នៅ ដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ដើម្បី
 ជួយសង្គ្រោះដល់អ្នកដែលវិលមកឯព្រះយេហូវ៉ា តាមរយៈទ្រង់ផង។

នៅពេលដែលយើងសញ្ជឹងគិតលើភាពល្អឥតខ្ចោះនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះ
 នោះ យើងនឹងមានចំណង់ចង់បានការផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុង និងការបង្កើតជាថ្មី
 ទៅក្នុង រូបភាពដ៏បរិសុទ្ធ ស្អាតស្អំរបស់ទ្រង់។ យើងនឹងមានចិត្តស្រេកឃ្លាន
 ចង់ឱ្យបានដូចជាព្រះជាម្ចាស់ ដែលយើងសរសើរតំកើង។ នៅពេលដែលយើង
 គិតដល់ព្រះ គ្រិស្តកាន់តែខ្លាំងឡើងនោះ យើងនឹងរឹតតែចង់សំដែងប្រាប់អំពី

ទ្រង់ទៅកាន់អ្នក ដទៃ ហើយនឹងឈរជាតំណាងរបស់ទ្រង់នៅក្នុងលោកិយ
នេះកាន់តែខ្លាំងក្លាឡើងដែរ ។

ព្រះគម្ពីរពុំមែនចារិកទុកមកសំរាប់តែបណ្ឌិតប៉ុណ្ណោះទេ តែជួយទៅវិញ
ព្រះគម្ពីរបានរៀបចំឡើងសំរាប់មនុស្សសាមញ្ញទូទៅ ។ សច្ចធម៌ធំធេងនៃ
ព្រះគម្ពីរ ដែលមានសារចាំបាច់ចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះ គឺបានសំដែងមកយ៉ាង
ច្បាស់ទែង ដូចជាពន្លឺនាថ្ងៃត្រង់ជាក់ដូច្នោះដែរ ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចនឹង
រំលងបាន ឡើយលើកលែងតែអ្នកដែលដើរតាមប្រាជ្ញកាត់យល់របស់ខ្លួន
ដោយមិនដើរ តាមការបើកសំដែងដ៏ប្រចក្សច្បាស់ នូវព្រះរាជហឫទ័យនៃព្រះ
ជាម្ចាស់ ប៉ុណ្ណោះ ។

យើងមិនគួរត្រង់ត្រាប់យកទីបន្ទាប់របស់មនុស្សដែលពោលថាព្រះគម្ពីរ
បង្កាត់បង្រៀនដូច្នោះ.. ប៉ុន្តែយើងត្រូវសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ដោយ ខ្លួនឯងផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើយើងអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកដទៃទៀតគិតគូរជំនួស
រូបយើង នោះ យើងនឹងធ្វើឱ្យកំលាំងថមថយចុះ និងបាត់បង់នូវការប៉ិន
ប្រសប់របស់យើង ផង ។ អំណាចដ៏ប្រពៃនៃគំនិតនឹងក្រាបក្រិនចុះឱនថយ
ដោយខ្លះការបំពេញ សមយុទ្ធ ហ្នឹកហ្និនទៅលើកិច្ចការដែលសមល្មមនឹងធ្វើ
ទៅបាន ហើយក៏ បណ្តោយឱ្យបាត់បង់សមត្ថភាពក្រេបជញ្ជក់យកអត្ថន័យដ៏
ជ្រាលជ្រៅ នៃព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គំនិតនឹងរីកចំរើនឡើងប្រសិន
បើយើងប្រើការ តាមដានទំនាក់ទំនងនៃអត្ថបទសំខាន់ៗនៃព្រះ គម្ពីរបីប
ដោយធ្វើការប្រៀប ធៀបព្រះបន្ទូលព្រះ ពីមួយទៅមួយ ហើយកិច្ចការដោយ
ព្រះវិញ្ញាណទៅនឹង ព្រះវិញ្ញាណ ។

• គ្មានអ្វីអាចចំរើនកម្លាំងបញ្ញាស្មារតី ជាជាងការសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ។ គ្មានសៀវភៅណាមានឥទ្ធិពលខ្លាំងក្លា អាចលើស្ទួយសតិអារម្មណ៍ ផ្តល់នូវថាមពលដល់សតិបញ្ញា ដូចជាសច្ចធម៌ដ៏ទូលំទូលាយនិងប្រសើរថ្លៃថ្នានៃព្រះគម្ពីរវិបិបបានឡើយ។ ប្រសិនបើយើងសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទៅតាម របៀបដែលគួរនឹងធ្វើនោះ យើងពិតប្រាកដជាមានទឹកចិត្តទូលំទូលាយ អត្តចរិតថ្លៃថ្នូរ ហើយនិងមានស្ថេរភាពក្នុងចំណង់ប្រាថ្នា ដែលកម្រនឹងឃើញមាននៅក្នុងសម័យនេះ។

ការអានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយភាពប្រញាប់ប្រញាល់ ផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍បន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះដល់អ្នកអាន។ គេអាចអានព្រះគម្ពីរទាំងមូលចប់ ប៉ុន្តែមិនបានឃើញនូវសោភ័ណភាព និងអត្ថន័យទូលំទូលាយ និងជ្រាលជ្រៅ និងសេចក្តីអាថ៌កំបាំងនៃព្រះគម្ពីរបានឡើយ។ មួយវគ្គៗនៃព្រះគម្ពីរត្រូវ តែសិក្សារហូតបានយល់ច្បាស់ពីខ្លឹមសារនៃវគ្គនោះ និងទំនាក់ទំនងទៅនឹង ផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានលេចចេញជាកស្តុតាង គឺនឹងមានតំលៃជាជាង ការអានច្រើនដំពូកដោយគ្រាន់តែត្រួសៗ គ្មានគោលដៅច្បាស់លាស់នៅក្នុង អារម្មណ៍។ ការធ្វើបែបនេះមិនមានអ្វីចំរើនទេ។ ចូរយកព្រះគម្ពីរជាប់ជាមួយ លោកអ្នកជានិច្ច។ នៅពេលណាដែលលោកអ្នកមានឱកាស សូមអានព្រះគម្ពីរ ហើយផ្តោតអារម្មណ៍របស់អ្នកទៅលើអត្ថបទដែលបានអាននោះ។ សូម្បីនៅ ពេលដែលដើរលំហែរតាមដងវិថី ក៏លោកអ្នកអាចមានអត្ថបទមួយវគ្គហើយ ត្រិះរិះពិចារណា ដោយយកចិត្តទុកដាក់ វគ្គនោះនឹងដក់ជាប់ក្នុងអារម្មណ៍របស់ លោកអ្នកជាមិនខាន។

• គ្មានគតិបណ្ឌិតណា ដែលបានមក ដោយគ្មានការយកចិត្តទុកដាក់ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត និងដោយការសំភិសិក្សាព្រមជាមួយការអធិដ្ឋាននោះទេ។ មានវគ្គខ្លះនៃព្រះគម្ពីរអាចងាយស្រួលនឹងភ័ន្តច្រឡំណាស់ ក៏ប៉ុន្តែមានវគ្គខ្លះ

ទៀតដែលមានអត្ថន័យមិនអាចយល់បាន ប្រសិនបើមិនយកចិត្តទុកដាក់អាន សារចុះសារឡើងដោយល្អិតល្អន់នោះទេ។ អត្ថបទនៃព្រះគម្ពីរត្រូវតែប្រៀបធៀបជាមួយអត្ថបទព្រះគម្ពីរ។ អ្នកត្រូវតែធ្វើការស្រាវជ្រាវដ៏ប្រុងប្រយ័ត្ន និងធ្វើការសញ្ជឹងគិតដោយមានការអធិស្ឋានផង។ ការសិក្សាបែបនេះពិតជា នឹង ទទួលបានព្រះពរដ៏លើសលប់អំពីព្រះ។ អ្នកដែលស្វែងរកដោយអំណត់ធ្មត់នូវ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់ នោះប្រៀបបានទៅនឹងកម្មករអណ្តូងរឹដែលរក ឃើញខ្សែ កំណប់រឹនៃលោហធាតុដ៏មានតម្លៃ ដលកប់យ៉ាងជ្រៅនៅក្រោម ដីយ៉ាងដូច្នោះ ដែរ។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះទុកដូចជាកំណប់ទ្រព្យដែលលាក់បាំង យ៉ាងជ្រៅ គឺជាសច្ចៈមិដែលមានតម្លៃឥតគណនា ដែលបាំងពីភ្នែកអ្នកស្រាវ ជ្រាវដែលមាន ការធ្វេសប្រហែស។ ព្រះបន្ទូលដ៏រស់ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ បានចាក់បំពេញក្នុង ចិត្តយើង និងលេចឡើងប្រៀបបានទៅនឹងចរន្តទឹកដែល ហូរចេញមកពីប្រភព ទឹកនៃជីវិត។

យើងមិនត្រូវសិក្សាព្រះគម្ពីរដោយគ្មានការអធិស្ឋាននោះទេ។ មុន ពេលយើងបើកទំព័រព្រះគម្ពីរ យើងត្រូវអធិស្ឋានសូមពន្លឺអំពីព្រះវិញ្ញាណ- បរិសុទ្ធ នោះទ្រង់នឹងប្រទានដល់យើងរាល់គ្នាជាពិត។ នៅពេលដែលណាថា ណែលមកង ព្រះយេស៊ូ នោះព្រះអង្គសង្គ្រោះទ្រង់បានឧទានឡើងថា: "នុះនី ជា សាសន៍អីស្រាអែលពិតមែនដែលឥតមានចិត្តឧបាយ។ ណាថាណែលក៏ទូល សូថា : "តើលោកស្គាល់ខ្ញុំពីពេលណាមក?" ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយ ថា: "មុនពេលភីលីពេហៅអ្នកមក កាលពីអ្នកនៅក្រោមដើមល្វានៅឡើយខ្ញុំ បាន ឃើញអ្នក" ..យ៉ូហាន ១:៤៧-៤៨។ ព្រះយេស៊ូនឹងទតឃើញយើងផង ដែរនៅទី ស្ងាត់កំបាំងនៃការអធិស្ឋាន ប្រសិនបើយើងស្វែងរកទ្រង់ និងទូល- សូមពន្លឺដែល អាចឱ្យយើងមើលឃើញថាអ្វីទៅជាសេចក្តីពិត

អ្វីទៅជាសេចក្តីមិនពិត ។ ពពួក ទេវតាដែលមកពីពិភពនៃពន្លឺ នឹងស្ថិតជាមួយ
អ្នកណាដែលមានចិត្តសុភាព រាបសា ដែរដើរតាមការដឹកនាំនៃព្រះជាម្ចាស់ ។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសរសើតំកើងព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ កិច្ចការងាររបស់ព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺបង្ហាញព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនូវភាពបរិសុទ្ធតែខ្លះនៃសេចក្តី
សុចរិតរបស់ទ្រង់ ហើយនិងសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏មហន្តរាយដែលយើងបានទទួល
តាមរយៈព្រះអង្គ ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ “ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹង
យក សេចក្តីលើតុំរូបពីខ្ញុំមកប្រាប់អ្នករាល់គ្នា” ..យ៉ូហាន ១៦:១៤ ។ ព្រះវិ-
ញ្ញាណនៃ សច្ចធម៌គឺជាបរមគ្រូដែលបង្រៀនយើងពីសច្ចធម៌នៃនគរប្រា-
សូតិ ។ តើព្រះឱ្យ តំលៃមនុស្សជាតិយ៉ាងលើសលប់យ៉ាងណាហ្ន៎ ដែលទ្រង់
ប្រទានព្រះរាជបុត្រា របស់ទ្រង់មកសុគតដើម្បីមនុស្សទាំងឡាយ ហើយក៏
បានចាត់តាំងវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ឱ្យមកបង្រៀនគេ និងធ្វើជាមគ្គុទ្ទេស
ក៏ ដឹកនាំគេជាដរាប រៀងទៅ ។

ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់យើងរាល់គ្នាតាមរយៈធម្មជាតិ និងការ បើកសំដែង និងតាមរយៈទិព្វញ្ញាណរបស់ទ្រង់ និងដោយឥទ្ធិពលនៃ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែការទាំងនេះមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់នៅ ឡើយទេ គឺយើង ត្រូវការសំដែងទឹកចិត្តរបស់យើងទៅទ្រង់ផងដែរ ។ ដើម្បី ឱ្យមានជីវិតមួយដែលប្រកបដោយព្រះវិញ្ញាណនឹងមាំមួន យើងត្រូវតែមាន ការទាក់ទងដ៏ពិតប្រាកដ ជាមួយព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់យើង ។ អារម្មណ៍របស់យើងដែលផ្តោតទៅ លើទ្រង់ នឹងនាំឱ្យយើងផ្លាស់ប្តូរចំពោះ

ការងាររបស់ទ្រង់ សេចក្តីមេត្តាសន្តោស និងព្រះពររបស់ទ្រង់ តែការនេះបើ- តាមន័យល្អិតល្អន់គឺមិនមែនជាការរួមសម្ព័ន្ធ នឹងព្រះនៅឡើយទេ ។

ដើម្បីឱ្យមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ យើងត្រូវ តែផ្តល់ទូលទ្រង់នូវ បញ្ហាដែលទាក់ទងនឹងជីវិតពិតប្រាកដរបស់យើង ។

សេចក្តីអធិស្ឋានគឺជាការបើកចំហរផ្លូវចិត្ត ទៅឯព្រះជាម្ចាស់ ក៏ដូច ជាទៅកាន់មិត្តសំឡាញ់ម្នាក់ដូច្នោះដែរ ។ គឺមិនមែនធ្វើនេះដោយចាំបាច់ដើម្បី ឱ្យព្រះ ជាម្ចាស់ទតឃើញថាយើងជាអ្វីនោះទេក៏ប៉ុន្តែគឺសំរាប់យើងទទួលព្រះ ជាម្ចាស់ ។ សេចក្តីអធិស្ឋាន គឺមិនមែននាំព្រះចុះមកឯយើងនោះទេ ផ្ទុយទៅ- វិញគឺនាំយើង ឡើងទៅជួបនឹងព្រះជាម្ចាស់ ។ កាលដែលព្រះយេស៊ូគង់នៅលើ ផែនដីនៅឡើយ នោះទ្រង់បានបង្ហាត់បង្រៀនពួកសាវ័ករបស់ទ្រង់ឱ្យចេះ អធិស្ឋាន ។ ទ្រង់ណែនាំ គេឱ្យចេះបង្ហាញសេចក្តីត្រូវការប្រចាំថ្ងៃរបស់គេទៅ ឯព្រះជាម្ចាស់ហើយប្រគល់ អស់ទាំងកង្វល់របស់គេទាំងប៉ុន្មានដល់ទ្រង់ដែរ ។ ព្រះទ្រង់បានសន្យាថា នឹងផ្ទៀងព្រះកាណិស្តាប់សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់គេ ។ សេចក្តីសន្យានោះក៏មាន ចំពោះយើងនាបច្ចុប្បន្ននេះដែរ ។ ព្រះយេស៊ូអង្គុទ្រង់ ផ្ទាល់ ក៏ទ្រង់អធិស្ឋានជានិច្ច ជាកាលដែរ នៅពេលដែលទ្រង់គង់នៅក្នុង ចំណោមហ្វូងមនុស្ស ។ ព្រះអង្គ សង្រ្គោះនៃយើងបានចូលរួមក្នុងសេចក្តីត្រូវ ការ និងភាពកំសាយរបស់យើង ដោយហេតុដូច្នោះហើយបានជាទ្រង់ក្លាយ ជាអ្នកផ្តល់ អ្នកអង្វរករ ជាអ្នកសំណូមពរ អំពីព្រះវរបិតានៃទ្រង់ នូវវាមពល គ្រប់ពេលវេលាប្រយោជន៍ឱ្យទ្រង់អាច ប្រឈមមុខនឹងការងារ នឹងការលំបាក វេទនា ។ ទ្រង់ជាគំរូដល់យើងក្នុងគ្រប់ភារកិច្ចទាំងអស់ ។ ព្រះអង្គគឺជាបងប្អូន ស្នូនភ្នំរបស់ យើងនៅក្នុងវិការភាពរបស់យើង..ព្រះអង្គត្រូវទទួលការ ល្បួង ល្បួងដូចជាយើង រាល់គ្នាដែរ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសភាពជាមនុស្សគ្មានបាបទើប លក្ខណៈធម្មជាតិរបស់ ទ្រង់អាចងាកចេញពីអំពើទុច្ចរិតបាន ។ ទ្រង់ទ្រាំទ្រ

ការតស៊ូស្វិតស្វាញ និង ទារុណកម្មដល់ព្រលឹង នៅក្នុងពិភពដែលពោពេញទៅ
ដោយអំពើបាប ។ លក្ខណៈ មនុស្សជាតិរបស់ទ្រង់បានធ្វើឱ្យសេចក្តីអធិស្ឋាន
ក្លាយជាការចាំបាច់ និងជាអភ័យ ឯកសិទ្ធិ ។ ទ្រង់បានទទួលនូវការល្អលោម
និងអំណរវិករាយក្នុង ការរួមសម្ព័ន្ធ ជាមួយព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ ។ ហើយប្រ-
សិនបើព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃ បាបជន ទាំងឡាយ ជាបុត្រានៃព្រះអម្ចាស់ទ្រង់
ត្រូវការសេចក្តីអធិស្ឋានទៅហើយនោះចុះទំរាំយើងជាមនុស្សទន់ខ្សោយដែល
ជាកម្មវត្ថុសេចក្តីស្លាប់នោះ តើយើងត្រូវ ការសេចក្តីអធិស្ឋាននេះអម្បាលមាន
ទៅទៀត? ព្រះវរបិតានៃ ស្ថានសួគ៌រង់ចាំ ជានិច្ចនឹងប្រទានឱ្យដល់យើងនូវ
ព្រះពរដ៏បរិបូរណ៍ ។ គឺជាសិទ្ធិសេរីភាពរបស់ យើងនឹងក្រេបយកទឹកពីប្រភព
នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលគ្មានព្រំដែនតាម សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា ។ គួរឱ្យអស្ចារ្យ
ណាស់! ទោះជាយើងអធិស្ឋានប៉ុណ្ណាក៏ព្រះ ជាម្ចាស់បំរុងជាស្រេច និងពេញ
ព្រះទ័យផ្ទៀងព្រះកាណិនូវសេចក្តី អធិស្ឋានដ៏ ស្មោះអំពីស្រ្តីស្រីស្រគត់ស្រគំ
របស់ព្រះអង្គដែរ ក៏ប៉ុន្តែយើងបែរជាមាន

សេចក្តីអធិស្ឋាន គឺជាការបើកចំហចិត្តរបស់
យើងទៅកាន់ព្រះ ដូចជាទៅកាន់មិត្តសំឡាញ់ម្នាក់..

ការស្នាក់ស្នើរយ៉ាងខ្លាំង នឹងទូលថ្វាយទ្រង់ នូវការប៉ងប្រាថ្នារបស់យើងទៅវិញ
តើពួកទេវតានៃនគរស្ថានសួគ៌យល់យ៉ាងណាចំពោះមនុស្សជាតិដ៏ទន់ខ្សោយ
ដែលត្រូវប្រទះនឹងការល្អល្បួង បែរជាអធិស្ឋានតែបន្តិចបន្តួចនិងមាន
ជំនឿខ្សត់ខ្សោយទៅវិញ នៅពេលដែលព្រះហឫទ័យនៃព្រះជាម្ចាស់

ដែលពេញ ពេញទៅដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែនអាណិតអាសូរចំពោះ
រូបគេហើយ ដែលបំរុងជាស្រេចនឹងប្រទានឱ្យគេជាជាងអ្វីដែលគេប្រាថ្នា
ឬយល់ បានទៅ ទៀត។ ចុះហេតុអ្វីបានជាគេអធិស្ឋានតែបន្តិចបន្តួចដោយ
សេចក្តីជំនឿដ៏ស្តួច ស្តើងទៅវិញ? ពពួកទេវតាស្រឡាញ់ពេញចិត្តនឹងថ្វាយ
បង្គំទ្រង់និង នៅក្បែរ ទ្រង់។ ពពួកទេវតាទាំងនោះយល់ថាការជាប់នៅនឹង
ព្រះជាម្ចាស់ជា អំណរ រីករាយ ជាទីបំផុតរបស់ពួកគេ ក៏ប៉ុន្តែស្រ្តីរបស់ព្រះ
ដែលរស់នៅលើផែន ដីនេះ ត្រូវការយ៉ាងខ្លាំងនូវជំនួយអំពីព្រះជាម្ចាស់ បែរ-
ជាខុសចិត្តដើរដោយគ្មានពន្លឺ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាព្រះវត្តមាននៃ
ព្រះអម្ចាស់ទៅវិញ។

ស្រមោលអន្ទកាលរបស់អារក្សសាតាំង បានស្រោបបិទបាំងអស់អ្នកដែល
ច្នៃសប្បុរសក្នុងការអធិស្ឋាន។ សំឡេងខ្សឹបខ្សៀវរបស់អារក្សបានអុជ
អាល ចិត្តឱ្យធ្វើបាប ហើយការទាំងនេះកើតឡើង ពីព្រោះតែគេមិនបានប្រើ
សិទ្ធិដែល ព្រះបានប្រទានឱ្យគេក្នុងកាលដែលកំណត់ជូនព្រះដើម្បីអធិស្ឋាន។
តើមូលហេតុ អ្វីបានជាកូនស្នូនភ្នំនៃព្រះជាម្ចាស់មានការរារាំងនឹងអធិស្ឋាន
បើការអធិស្ឋាន នោះជាកូនសោរនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃអ្នកដែលមានសេចក្តី
ជំនឿ ដើម្បីនឹងបើក ទ្វារឃ្លាំងនៃស្ថានសួគ៌ដែលជាប្រភពដ៏មិនចេះរីងស្ងួត
ដែលផ្ទុកនូវសព្វនោះ។ បើគ្មានការអធិស្ឋានដោយខ្ជាប់ខ្ជួនទេ ហើយបើគ្មាន
ការឃ្លាំមើលដប្រុងប្រយ័ត្ន ទេនោះយើងនឹងស្ថិតក្នុងភាពគ្រោះថ្នាក់ និងការ
ច្នៃសប្បុរសដែលកើតឡើង ជាលំដាប់និងការងាររេចេញពីផ្លូវត្រូវ។ បច្ចា
មិត្ររបស់ស្វែងឥតឈប់ឈរ ដើម្បីរារាំងផ្លូវរបស់យើងដែលនាំទៅកាន់ទី
សន្តោសប្រោស។ បើយើងមិនបានអធិស្ឋានសុំ និងមានជំនឿដ៏ស្មោះ អស់ពី
ចិត្តទេនោះ យើងមិនអាចទទួល នូវព្រះ គុណនិងអំណាចដើម្បីទប់ទល់នឹងការ
ល្បួងល្បួងនោះបានឡើយ។

មានលក្ខខណ្ឌមួយចំនួនដែលយើងអាចរំពឹងបានថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្ទៀង
 ព្រះកាណិត្តាប់ និងឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើង។ លក្ខខណ្ឌមួយក្នុង
 ចំណោមលក្ខខណ្ឌទាំងនោះគឺយើងត្រូវយល់ដឹងអំពីសេចក្តីត្រូវការ សេចក្តីជំ-
 នួយ អំពិទ្រង់។ ព្រះអង្គបានសន្យាថា: "អញនឹងចាកបង្ហូរទឹកទៅដល់អ្នក
 ស្រេក ហើយផ្តល់ទឹកដ៏ជោជន់ទៅទីដ៏ស្ងួតហែង" ..អេសាយ ៤៤:៣។
 អស់អ្នកណា ដែលស្រេកឃ្លានចំពោះសេចក្តីបរិសុទ្ធត្រឹមត្រូវ ហើយដែល
 ប្រាថ្នាដើរតាមព្រះ ជាម្ចាស់អាចដឹងប្រាកដថាព្រះជាម្ចាស់នឹងបំពេញសេចក្តី
 ត្រូវការរបស់គេ។ ចិត្តត្រូវតែបើកចំហ ទទួលយកឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណ
 បរិសុទ្ធ ពុំនោះសោតទេ យើងមិនអាចទទួលនូវព្រះពររបស់ព្រះជាម្ចាស់បាន
 ឡើយ។

សេចក្តីត្រូវការដ៏ធំធេងរបស់យើងបានជជែកតវ៉ា និងអង្វរករដ៏ប៉ិនប្រសប់
 ឱ្យយើង។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីឱ្យទ្រង់ជួយសំរេច
 ការនេះសំរាប់យើង។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា: "ចូរសូមនោះអ្នកនឹងទទួល"
 ..ម៉ាថាយ ៧:៧។ "ឯព្រះអង្គដែលមិនបានសម្តែងទុកនូវព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែ
 មួយនោះមកជំនួសយើងរាល់គ្នា នោះតើមានទំនងអ្វីឱ្យទ្រង់មិនប្រទានគ្រប់
 ទាំង អស់មកយើងជាមួយនឹងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់នោះផង" ..រ៉ូម ៨:៣២។

ប្រសិនបើយើងស្គាល់អំពើទុច្ចរិតដែលស្ថិតនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង..
 ប្រសិនបើ យើងប្រកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងអំពើបាបដែលយើងស្គាល់នោះ ព្រះជា
 ម្ចាស់ ពិតជាពុំព្រមសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់យើងឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានរបស់
 អ្នកដែលមាន វិប្បដិសារី គឺព្រលឹងដែលស្គាល់កំហុស នោះព្រះជាម្ចាស់តែង
 ទទួលជានិច្ច។ នៅពេលដែលអំពើខុសឆ្គងទាំងប៉ុន្មានបានកែត្រឹមត្រូវឡើង
 វិញ នោះយើងត្រូវ ជឿជាក់ថាព្រះជាម្ចាស់នឹងឆ្លើយតបទៅនឹងការទូលសូម
 របស់យើង។ គុណសម្បត្តិ និងអំពើល្អរបស់យើងនឹងមិនដែលឱ្យយើងទទួល

យើងទទួលការអនុគ្រោះអំពី ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ គឺមានតែគុណសម្បត្តិនៃ ព្រះយេស៊ូប៉ូណ្តោះដែលនឹងជួយ សង្គ្រោះយើងបាន។ ព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ នឹងលាងជំងឺយើងឱ្យស្អាតអំពីអំពើ បាប ប៉ុន្តែយើងមានការមួយដែរគឺយើង ត្រូវធ្វើតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាលក្ខខណ្ឌនៃការយល់ព្រម ទទួលអំពីព្រះជាម្ចាស់ ។

មានកត្តាមួយទៀតដែលមានប្រសិទ្ធិភាពបំផុតក្នុងការអធិស្ឋាននោះគឺ សេចក្តីជំនឿលើព្រះជាម្ចាស់។ អ្នកណាដែលមកឯព្រះជាម្ចាស់ត្រូវតែជឿថា ទ្រង់គឺជាព្រះដ៏ពិត ហើយជឿជាក់ថាទ្រង់គឺជាម្ចាស់អំណោយចំពោះអ្នកណា ដែលស្វែងរកទ្រង់ដោយអស់ពីចិត្ត ..ហេព្រើរ ១១:៦។ ព្រះយេស៊ូមាន ព្រះបន្ទូលទៅកាន់សាវ័ករបស់ទ្រង់ថា : "វត្ថុអ្វីដែលអ្នកត្រូវការ នៅពេល ដែល អ្នកអធិស្ឋាន ចូរជឿជាក់ថាអ្នកនឹងទទួលវត្ថុនោះ ហើយអ្នកនឹងបាន ទទួលជា ប្រាកដមែន" ..ម៉ាកុស ១១:២៤។ តើយើងយល់តាមដូចជាព្រះ បន្ទូលរបស់ទ្រង់ នេះដែរឬទេ?

➤ ការធានារ៉ាប់រងរបស់ព្រះ នោះធំទូលាយនិងគ្មានព្រំដែនកំណត់ឡើយ ហើយព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់ស្មោះត្រង់នឹងសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ដែរ។ នៅពេល ដែលយើងពុំទទួលនូវវត្ថុដែលយើងសូម នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋានសូម នោះយើងនៅតែជឿជាក់ថាព្រះជាម្ចាស់បានឮ ហើយទ្រង់នឹងឆ្លើយតបនឹង ការអធិស្ឋានរបស់យើង។ ដោយសារតែយើងរមែង មានការខុសឆ្គង ហើយ មើលមិនឃើញវែងឆ្ងាយនោះទើបមានពេលខ្លះយើង ទូលសូមវត្ថុដែលពុំមែន ជាព្រះពរសំរាប់យើង តែព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ ដែលប្រកបដោយចិត្ត ស្រឡាញ់ ទ្រង់នឹងឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើងដោយប្រទានឱ្យយើងនូវ

វត្ថុអ្វីដែលល្អបំផុតសំរាប់យើង ។ អ្វីៗដែលយើងប្រាថ្នាចង់បាន ប្រសិនបើជា-
 មានការបំភ្លឺពិព្រះជាម្ចាស់នោះយើងនឹងអាចមើលឃើញលក្ខណៈដ៏ពិតប្រាកដ
 នៃវត្ថុទាំងអស់ នោះ ។ នៅពេលដែលការអធិស្ឋានរបស់យើងហាក់ដូចជាគ្មាន
 ចំឡើយឆ្លើយតប យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងពាក្យសន្យា ព្រោះថាពេល
 វេលាសំរាប់ការឆ្លើយ តប នោះពិតជានឹងមកដល់ហើយយើងនឹងបានទទួល
 នូវព្រះពរដែលយើងត្រូវ ការជាទីបំផុត ។ ការអះអាងថា ការអធិស្ឋានតែង
 តែបានទទួលនូវចំឡើយតប សតាមសំណូមពររបស់យើង ដូច្នេះឬដូច្នោះឬ
 វត្ថុពិសេសដែលយើងប្រាថ្នាចង់ បាន គឺជាការសន្មត់តែប៉ុណ្ណោះ ។
 ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានទិព្វញ្ញាណហួសពីការ ដែលមនុស្សបំភាន់ទ្រង់បានហើយ
 ទ្រង់ល្អជាទីបំផុត ហួសពីសេចក្តីកំណាញ់ លាក់ទុកនូវអ្វីៗដែលល្អសំរាប់អ្នក
 ដែលដើរដោយផ្លូវសុចរិត ។ ដូច្នេះចូរកុំភ័យ ខ្លាចនឹងជឿទុកចិត្តលើទ្រង់ ទោះ
 បីជាអ្នកពុំបានឃើញការឆ្លើយតបភ្លាមៗទៅ នឹងការអធិស្ឋានរបស់អ្នកក៏
 ដោយ ។ ចូរទុកចិត្តលើពាក្យសន្យា ដ៏ប្រាកដរបស់ ទ្រង់.. *“ចូរសូមនោះអ្នក
 នឹងបានទទួល”* ។

ប្រសិនបើយើងរក្សាទុកនូវការសង្ឃឹម និងការភ័យខ្លាច ឬក៏ព្យាយាម
 ដោះស្រាយនូវអ្វីៗដែលយើងមិនអាចមើលឃើញច្បាស់លាស់ មុននឹងយើង-
 មាន សេចក្តីជំនឿដល់ព្រះ នោះភាពស្មុគស្មាញ និងការទំលាក់និតតែងកើន
 ឡើងមិន ខាន ។

ប៉ុន្តែបើយើងចូលមកឯព្រះដោយភាពតែលតោល និងដោយគ្មានទី
 ពឹងពុំនាក់ ដោយដាក់ខ្លួនយ៉ាងសុភាព និងដោយមានជំនឿទុកចិត្ត ហើយទូល
 ថ្វាយនូវអ្វីៗ ដែលយើងចង់បានដល់ព្រះ ដែលទ្រង់ប្រកបដោយប្រាជ្ញាញ្ញាណ
 ដ៏គ្មានទីកំណត់ ដែលទ្រង់ទតឃើញរបស់សព្វសារពើនៅក្នុងលោក

ហើយនិងគ្រប់គ្រងលើរបស់ សព្វសារពើដោយនូវព្រះហឫទ័យ និងព្រះបន្ទូល
របស់ទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងអាច ផ្ទៀងផ្ទាត់ ព្រះកាណិស្តាប់នូវសេចក្តីដង្ហោយ
ទូលសូមរបស់យើង ហើយទ្រង់នឹង ប្រទានពន្លឺបំភ្លឺ នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។
ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់បាននាំយើង ចូលមកភ្ជាប់នឹងព្រះហឫទ័យនៃ
ព្រះអម្ចាស់ ។ ទោះបីយើងមិនមានភស្តុតាងកត់ សំគាល់ ក៏ព្រះទ្រង់ តែងតែ
ឱនព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់មកមើលយើងដោយព្រះទ័យមេត្តា និងស្រឡាញ់ដែរ ។
យើងប្រហែលជាមិនបានទ្រង់ពាល់ដោយផ្ទាល់មែន តែព្រះ ហស្តរបស់ទ្រង់
បិតនៅលើយើងដោយក្តីស្រឡាញ់ និងភាពស្រឡាចន់ និងមេត្តា អាសូរ ។

នៅពេលយើងមកសុំសេចក្តីមេត្តាករុណា និងព្រះពរអំពីព្រះជាម្ចាស់នោះ
យើងត្រូវតែមានវិញ្ញាណនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការអត់ឱនទោសនៅក្នុងចិត្ត
របស់យើង ។ តើយើងត្រូវអធិស្ឋានថា: *"សូមអត់ទោសសេចក្តីកំហុសរបស់
យើងខ្ញុំ ដូចជាយើងខ្ញុំ បានអត់ទោសដល់អ្នកដែលធ្វើខុសនិងយើងខ្ញុំដែរ"*
តែយើងបែរជាផ្អែកផ្តួលទៅ តាមវិញ្ញាណដែលគ្មានការសន្តោសអត់ទោសទៅ
វិញ? ..ម៉ាថាយ ៦:១២ ។ ប្រសិន បើយើងសង្ឃឹមថាព្រះនឹងឮ ការអធិស្ឋាន
របស់យើង នោះយើងត្រូវតែអត់ទោសឱ្យ អ្នកដទៃក្នុងសណ្ឋាន និងទំហំដែល
យើងសង្ឃឹមថាព្រះជាម្ចាស់នឹងអត់ឱនទោសឱ្យ ដល់យើងដូច្នោះដែរ ។

ការព្យាយាមក្នុងការអធិស្ឋាន គឺជាកំណត់លក្ខខណ្ឌមួយដើម្បីបានទទួល
នូវចម្លើយ តប ។ យើងត្រូវតែអធិស្ឋានជានិច្ច ប្រសិនបើចង់រីកចំរើននៅក្នុង
សេចក្តីជំនឿ និងការអនុវត្តន៍ ។ *"យើងត្រូវតែកាន់ខ្ជាប់នូវការអធិស្ឋាន"* ..រ៉ូម
១២:១២ ត្រូវតែ *"ព្យាយាមក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋាន ទាំងចាំយាមក្នុងសេចក្តីនេះឯង
ដោយពាក្យ អរព្រះគុណ"* ..កូរិនថូស ៤:២ ។ សារកពេត្រុសដាស់តឿនអ្នកដែល
មានជំនឿទាំង ប៉ុន្មានថា: *"ចូរឱ្យមានគំនិតនឹងចឹង ហើយចាំយាមក្នុងសេចក្តី
អធិស្ឋានចុះ"* ..ពេត្រុសទី១ ៤:៧ ។ ចំណែកសារកប៉ូលណែនាំថា:

"នៅក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ដោយសេចក្តីអធិស្ឋាន និងអង្វរករ ទាំងដោយ-
ពាក្យអរព្រះគុណដល់ព្រះ ចូរថ្វាយគ្រប់ទាំងសំនូមពររបស់អ្នក ទៅឯព្រះជា
ម្ចាស់" ..ភីលីព ៤:៦ ។ ចំណែក យូដាសនិយាយថា: "ក៏ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាជាស្នូនភ្នាក់
អើយ ចូលអធិស្ឋានដោយនូវព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ចូរថែរក្សាខ្លួនរបស់អ្នក នៅក្នុង
សេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះជាម្ចាស់" ..យ៉ូដាស ខ ២០,២១ ។ ការអធិស្ឋានឥតឈប់
ឈរ គឺជាសម្ព័ន្ធភាពដ៏ជិតស្និទ្ធមួយ នៃមនុស្សលោកនឹងព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីឱ្យ
ជីវិតព្រះបានហូរមកក្នុងជីវិតយើងរាល់ គ្នា ហើយចេញអំពីនោះវិញជាភាពល្អ
ស្អាតស្អំ បរិសុទ្ធតតខ្លះ ហើយហូរត្រឡប់ទៅ ជាព្រះជាម្ចាស់វិញ ។

ការខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការអធិស្ឋានជាការចាំបាច់បំផុតក្នុងការអធិស្ឋាន ដូច្នេះចូរកុំ
ឱ្យ មានអ្វីមករារាំងអ្នកឡើយ ។ ចូរព្យាយាមគ្រប់ទាំងផ្លូវដើម្បីរក្សាទំនាក់ទំនង
រវាង ព្រះយេស៊ូនិងវិញ្ញាណរបស់ខ្លួនយើង ឱ្យបិតបែកដាច់ ។ ចូរស្វែងរកឱកាស
ពិសិដ្ឋចូលរួមក្នុងការអធិស្ឋានដែលរៀបចំឡើងជាទម្លាប់ ។ អ្នកណាដែលស្វែងរក
រកការរួម សម្ព័ន្ធជិតស្និទ្ធនឹងព្រះ ពិតជាមានមុខនៅក្នុងការប្រជុំអធិស្ឋាន
(Prayer meeting) បំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់គេដោយសេចក្តីស្វាមីភ័ក្ត្រ និង
យកចិត្ត ទុកដាក់..មានចិត្តពុះពោរចង់ឃើញលទ្ធផលចម្រើនការងារដែលគេ
បានធ្វើ ។ គេនឹងធ្វើឱ្យរីកចម្រើនឡើង នូវគ្រប់អស់ទាំងឱកាសពិសេសដោយ
ប្រគល់ខ្លួន របស់គេទៅទឹកនៃឆ្នែងណាដែលគេអាចទទួលនូវការស្នើអំពីស្ថាន
សួគ៌ ។

យើងត្រូវអធិស្ឋាននៅក្នុងរង្វង់គ្រួសារ ហើយលើសអ្វីៗទាំងអស់យើងមិន
ត្រូវភ្លេចការអធិស្ឋានដោយសម្ងាត់ឡើយ ព្រោះនេះហើយជាអាយុ ជីវិតនៃ
ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើង ។ ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើងមិនអាចរីកចម្រើន បាន
ល្អដោយគ្មានការអធិស្ឋាននៅឡើយ ។ ការអធិស្ឋាននៅក្នុងគ្រួសារ ឬនៅទី
សាធារណៈ គឺមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់នៅឡើយទេ ។ នៅទីកន្លែងស្ងាត់កំហែងដាច់
ពីគេ ចូរយើងបើកចំហរព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើងនៅចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះ

ជាម្ចាស់។ មានតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលព្យួរការអធិស្ឋានដ៏សម្ងាត់នេះ ពុំមានត្រចៀកឯណាដែលចង់ឮសំឡេងសំឡេងដ៏ទទួលទាំងនេះដែលជាបន្ទុក ឡើយ។ នៅក្នុងការអធិស្ឋានសម្ងាត់ ព្រលឹងរបស់យើងទំនេរពីឥទ្ធិពលដែល នៅជុំវិញខ្លួន រួចចេញពីកិរិយាជំនឿនៃអារម្មណ៍។ ដោយស្ងប់ស្ងាត់ តែប្រកប ដោយចិត្ត ក្បៀវក្បា ការអធិស្ឋាននោះនឹងបានជួបព្រះជាម្ចាស់។ អ្នកដែល ទ្រង់ឃើញ ក្នុងទីអាទិកំបាំង នឹងបានទទួលឥទ្ធិពលដ៏ផ្អែមល្អែម និងនិព្វាន នៅ ជាប់នឹងទ្រង់ ដែលព្រះកាណិរបស់ទ្រង់បើកចំហរផ្ទៀងផ្ទាត់ការអធិស្ឋានណា ដែលចេញមក អំពីចិត្តដ៏ពិតប្រាកដ។ ដោយក្តីជំនឿដោយស្ងៀមស្ងាត់ និង សាមញ្ញ ព្រលឹងរបស់ អ្នកបិតក្នុងសម្ព័ន្ធភាពជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ហើយប្រមែ ប្រមូល ការស្នើនៃព្រះ ជាម្ចាស់មកចំរើនកម្លាំង និងប្រកាន់ជំហរមាំមួនក្នុង ការប្រយុទ្ធជាមួយអារក្ស សាតាំង។ ព្រះជាម្ចាស់គឺជាបន្ទាយនៃបាមពលដ៏ រឹងមាំរបស់យើង។

សូមអធិស្ឋាននៅក្នុងបន្ទប់តូចរបស់អ្នក នៅពេលចេញទៅធ្វើការជាប្រចាំ ថ្ងៃសូមលើកចិត្តរបស់អ្នកថ្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់។ អីណុកដើរជាមួយព្រះ ដោយ ធ្វើរបៀបនេះ។ ការអធិស្ឋានស្ងៀមស្ងាត់ទាំងនេះបង្កើរឡើងដូចជា គ្រឿង ក្រអូបដ៏មានតម្លៃនៅចំពោះបង្គំនៃព្រះគុណ។ អារក្សសាតាំងមិន អាចមាន ជ័យជំនះទៅលើអ្នកដែលមានចិត្តស្ថិតនៅជាប់នឹងព្រះជាម្ចាស់ ឡើយ។

គ្មានពេលវេលាណា ឬ ទីកន្លែងណាដែលមិនស័ក្តិសមនឹងថ្វាយនូវសំឡេង ពរ ទៅព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ គ្មានអ្វីដែលអាចឃាត់ឃាំងយើងពីការលើក ថ្វាយចិត្ត របស់ទៅព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងវិញ្ញាណនៃការអធិស្ឋានយ៉ាងស្មោះ អស់ពីចិត្តនោះ ឈឺយ។ នៅក្នុងហ្វូងមនុស្ស តាមដងវិថី នៅក្នុងពេលដែល ជាប់ប្រឡូកនឹង ការងារ យើងអាចផ្ញើសំឡេងពរមួយទៅព្រះជាម្ចាស់

និងទូលសូមពិទ្រង់នូវ មគ្គុទេសក៍ ដូចដែលលោកនូហេមា បានធ្វើនៅពេល
ដែលគាត់ធ្វើសំណូមពរចំពោះស្តេច អាតាសេសីសដូច្នោះដែរ។ បន្ទប់ដ៏តូច
សំរាប់ទំនាក់ទំនងអារម្មណ៍ជាមួយព្រះជាម្ចាស់ពិតជាមាន ទោះជាយើងនៅ
កន្លែងណាក៏ដោយ។ យើងត្រូវតែបើកចំហទ្វារចិត្តជាដរាបនិងយាងព្រះយេស៊ូ
ចុះមកគង់ដូចជាក្បែរវិកិត្តិយសនៃនគរស្ថានសួគ៌នៅក្នុងវិញ្ញាណរបស់យើង។

ទោះបីជាមានបរិកាសពោលពេញដោយភាពទុច្ចរិត និងពុករលួយនៅជុំវិញ
ខ្លួន យើងយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនត្រូវស្របយកផ្សែងពុលពីបរិយាកាស
នោះ ឡើយ តែផ្ទុយទៅវិញយើងត្រូវស្របយកខ្យល់បរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌។
យើងអាច បិទគ្រប់ទ្វារ នៃការស្រមៃគិតដែលមិនស្អាតស្អំ និង គំនិតមិន-
បរិសុទ្ធដោយលើកថ្វាយវិញ្ញាណទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈការអធិស្ឋាន
ដ៏ស្មោះត្រង់។ អ្នកណាដែលមានចិត្តបើកចំហចាំទទួលសេចក្តីជំនួយ និងព្រះ
ពរពីព្រះជាម្ចាស់ និងដើរក្នុងបរិយាកាសដ៏បរិសុទ្ធជាជាង បរិយាកាសផែនដី
ហើយនឹងមានការរួម សម្ព័ន្ធជាប់ជាប្រចាំជាមួយនឹងស្ថានសួគ៌។

យើងត្រូវតែមានទស្សនៈឱ្យបានច្បាស់លាស់អំពីព្រះគ្រិស្ត និងការយល់ឱ្យ
បានចំទូលំទូលាយឡើង នូវតំលៃនៃសភាពការណ៍ពិតដែលជិតនៅដ៏អស់
កល្ប។ សម្បជញ្ញនៃភាពបរិសុទ្ធ នឹងបំពេញអស់ទាំងចិត្តនៃកូនស្នូនភ្ញារបស់
ព្រះជាម្ចាស់ ហើយបើអំពើនេះបានបំពេញសព្វគ្រប់ហើយ យើងគួរតែស្វែង
រកនូវការបើក សំដែងដ៏បរិសុទ្ធអំពីព្រះនូវគ្រប់របស់នៃនគរឋានសួគ៌។

ចូរឱ្យវិញ្ញាណយើងបានលើកឡើង ដើម្បីឱ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យយើងនូវ
ដង្ហើមនៃបរិយាកាសនៃស្ថានសួគ៌។ យើងអាចរស់នៅយ៉ាងជិតទៅនឹងព្រះ
ជាម្ចាស់ទោះជានៅពេលដែលមានបញ្ហាច្រើនកើតឡើងដោយចៃដន្យក្តី
ក៏ចិត្តរបស់យើងនឹងងាកបែរទៅរកព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាក្នុងធម្មជាតិដែលបុព្វ-
បែរ ទៅរកព្រះអាទិត្យដូច្នោះដែរ។

ចូរលើកថ្វាយគ្រប់ការប្រាថ្នារបស់អ្នក អំណររបស់អ្នក សេចក្តីទុក្ខសោករបស់អ្នក សេចក្តីកង្វល់របស់អ្នក និងការភ័យខ្លាចរបស់អ្នកចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ។ យើងនឹងមិនជាបន្តកដល់ទ្រង់ឡើយ ហើយទ្រង់ក៏មិនដែលនឿណាយនឹងយើង ដែរ ។ ព្រះជាម្ចាស់ ដែលរាប់ដឹងចំនួនសរសៃសក់នៅលើក្បាលរបស់អ្នក ពិតជាមិនព្រងើយកន្តើយនឹងបំណងប្រាថ្នារបស់កូនចៅរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ " ព្រះ ជាម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា និងសេចក្តីអាណិតអាសូរ ពេញពេញដែរ" ..យ៉ាកុប ៥:១១ ។ ព្រះហឫទ័យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ រំជួលដោយទុក្ខសោក និងដោយការត្អូញត្អែររបស់យើង អំពីទុក្ខសោកទាំង នោះ ។ ចូរថ្វាយទ្រង់នូវគ្រប់អ្វីៗ ដែលធ្វើឱ្យចិត្តយើងទំលាក់និត ។ គ្មានអ្វីដែល ធំហួសដែលទ្រង់មិនអាចទ្រាំទ្របានឡើយ ព្រោះព្រះអង្គទ្រង់ពិភពលោក ទាំងមូល ។ ទ្រង់គ្រប់គ្រងលើអស់ទាំងបញ្ចាំ ទាំងឡាយនៃលោកសន្តិវាស ទាំងមូល ។ គ្មានអ្វីដែលទាក់ទងទៅនឹង សន្តិភាពរបស់ យើងដែលតូចពេក ដែលទ្រង់មិនកត់សំគាល់បាននោះទេ ។ គ្មានទំព័រជីវិតណាមួយ របស់យើងដែល លាក់កំបាំងដែលទ្រង់មិនយល់បាននោះឡើយ ។ គ្មានការស្អុតស្អាញ ទំលាក់និត ឯណាដែលហួសពីសមត្ថភាពនឹងទ្រង់ដោះស្រាយបានឡើយ គ្មានវិនាសកម្ម ណាដែលកើតមានដល់កូនចៅដែលតូចបំផុតរបស់ទ្រង់ ការអន្ទះ អន្ទែងក្នុងចិត្ត ការរំខានដល់វិញ្ញាណសំរែកនៃអំណរឯណា ឬការអធិស្ឋានដ៏ ស្មោះត្រង់ដែល ចេញពីបច្ចុប្បន្នមាត់ឯណាដែលព្រះវរបិតានៃនគរស្ថានសួគ៌យើងមិនមើលមើល ឬ ដែលទ្រង់ មិនយកព្រះទ័យទុកដាក់ជាបន្ទាន់នោះឡើយ ។ " ទ្រង់ព្យាបាលអស់ អ្នកដែលមាន ចិត្តសោកសង្រេងឱ្យបានជាក៏រូបូសឱ្យគេផង" ..ទំនុកតំកើង ១៤៧:៣ ។ ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះជាម្ចាស់ទៅនឹងម្នាក់ៗគឺច្បាស់លាស់ និងពេញ លេញជាទីបំផុត ហាក់បីដូចជាមានតែអ្នកនោះម្នាក់ ហើយគ្មានអ្នកឯណាទៀត សោះ នៅលើលោកិយនេះ ដែល

ទ្រង់ត្រូវថែរក្សានឹងប្រទានព្រះរាជបុត្រា របស់ទ្រង់ឱ្យមកសង្គ្រោះ ។
ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា " អ្នករាល់គ្នានឹងសូម ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ហើយខ្ញុំ
មិនថា ខ្ញុំនឹងទូលអង្វរដល់ព្រះវរបិតាជំនួសអ្នករាល់គ្នា នោះទេ ត្បិតព្រះវរ-
បិតាទ្រង់ក៏ ស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នាដែរ" ..យ៉ូហាន ១៥:១៦ / ១៦:២៦-
២៧ ។ ការអធិស្ឋាននៅក្នុងព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទគឺមិនគ្រាន់តែជាការ លើកព្រះ-
នាមទ្រង់នោះនៅគ្រាដំបូង និងទីបញ្ចប់នៃការអធិស្ឋាននោះទេ តែយើងត្រូវ
អធិស្ឋានដោយនូវចិត្តនិងវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលយើងជឿ ទុកចិត្តលើ
ព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ទ្រង់ ពីងផ្នែកលើព្រះគុណរបស់ទ្រង់និងធ្វើការ របស់
ទ្រង់ ។

ព្រះជាម្ចាស់មិនមានព្រះបន្ទូលឱ្យយើងនីមួយៗក្លាយទៅជាឥសី ឬជាសង្ឃ
និងលាលែងពីលោកិយដើម្បីថ្វាយខ្លួនក្នុងការគោរពបូជានោះទេ ។ ជីវិតរបស់
យើងត្រូវតែបានដូចជាជីវិតនៃព្រះគ្រីស្ទ ទោះបីជាក្នុងព្រៃភ្នំក្រំថ្ម ឬនៅ
ក្នុងប្លង់មនុស្ស ។ មនុស្សណាដែលមិនធ្វើអ្វីសោះក្រៅពីការអធិស្ឋាន នោះនឹង
ឈប់ អធិស្ឋាននៅពេលដ៏ខ្លី ឬការអធិស្ឋានរបស់គេនឹងបានក្លាយជាទំលាប់ ។
នៅពេល ដែលមនុស្សព្រៃកខ្វក់ចេញពីជីវិតនៃសង្គមមនុស្ស ចេញឆ្ងាយពី
រង្វង់នៃ ភារកិច្ចរបស់អ្នកគ្រីស្ទាន និងការទ្រាំទ្រឈឺឆ្កាងនៅពេលដែលគេ
ឈប់ធ្វើការ យ៉ាងស្មោះត្រង់អស់ពីចិត្តដើម្បីព្រះជាម្ចាស់ ដែលធ្វើការយ៉ាង
ស្មោះអស់ពីចិត្ត ដើម្បីរូបគេ នោះគេបាត់បង់នូវគោលដ៏សំខាន់នៃការអធិស្ឋាន
ហើយគេគ្មាន ទឹកចិត្តដើម្បីធ្វើការបូជាថ្វាយព្រះឡើយ ។ ការអធិស្ឋានរបស់
គេទាំងប៉ុន្មាន នឹងបានគ្រាន់តែជាបញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួន និងបំរើភាពអាត្មានិយមតែ
ប៉ុណ្ណោះ ។ គេមិនអាចអធិស្ឋានសំរាប់សេចក្តីត្រូវការនៃមនុស្សជាតិ ឬការ
លើកតម្កើងឡើង នៃអាណាចក្រនៃព្រះគ្រីស្ទទេ ហើយក៏គេមិនបានសូមនូវ

កម្លាំងដែលសំរាប់ធ្វើ ការដែរ ។

យើងទទួលបានបរាជ័យ នៅពេលដែលយើងធ្វេសប្រហែសនូវសិទ្ធិសំរាប់រូប
រួមដើម្បីចំរើនកម្លាំង និងលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងការងារដើម្បី
ព្រះជាម្ចាស់ ។ សច្ចភាពនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ពិតជាបាត់បង់នូវសភាពរស់
រវើក និងសារសំខាន់នៅក្នុងអារម្មណ៍របស់យើង ។ ចិត្តរបស់យើងឈប់បាន
ទទួលពន្លឺ និងមិនបានលុះតាមឥទ្ធិពលដ៏បរិសុទ្ធ ហើយយើងក៏ធ្លាក់ចុះឱនថយ
ខាងផ្នែក ព្រលឹងវិញ្ញាណ នៅក្នុងរង្វង់អ្នកគ្រិស្តាន ។ យើងបាត់បង់មនុស្សជា
ច្រើនដោយ ការខ្វះខាតនូវការអាណិតអាសូរដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ អ្នកឯណា
ដែលបង្ហាញខ្លួន សំរាប់តែខ្លួនឯង គឺមិនបានបំពេញនូវមុខងារដែលព្រះជា
ម្ចាស់បានពាក់តែង មកទេ ។ ការអប់រំត្រឹមត្រូវនៅក្នុងធម្មជាតិរបស់យើង
នូវលក្ខណៈនៃការ ទាក់ទងគ្នាក្នុងសង្គម នាំឱ្យយើងមានចិត្តអាណិតអាសូរ
ដល់ដទៃ និងជាមធ្យោបាយនៃការរីកចំរើនលូតលាស់និងជាថាមពលសំរាប់
យើង នៅក្នុងការងារនៃព្រះជាម្ចាស់ ។

ប្រសិនបើអស់អ្នកគ្រិស្តាននឹងរូបរួមគ្នា និយាយប្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក
ដោយនូវសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះជាម្ចាស់ និងសច្ចភាពដ៏មានតម្លៃនៃការ
ប្រោស លោះនោះចិត្តរបស់គេនឹងបានប្រពៃឡើង ហើយគេនឹងកែលំអដល់គ្នា
ទៅវិញទៅមកដែរ ។ យើងអាចរៀនជាច្រើនរាល់ថ្ងៃថែមទៀតអំពីព្រះវរបិតា
នៃ ស្ថានសួគ៌របស់យើង ដើម្បីទទួលនូវការពិសោធន៍ថ្មីៗ នៃព្រះគុណរបស់
ព្រះជាម្ចាស់ ហើយយើងមានចំណង់ចង់ផ្អែងអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ។
នៅពេលដែលយើងធ្វើដូច្នោះចិត្តរបស់យើងនឹងបានកក់ក្តៅ និងប្រកបដោយ
ការលើកទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ។ ប្រសិនបើយើងគិតនិងនិយាយតែអំពីព្រះយេស៊ូ
កាន់តែ ខ្លាំងឡើង ប៉ុន្តែនិយាយតែបន្តិចបន្តួចសំរាប់ខ្លួនយើង នោះយើងនឹង
កាន់តែបាន ទទួលនូវវត្តមាននៃព្រះជាម្ចាស់កើនឡើងជាលំដាប់ ។

ប្រសិនបើយើងគិតអំពីព្រះឱ្យបានញឹកញាប់ដូចដែលយើងទទួលនូវភស្តុតាង
នៃការថែរក្សារបស់ទ្រង់ចំពោះរូបយើង នោះយើងគួរតែនឹកគិតដល់ទ្រង់នៅ
ក្នុងចិត្តរបស់យើងជានិច្ច ហើយយើងគួរតែមានអំណរវិកាយនឹងថ្លែងអំពី
ទ្រង់ និងសរសើរតំកើងដល់ទ្រង់ជានិច្ចដែរ។ យើងនិយាយអំពីវត្ថុបណ្តោះ-
អាសន្ន ពីព្រោះយើងមានការចាប់អារម្មណ៍ទៅលើវត្ថុទាំងនោះ។ យើង
និយាយទៅកាន់ មិត្តភ័ក្ត្ររបស់យើងពីព្រោះយើងស្រឡាញ់គេ..សេចក្តីអំណរ
សប្បាយ និងការ ទុក្ខព្រួយរបស់យើងជាប់នឹងគេ។ ប៉ុន្តែមានមូលហេតុដ៏
ធំធេងឥតគណនា ជាងនេះ ដែលធ្វើឱ្យយើងស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ជាង
ស្រឡាញ់មិត្តភ័ក្ត្រនៃ លោកិយរបស់យើង។ គឺជាសភាវៈនៃធម្មជាតិនៅក្នុង
លោកនេះ ដែលព្រះ ជាម្ចាស់ជារបស់ទីមួយនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង។ យើង-
និយាយអំពីសេចក្តី សប្បុរសរបស់ទ្រង់ ហើយថ្លែងប្រាប់គេអំពីព្រះចេស្តា
របស់ទ្រង់។ អំណោយទាន ដ៏ច្រើនក្រៃលែង ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់
ឱ្យយើង មិនមែនសំរាប់ឱ្យយើង យកមកបំពេញចិត្តគំនិតនិងសេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ខ្លួនយើងផ្ទាល់ ដែលនាំឱ្យ យើងគ្មានអ្វីសំរាប់ថ្វាយទៅទ្រង់វិញនោះទេ។
អំណោយទានទាំងនោះគឺជាការ រំលឹកដ៏ញឹកញាប់ដល់រូបយើងអំពីព្រះជាម្ចាស់
ហើយបានផ្សារភ្ជាប់យើង ទៅនឹងចំណងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការដឹងគុណ
ទៅដល់ព្រះដ៏សប្បុរស។ យើងរស់នៅជិតទំនាបបំផុតនៃផែនដី។ ចូរយើង
ងើយបែរក្រសែចក្ករបស់យើង សំឡឹងទៅឯទ្វារ បើកចំហរនៃទីបរិសុទ្ធនៅ
ឯនគរស្ថាស្ត្រិ ជាទីដែលពន្លឺនៃសិរីល្អ របស់ព្រះជាម្ចាស់ចាំងភ្លឺចំពោះជះលើ
ព្រះភ័ក្ត្រនៃព្រះគ្រិស្តជាម្ចាស់ដែល "អាចជួយសង្គ្រោះយើងសព្វគ្រប់បាន..គឺ
ដល់មនុស្សទាំងអស់ដែលចូលទៅឯព្រះដោយសារទ្រង់" ..ហេព្រើរ ៧:២៥។

យើងគប្បីមានចិត្តរីករាយ និងថ្វាយបង្គំទ្រង់
និងរួមចំណែកក្នុងកិច្ចការថ្វាយទ្រង់ ។

យើងត្រូវសរសើរតំកើងទ្រង់ថែមទៀត "ដោយព្រោះសេចក្តីសប្បុរស
របស់ ទ្រង់ ហើយដោយព្រោះអស់ទាំងការអស្ចារ្យដែលទ្រង់បានប្រោសដល់
កូនចៅនៃ មនុស្សជាតិ" ..ទំនុកតំកើង ១០៧:២៥ ។ ការអធិស្ឋានរបស់យើង
មិនមែនគ្រាន់ តែការអង្វរសុំនិងទទួលប៉ុណ្ណោះទេ ។ ចូរយើងកុំគិតតែអំពី-
សេចក្តីប្រាថ្នារបស់ យើង ហើយពុំដែលគិតអំពីផលយោជន៍ដែលយើងបាន
ទទួលនោះ ។ យើងមិន អធិស្ឋានឱ្យច្រើនលើសលប់ពេកដោយគ្មានថ្វាយ
សេចក្តីអំណរគុណដល់ព្រះ ជាម្ចាស់ ។ យើងជាអ្នកទទួលជានិច្ចនូវសេចក្តី
សន្តោសប្រោសប្រណិររបស់ ព្រះជាម្ចាស់ តែយើងបង្ហាញការដឹងគុណតែបន្តិច
បន្តួចប៉ុណ្ណោះ ។ យើងសរសើរ តំកើងទ្រង់តែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ចំពោះអ្វីៗ
ដែលទ្រង់បានធ្វើចំពោះរូបយើង ។

ពីបូរណកាល នៅពេលដែលគេមកជួបជុំគ្នា ដើម្បីធ្វើការងាររបស់ទ្រង់
ព្រះយេហូវ៉ាបានណែនាំកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា: "ត្រូវឱ្យដឹងរាល់គ្នាបរិភោគ
នៅ ចំពោះព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃដង ហើយដង និងពួកគ្រួសារដងត្រូវ
អរសប្បាយ ឡើងដោយព្រោះគ្រប់ទាំងរបស់ដែលដងលូកទៅចាប់យក
ទាំងប៉ុន្មាននោះ គឺព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃដងបានប្រទានពរដល់ដងហើយ"
..ចេទិយកថា ១២:៧ ។ កិច្ចការដែលធ្វើឡើងដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជា -
ម្ចាស់ ត្រូវតែធ្វើ ឡើងដោយអំណររីករាយដោយទំនុកសរសើរ តំកើង និង
អរព្រះគុណ គឺមិនមែន ដោយភាពក្រៀមក្រំ និងទុក្ខព្រួយឡើយ ។

ព្រះជាម្ចាស់ នៃយើងគឺជាព្រះវរបិតាដែលប្រកបដោយភាពស្រឡាត់ និង សន្តោសប្រោសប្រណី។ យើងមិនត្រូវមើលកិច្ចការបម្រើទ្រង់ថាជាការងារ ដែល ប្រកបដោយភាពក្រៀមក្រំនិងឆ្លើយណាយនោះទេ។ យើងគម្ពីរមាន អំណរ សប្បាយ និងថ្វាយបង្គំទ្រង់និងរួមចំណែកក្នុងកិច្ចការថ្វាយទ្រង់។ ព្រះជាម្ចាស់ ពិតជានឹងមិនឱ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានប្រទានសេចក្តី សង្គ្រោះដ៏ធំធេង ឱ្យនោះសំដែងហាក់ដូចជាទ្រង់ជាចៅហ្វាយដ៏តឹងរឹងហ្មត់ចត់ នោះទេ។ ទ្រង់គឺជា កល្យានមិត្តរបស់យើងហើយនៅពេលដែលយើងគោរព បូជាទ្រង់ នោះទ្រង់ ពិតជាកង់នៅជាមួយនឹងយើងប្រទានព្រះពរ កំសាន្តចិត្ត យើង បំពេញចិត្តយើង នូវអំណរវិករាយ និងសេចក្តីស្រឡាញ់។ ទ្រង់មាន ព្រះហឫទ័យចង់ឱ្យរាស្ត្រ របស់ទ្រង់មានការសុខស្រួលក្នុងកិច្ចការក្នុងកិច្ចការ របស់ទ្រង់ និងទទួលអំណរ វិករាយ ជាងការនឿយលំបាកនៅក្នុងការងារ របស់ទ្រង់ក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។ ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យចង់ឱ្យអ្នកណាដែលចូល មកគោរពបូជាទ្រង់ នឹងពាំនាំ ជាមួយគេនូវអារម្មណ៍ដ៏មានតំលៃ នៃការថែ- រក្សានិងក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដែល គេអាចមានអំណរសប្បាយនៅក្នុងគ្រប់ កិច្ចការប្រកបអាជីវកម្មទាំងឡាយក្នុង ជីវិតប្រចាំថ្ងៃ និងដើម្បីអាចទទួលនូវ ព្រះគុណ សំរាប់ដោះស្រាយដោយស្មោះ ត្រង់និងជឿជាក់នៅក្នុងគ្រប់កិច្ចការ ទាំងអស់។ យើងត្រូវផ្តល់គំនិតទៅឯលើ ឆ្កាងរបស់ទ្រង់។ ព្រះគ្រិស្តជាម្ចាស់ និងការសុភតរបស់ទ្រង់នៅលើលើឆ្កាង គឺជារត្នដ៏សំខាន់ក្នុងការសង្ខេបគិត ការសន្ទនា និងក្នុងមនោសញ្ចេតនាវិករាយ ជាទីបំផុតរបស់យើង។ យើង ត្រូវតែចងចាំនៅក្នុងអារម្មណ៍របស់យើងគ្រប់ទាំង ព្រះពរ ទាំងឡាយដែល យើងបានទទួលអំពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយនៅពេលដែល យើងយល់ច្បាស់នូវ

សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំធេងរបស់ទ្រង់ ។ យើងគួរតែយល់ព្រមទុកចិត្តលើព្រះហស្ត
ទ្រង់ដែលបោះភ្ជាប់ទៅនឹងឈើឆ្កាងដើម្បីរូបយើងរាល់គ្នា ។ ការសរសើរតំ
កើងអាចនាំព្រលឹងយើងឈានឡើងទៅឯស្ថានសួគ៌ ។ ពពួកទេវតា គោរពបូ-
ជាព្រះជាម្ចាស់នៅឯនគរស្ថានសួគ៌ ដោយនូវចំរៀង និងតន្ត្រី.. ហើយនៅពេល
ដែលយើងសំដែងអំណរព្រះគុណរបស់យើង យើងក៏ថ្វាយបង្គំ ដល់ទ្រង់ ដូចជា
ពពួកទេវតានៃនគរស្ថានសួគ៌នោះដែរ ។ " អ្នកណាដែលថ្វាយ ដង្ហាយជាសេចក្តី
អរព្រះគុណនោះក៏សរសើរតំកើងអញដែរ" ..ទំនុកតំកើង ៥០:២៣ ។ ចូរយើង
ដែលប្រកបដោយអំណរកោតខ្លាចចូលមកចំពោះព្រះដ៏ បង្កើតលោកិយដោយ
ក្តី " អំណរព្រះគុណ និងសម្លេងពិរោទរណ៍ផង" ..អេសាយ ៥១:៣ ។

ព្រះឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីអធិស្ឋាន

មិនហួសពេលទេ!
☸ ☸ ☸

លោកស្រីហ្នឹងបានសំរេចចិត្តនឹងបញ្ជូនកូនរបស់គាត់ទាំង ៦នាក់ទៅកាន់
សាលាព្រះវិហារ ទោះជាប្តីរបស់គាត់បានបោះបង់ចោលគាត់ និងបដិសេធមិន
ព្រមជួយគាត់ក៏ដោយ ។ ជារៀងរាល់ឆ្នាំនៅពេលចូលកង (Registration
time) ជិតមកដល់ គាត់តែងតែអធិស្ឋានទៅព្រះថ្លា: "ឱ!ព្រះអង្គអើយសូម
ឱ្យ កូនខ្ញុំម្ចាស់បានចូលរៀននិងគេផងចុះ!" ។ រៀងរាល់រដូវក្តៅគាត់តែងខិតខំ
រកប្រាក់បង់បំណុលចាស់ពីមុន មុនពេលដែលអាចរកលុយសំរាប់ឆ្នាំក្រោយ
ទៀត ។ ជារឿយៗ គាត់មិនដឹងថាប្រាក់នោះមកពីណាខ្លះទេ ហើយក៏មិនដឹង
ថាមកពេលណាដែរ ។ មានពេលខ្លះកូនៗរបស់គាត់ចូលរៀនក្រោយគេ ដោយ
សារគាត់មិនអាចរកលុយបង់ថ្លៃសាលាទាន់ពេល ។ បទពិសោធន៍ទាំងនេះបាន
ក្លាយជា មេរៀនមួយដ៏សំខាន់សំរាប់កូនៗរបស់លោកស្រីហ្នឹង ដែលគាត់ចង់

ចង់ឱ្យគេ យល់ប្រាជដថា៖ “ជួនកាលព្រះមិនបានឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីអធិស្ឋាន របស់យើង បានឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីអធិស្ឋាន របស់យើងបានទាន់ចិត្តទេ តែទោះជាយ៉ាង ណាក៏មិនឱ្យហួសពេលដែរ” ។ សូមអាននៅវគ្គដែលចង្អុល បង្ហាញនៅ ទំព័រ១០៩ រួចពិចារណាមើលតើព្រះទ្រង់ជួយយើងយ៉ាងណាខ្លះ នៅកាលៈទេសៈពិសេសៗ ។

- ☞ ហេតុដូចម្តេចបានជាលោកអ្នកគិតថាព្រះរង់ចាំទាល់តែនាទីចុង ក្រោយទើបប្រទានព្រះពរដល់យើង?
- ☞ តើការដែលអធិស្ឋានចង់ឱ្យព្រះប្រទានព្រះពរតាមចំណង់ចិត្តដែល ចង់បានអ្វីមួយជាក់លាក់នោះហៅថាអ្វី? ហេតុអ្វីបានជាវា មិនគប្បី?

សូមពិចារណាមើល៖
សូមពិភាក្សាមើលជាមួយមិត្តភ័ក្តិរបស់លោកអ្នកនូវពេលមួយ ដែល ព្រះទ្រង់ឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីអធិស្ឋានបានប្រសើរលើសជាងការដែល យើងទូលសូមនោះ?

- សូមអានថែមទៀតនៅ៖
- ☒ ទំនុកតំកើង ៨៤:១១
 - ☒ អេសាយ ៥៥:៨-៩ និង
 - ☒ យេរេមា ២៩:១១ ។

តើត្រូវធ្វើយ៉ាងណាចំពោះមន្ទិលសង្ស័យ

ទំព័រ. ១៦៣

មានមនុស្សជាច្រើន ជាពិសេសអ្នកដែលមានការពិសោធន៍ក្នុងខ្លួននៅក្នុងជីវិតជាអ្នកគ្រិស្តាន ដែលមានពេលខ្លះមានបញ្ហានៃចម្ងល់មិនចេះចប់មិនចេះហើយ ។ មានរឿងរ៉ាវជាច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរដ៏បឺបដែលគេមិនអាចពន្យល់បាន ឬក៏មិនអាចយល់បាន ។ ឆ្លៀតឱកាសនេះអារក្សសាតាំងបានប្រើការទាំងនេះជាមធ្យោបាយដើម្បីធ្វើឱ្យរង្គោះរង្គើសេចក្តីជំនឿរបស់គេ ហើយថាជាការបើក សំដែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គេដណ្តឹងសួរថា "តើខ្ញុំអាចស្គាល់ផ្លូវនៃសេចក្តីសុចរិត បានដោយរបៀបណា?" ។ ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរពិតជាព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះជាម្ចាស់មែន តើធ្វើដូចម្តេចទើបខ្ញុំអាចរួចផុតអំពីសេចក្តីមន្ទិលសង្ស័យ និងការភាន់ ច្រឡំទាំងនេះទៅបាន? ។

ព្រះជាម្ចាស់មិនតំរូវឱ្យយើងមានជំនឿ ដោយគ្មានផ្តល់ភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ ដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនោះឡើយ។ ភាពបិតបេ របស់ ទ្រង់ លក្ខណៈរបស់ទ្រង់សច្ចភាពនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ស្ថាបនាឡើង ដោយទី បន្ទាល់ដែលមានហេតុផល ហើយបរិបូណ៌ផង។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ មិនបានបំបាត់ ចោលនូវលទ្ធភាពនៃការមន្ទិលចោលចេញទេ។ សេចក្តីជំនឿ របស់យើងមិននៅ លើភស្តុតាង មិនមែនមិននៅលើការសំដែងឡើយ។ អ្នក ណាដែលមានចំណង់ ខាងការសង្ស័យនោះនឹងមានឱកាសសំរាប់ការឆ្ងល់ សង្ស័យ។ រីឯអស់អ្នកណា ដែលមានចំណង់ចង់ដឹងការពិត នោះនឹងរកឃើញ ភស្តុតាងជាច្រើនដែលជា បង្អែកនៃសេចក្តីជំនឿ។

គំនិតប្រាជ្ញានៃមនុស្សជាតិ ធម្មតាមិនអាចយល់ឱ្យបានពេញលេញនូវ លក្ខណៈ ឬការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ ព្រះដ៏បរិសុទ្ធនឹងមិននៅជា សេចក្តី អាទិកំហាំងដ៏ជ្រាលជ្រៅ ចំពោះអ្នកដែលមានប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃបំផុត ដែលបាន ទទួលការរៀនសូត្របានខ្ពង់ខ្ពស់ទៅវិញ។ បើអ្នកខំស្វែងរក តើនឹង អាចស្គាល់ សភាពនៃព្រះបានឬយល់ដល់សេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍របស់ព្រះដ៏មាន ព្រះចេស្តាបាន ដែរឬទេ? "បើអ្នកខំស្វែងរក តើអាចនឹងស្គាល់សភាពព្រះបាន ឬយល់ដល់ សេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍របស់ព្រះដ៏មានគ្រប់នោះ ខ្ពង់ខ្ពស់ជាងស្ថានសួគ៌ ទៅទៀត តើអ្នកអាចនឹងធ្វើយ៉ាងណាបានក៏ជ្រៅជាងស្ថានបុព្វលីងមនុស្ស ស្លាប់ផង ធ្វើដូចម្តេចឱ្យអ្នកយល់បាន" ..យ៉ូហ ១១:៧-៨។

សាវ័កប៉ូលឧទានថា: "អើនី ប្រាជ្ញានិងចំណេះដ៏បរិបូណ៌របស់ព្រះជ្រៅ ណាស់តើ! ឯព្រះតំរូវរបស់ទ្រង់ តើមានអ្នកណានឹងស្តង់បាន? ហើយផ្លូវទ្រង់ តើមានអ្នកណានឹងរកតាមបាន" ..រ៉ូម ១១:៣៣។ ក៏ប៉ុន្តែទោះជា "ពពក និង ភាពអន្តការប៉ុព័ទ្ធជុំជិតទ្រង់ក៏ដោយ ក៏សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីយុត្តិធម៌ជា គ្រឹះនៃបណ្តឹងរបស់ទ្រង់" ..ទំនុកតំកើង ៩៧:២។ យើងអាចយល់បាននូវការ

ប្រស្រ័យរបស់ទ្រង់ជាមួយយើង ហើយដោយសារមូលហេតុដែលទ្រង់បានធ្វើ
ឡើង នោះបណ្តាលឱ្យយើងអាចមើលឃើញ នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តី
មេត្តាករុណាដ៏គ្មានព្រំដែន ដែលផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងអំណាចដ៏គ្មានទីកំណត់ដែរ ។
យើងអាចយល់យ៉ាងច្រើននូវព្រះរាជបំណងរបស់ទ្រង់ ដែលជាគុណ
បយោជន៍ និងសេចក្តីប្រពៃរបស់យើង ។ លើសពីនេះទៅទៀតយើងនៅតែ-
ទុកចិត្តទៅលើ ព្រះហស្តនៃព្រះដ៏មានគ្រប់ទាំងចេស្តា និងព្រះហឫទ័យដែល
ពោរពេញទៅ ដោយសេចក្តីមេត្រីភាព ។

❖ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ក៏ដូចជាអត្ថបទរបស់ទ្រង់ដែលជាម្ចាស់នៃ
ការទាំងអស់ដែរ គឺបានបង្ហាញនូវសេចក្តីអាទិកំបាំងដែលមនុស្សសាមញ្ញមិន
អាចនឹងយល់បានដោយពេញលេញឡើយ ។ ចំណូលនៃអំពើបាបមកក្នុង
លោកិយ ..ការយោនយកកំណើតជាមនុស្ស របស់ព្រះគ្រិស្ត..ការបង្កើតជាថ្មី
នៃមនុស្ស.. ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់(ព្រះគ្រិស្ត)និង កិច្ចការដ៏ច្រើនផ្សេង
ទៀតដែលលើក បង្ហាញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិស្វកម្មមានន័យអាទិកំបាំង ដ៏ជ្រាល
ជ្រៅហួសពីប្រាជ្ញានៃ មនុស្សជាតិអាចពន្យល់បាន ឬមិនអាចទាំងយល់បាន
ច្បាស់ទៀតផង ។ យើងគ្មានហេតុផលអ្វីនឹងមន្ទិលសង្ស័យអំពីការងាររបស់
ព្រះជាម្ចាស់ទេ ពីព្រោះ យើងមិនអាចយល់ដឹងនូវអាទិកំបាំងនៃផែនការរបស់
ទ្រង់ឡើយ ។ នៅក្នុងពិភព ដែលយើងរស់នៅនេះ យើងម្នាក់ៗបំពេញដោយ
អាទិកំបាំងដែលយើងមិនអាច ប្រមើលបាន ។ ទំរង់នៃជីវិតដ៏សាមញ្ញបំផុត
មួយក៏មានបញ្ហាអាទិកំបាំង ដែលសូម្បីតែទស្សនវិទូដ៏ល្អស្រស់វៃក៏មិនអាចមាន
លទ្ធភាព នឹងបកស្រាយបាន ដែរ ។ គ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ពោរពេញទៅដោយ
ភាពដ៏អស្ចារ្យ ដែលលើសអំពី ការស្រមៃគិតរបស់យើង ។

តើយើងមិនដឹងទេឬអីថាសូម្បីតែនៅក្នុងពិភពនៃ ព្រលឹង (Spiritual world) ក៏គង់មានអាទិកំបាំងជាច្រើនដែលយើងមិនអាច យល់បានដែរ។ ការដែលពិបាកនឹងយល់នោះគឺវិធីនៅលើភាពកំសោយនិងភាព ចង្អៀតចង្អល់ នៃចិត្តមនុស្សលោកយើងតែប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់ឱ្យ យើងនូវព្រះ- គម្ពីរដែលមានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់អំពីលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយយើង មិនត្រូវមានការសង្ស័យអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ឡើយ ពីព្រោះយើងមិនអាច យល់ឱ្យអស់ពីអាទិកំបាំងទាំងឡាយ នៃផែនការសង្គ្រោះ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ឡើយ។

សវកពេត្រុសមានប្រសាសន៍ថា: "នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមានសេចក្តីខ្លះដែល ពិបាកយល់ ហើយដែលពួកអ្នកខ្លាច និងពួកអ្នកដែលមិនខ្លាចខ្លួនគេបង្អែរ ន័យនៃសេចក្តីទាំងនេះ ដូចជាគេបង្អែរបទគម្ពីរឯទៀតៗដែរ ឱ្យខ្លួនគេត្រូវ វិនាស" -ពេត្រុសទី២ ៣:១៦។ ការពិបាកទាំងឡាយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ត្រូវ បានអ្នកសង្ស័យនិយមយកមកជជែកជំទាស់នឹងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែទោះ ជាមានសេចក្តីបែបនេះកើតឡើងក៏ដោយ ក៏ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅតែមាន ភស្តុតាងដ៏អស្ចារ្យ និងប្រកបដោយអំណាចមកអំពីព្រះដដែល។ ប្រសិនបើ ព្រះគម្ពីរគ្មានដំណើររឿងរ៉ាវនៃព្រះជាម្ចាស់ដែលធ្វើឱ្យយើងអាចយល់បាន ដោយងាយ..ប្រសិនបើប្រាជ្ញាមនុស្សដែលមានព្រំដែន អាចយល់បាននូវភាព អស្ចារ្យ នៃព្រះជាម្ចាស់ នោះនឹងគ្មានអ្វីដែលសំគាល់អំពីព្រះឡើយ។ ភាពដ៏សម្បើម អស្ចារ្យនិងអាទិកំបាំងនៃផ្ទៃរឿងដែលព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញ បានញុំងចិត្តយើង ឱ្យមានជំនឿជឿថា នោះប្រាកដជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះជា ម្ចាស់មែន។

ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធបានបើកសំដែងនូវសច្ចភាពដោយភាពសាមញ្ញបំផុត និង សមស្របទៅតាមសេចក្តីត្រូវការ និងបំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សលោក ដែល

ព្យាបាលឱ្យអ្នកចេះដឹងជ្រៅជ្រះមានការស្នើសុំសេរី និងមានការចាប់អារម្មណ៍ ក្នុងខណៈដែលអ្នកល្ងង់ខ្លៅ និងមានចិត្តទន់ទាបអាចឃើញផ្លូវទៅកាន់សេចក្តី សង្គ្រោះ ។ សច្ចភាពដ៏សាមញ្ញ ដែលបានបញ្ជាក់មកនេះបិតនៅលើរឿងរ៉ាវដ៏ សំខាន់ នៅខ្ពស់ឆ្ងាយផុតពីអំណាចនៃមនុស្ស ដែលអាចយល់ដឹងបាន ដែល យើងអាចទទួលបានដោយសារតែ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលប្រកាសប្រាប់យើង តែប៉ុណ្ណោះ ។ ផែនការប្រោសលោះបានលាតត្រដាងចំហរចំពោះយើង ប្រយោជន៍ ឱ្យមនុស្សគ្រប់ប្រាណអាចមើលឃើញ ជំហានដែលគេនឹងត្រូវ ឈានឆ្ពោះទៅកាន់ការលន់តូអំពើបាប..ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ និងសេចក្តីជំនឿ តំរង់ទៅ ឯព្រះយេស៊ូគ្រិស្តជាម្ចាស់ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រះជា ម្ចាស់ទៅតាម មធ្យោបាយដែលទ្រង់បានគ្រោងទុក ។ នៅក្នុងសច្ចភាពដែល ងាយនឹងយល់ក៏ ដោយ ក៏គង់មានភាពអាទិកំបាំងនៃសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ ដែលជ្រៅលើសអស់ទាំងចិត្តដែលខំស្វែងរកក៏ប៉ុន្តែអំណាចនេះនឹងបើកសំដែង ឱ្យអ្នកដែលស្វែងរក សច្ចភាពដ៏ពិតប្រាកដដោយនូវការគោរពប្រណិបត្តន៍ និង ដោយសេចក្តីជំនឿបាន ឃើញវិញ ។ ពេលណាដែលគេសិក្សាព្រះគម្ពីរបានកាន់ តែច្រើនឡើង នោះគេនឹងមានសេចក្តីជំនឿកាន់តែមាំមួនឡើងដែរដោយ ប្រាកដក្នុងចិត្តថា៖ “នោះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះវរបស់” ។ ការលើកហេតុផល របស់មនុស្សលោក ត្រូវតែឱនក្រាបចំពោះភាពដ៏មហន្តរាយនៃការបើកសំដែង នៃព្រះជាម្ចាស់ ។

“ពួកអ្នកមេឆ្ងល់និងអ្នកដែលមានចិត្តមិនស្មោះត្រង់ បដិសេធ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ពីព្រោះតែគេមិនអាចប្រមើលយល់គ្រប់ ទាំងសេចក្តីអាទិកំបាំងទាំងនោះបាន” ។

ដើម្បីទទួលស្គាល់ថាយើងមិនអាចយល់ សច្ចធម៌នៃព្រះបន្ទូលរបស់ ទ្រង់ នោះយើងត្រូវតែយល់ថាប្រាជ្ញារបស់មនុស្សយើង មិនអាចយល់បានពី ប្រាជ្ញា របស់ព្រះឡើយ ។ តើធ្វើដូចម្តេចឱ្យយើងយល់ពីបំណងហឫទ័យនៃ ព្រះដ៏ សព្វញ្ញព្យាណទៅបាន? ដោយព្រោះតែមិនអាចយល់ដឹងគ្រប់ទាំង សេចក្តី អាទិកំហាំងទាំងនោះហើយដែលអ្នកមេឆ្ងល់ និងពួកអ្នកមានចិត្តមិន ស្មោះត្រង់ មិនព្រមទទួលស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ សូម្បីអ្នកដែល កាន់តាម ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធផងទាំងឡាយក៏មិនអាចរួចចាកផុតពីគ្រោះថ្នាក់ ត្រង់ចំណុចនេះ បានគ្រប់គ្នានោះដែរ ។ សាវ័ករបស់ព្រះមានប្រសាសន៍ថា: *" ចូរមើលចុះបងប្អូន អើយ ក្រែងលោកជាក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាណាម្នាក់មាន ចិត្តដែលមិនជឿ ដែលទាញអ្នកឱ្យបែរចេញឆ្ងាយអំពីព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់"* ..ហេព្រើរ ៣:១២ ។ ជាការត្រឹមត្រូវណាស់ដែលយើងសិក្សាឱ្យបានច្បាស់ និង ឱ្យបានត្រូវតាមការ បង្ហាត់បង្រៀននៃព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ និងស្វែងយល់ឱ្យបាន ដល់ *" សេចក្តីជំរៅនៃ ព្រះជាម្ចាស់"* ..កូរិនថូសទី១ ២:១០ តាមតែសេចក្តី- ទាំងនោះដែលបើកសំដែង ក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ ព្រះគម្ពីរចែងថា: *" អស់ទាំង សេចក្តីអាទិកំហាំងនោះស្រេចនៅលើ ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃយើង..វិធីសេចក្តី បើកសំដែងទាំងប៉ុន្មាននោះស្រេចនៅលើ យើងរាល់គ្នាវិញ"* ..ចោទិយកថា ២៩:២៨ ។ កិច្ចការរបស់អារក្សសាតាំងវិញ គឺអូសទាញមនុស្សណាមានចិត្ត មន្ទិលសង្ស័យអំពីព្រះ ។ មោទនភាពបានចូល លាយឡំជាមួយនឹងការពិនិត្យ ពិចារណាទៅលើសច្ចធម៌នៃព្រះគម្ពីរ ដែលនាំឱ្យ គេបាត់បង់ការអត់ធ្មត់ និង- ការទទួលអារម្មណ៍ដូចជាបរាជ័យ ប្រសិនបើគេមិន អាចពន្យល់គ្រប់ផ្នែកនៃ ព្រះគម្ពីរឱ្យសមស្របទៅតាមចំណង់ពេញចិត្តរបស់គេ ។ គេគិតថាការដែល មិនយល់នូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺជាការអាម៉ាស់មុខមួយ យ៉ាងខ្លាំង ។

គេគ្មានសុឆន្ទៈនឹងរងចាំ ដោយសេចក្តីអំណត់អត់ធ្មត់ដល់ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យល់ ថាជាការសមល្មមនឹងបើកបង្ហាញការពិតឱ្យគេបានដឹងទេ។ គេយល់ថាប្រាជ្ញាមនុស្សដែលគ្មានជំនួយពីព្រះនោះគឺគ្រប់គ្រាន់នឹងអាចយល់បាន នូវអត្ថន័យនៃព្រះគម្ពីរ..ដោយការខ្វះខាតត្រង់នេះគេប្រាកដជាបដិសេធនូវអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជាការពិតណាស់ ដែលមានទ្រឹស្តីនិងគោលលទ្ធិប្រកបដោយប្រជាប្រិយភាពជាច្រើន ដែលយើងតែងសន្មតថាបាន ដកស្រង់មកអំពីព្រះគម្ពីរ តែការបង្ហាត់បង្រៀនវិញគ្មានមូលដ្ឋាន ហើយការពិត ការបង្រៀនអស់ទាំងនោះ គឺផ្ទុយស្រឡះទាំងស្រុងពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរផង។ បញ្ហាអស់ទាំងនេះបានបង្កើតឡើងនូវការមោះមន្ទិលនិងភាពអល់អែកដល់ មនុស្សជាច្រើន។ ការអស់នេះមិនអាចចោតប្រកាន់ទៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ បានទេ គឺវាកើតឡើងដោយការយល់ខុសរបស់មនុស្សទៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះទេតើ ។

ប្រសិនបើមនុស្សដែលជាសមិទ្ធិផលរបស់ព្រះ មានលទ្ធិភាពអាចនឹងយល់ បានដ៏ពេញបរិបូណ៌អំពីព្រះនិងការងាររបស់ទ្រង់ នោះគេនឹងលែងមានការរក ឃើញនូវសច្ចធម៌ទៅទៀតបាន ក៏នឹងលែងមានការរីកចំរើននៅក្នុងចំណេះវិជ្ជា និងការលូតលាស់ផ្នែកសតិអារម្មណ៍ ឬចិត្តគំនិតទៅទៀតដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់នឹង ពុំមែនជាព្រះអាទិករទៀតឡើយ រីឯមនុស្សដែលបានឈោងដល់ទីកំណត់នៃ ចំណេះវិជ្ជានិងសមិទ្ធិផលនឹងឈប់លូតលាស់តទៅមុខទៀត។ ចូរឱ្យយើងថ្លែង អំណរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់រាំងទប់មិនឱ្យការទាំងនេះកើតទៅបាន។ ព្រះជាម្ចាស់គឺគ្នាអ្វីកំណត់បានឡើយ។ នៅក្នុងទ្រង់មាន **“កំណប់នៃប្រាជ្ញា និងចំណេះវិជ្ជា”** ..កុល្លីស ២:៣។ ទោះបីជាមនុស្សខំស្រាវជ្រាវ ខំរៀនសូត្រ រហូតដល់ទីបំផុតដ៏ដោយក៏គេមិនអាចរៀនឱ្យអស់នូវកំណប់នៃប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ សិរីល្អរបស់ទ្រង់និងអំណាចរបស់ទ្រង់បានដែរ។

ព្រះមានព្រះហឫទ័យចង់ឱ្យរាស្ត្រទ្រង់ បានឃើញការបើកសំដែងនូវ សច្ចធម៌ នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់គេម្នាក់ៗ។ មានតែ មធ្យោបាយ មួយប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចធ្វើឱ្យគេអាចទទួលនូវចំណេះវិជ្ជាទាំង នេះបាន។ យើងអាចទទួលការយល់ដឹងនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាម រយៈការបំភ្លឺនៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ " អ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ដឹង គឺគ្មាន មនុស្សលោកណា អាចដឹងបានឡើយ ក្រៅអំពីព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់" ..កូរិនថូសទី១ ២:១១។ " ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណនៃទ្រង់ស្តង់មើលគ្រប់ទាំងអស់ ព្រមទាំងសេចក្តី ជ្រាលជ្រៅនៃព្រះដែរ" ..កូរិនថូសទី១ ២:១០។ ឯព្រះ បន្ទូលសន្យានៃព្រះអង្គ សង្គ្រោះគឺ: " កាលណាព្រះអង្គនោះដែលជាព្រះ- វិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតបានមក ដល់ នោះទ្រង់នឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលក្នុងគ្រប់ ទាំងសេចក្តីពិត ដ្បិតទ្រង់នឹងយក សេចក្តីត្រូវអំពីខ្ញុំមកប្រាក់ដល់អ្នករាល់គ្នា " ..យ៉ូហាន ១៦:១៣-១៤។

ព្រះជាម្ចាស់មានចំណង់ឱ្យមនុស្សលោក ប្រើប្រាស់នូវអំណាចនៃការ ពិចារណារបស់គេ ដើម្បីការសិក្សាព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ ដែលនឹងផ្តល់កម្លាំង និង លើកតម្កើងឱ្យខ្ពស់នូវអារម្មណ៍របស់គេដែលគ្មានការរៀនសូត្របែបណាអាច ប្រដូចបាន។ ក៏ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្ន នឹងមូលហេតុនៃការលើក សរសើរតម្កើងខ្លួនឯងដែល ជាចំណុចនៃភាពកំសោយ និងគុណវិប្បត្តិនៃមនុស្ស ជាតិ។ ប្រសិនបើយើងមិនចង់ឱ្យព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់លាក់កំបាំងអំពីការ យល់ដឹង របស់យើង ដែលតែងធ្វើឱ្យសេចក្តីពិតដង្ហោយស្រួល បែរជាមិនយល់ ទៅវិញនោះ យើងត្រូវតែធ្វើភាពសាមញ្ញ និងមានជំនឿដូចជាក្នុងក្នុងដែល រៀបខ្លួនជាស្រេច ដើម្បីរៀន និងអង្វរសុំជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ការយល់ដឹងពីអំណាចនឹង គតិបណ្ឌិតរបស់ព្រះ និងការខ្វះសម្មភាពរបស់យើង ក្នុងការយល់ដឹងភាពដ៏ អស្ចារ្យនៃព្រះជាម្ចាស់ និងជំរុញឱ្យយើងបន្តនិរន្តរ៍ ដោយសភាពរាបសារ ។ យើងត្រូវតែបើកព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ឱ្យដូចជាយើង ចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ ព្រះអង្គដោយក្តីស្ងប់ស្ងែង ។ នៅពេលដែលយើងមក សិក្សាព្រះគម្ពីរ យើងត្រូវ តែដឹងថាមានអំណាចដែលលប់លើអស់ទាំង ហេតុផលទាំងប៉ុន្មាន និងប្រាជ្ញាផង ទាំងឡាយ យើងត្រូវតែឱនលំទោនទៅ ង "ព្រះជាម្ចាស់" ដ៏មហន្តរាយ ។

មានបញ្ហាជាច្រើនដែលហាក់ដូចជាលំបាក ឬបែបស្រពិចស្រពិលដែល ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឱ្យទៅជាសាមញ្ញ និងងាយស្រួលនឹងយល់ចំពោះអ្នកដែល ស្វែង រកឱ្យបានយល់នូវបញ្ហាទាំងនោះ ។ បើគ្មានការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណ- បរិសុទ្ធទេ យើងនឹងមុខជានៅតែបន្តការឃ្នាតឆ្ងាយពីសច្ចធម៌នៃព្រះគម្ពីរ ឬ នៅតែយល់ខុសអំពីព្រះគម្ពីរ ។ មានការអានព្រះគម្ពីរខ្លះក៏គ្មានបានទទួលផល ប្រយោជន៍អ្វី ដែរ ហើយក៏បណ្តាលឱ្យមានការគ្រោះថ្នាក់ជាវិជ្ជមានថែមទៀត ផង ។ នៅពេល ណាដែលគេបើកព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយគ្មាន សេចក្តីកោតខ្លាច និងដោយគ្មានការអធិដ្ឋានដល់ព្រះ..នៅពេលណាដែលចិត្ត គំនិត និងសេចក្តី ស្រឡាញ់មិនផ្តោតភ្ជាប់ទៅលើព្រះជាម្ចាស់ ឬមិនចុះសំរុង ជាមួយព្រះរាជ ហឫទ័យរបស់ទ្រង់ នោះទឹកចិត្តរបស់គេនឹងត្រូវលាក់កក ដោយសេចក្តីមន្ទិល សង្ស័យ ហើយនៅពេលដែលសិក្សាព្រះគម្ពីរ ចម្ងល់ដ៏មិន ចេះអស់មិនចេះហើយ ក៏កាន់តែកើតមានឡើង ។ សាតាំងដែលជាបច្ច័យិត្រ បានចូលមកត្រួតត្រាលើ ចិត្តគំនិតរបស់គេ ហើយវានឹងឱ្យយោបល់ជាការបក ស្រាយមិនត្រឹមត្រូវ ។ ពេលណាមនុស្សមិនបានស្វែងរកពាក្យសំដីនិង សកម្មភាពរបស់ខ្លួន ឱ្យបានចុះសំរុងនឹងព្រះទេនោះ ទោះជាគេមានចំណេះវិជ្ជា ច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គេ មានការយល់ដឹងដោយខុសឆ្គងអំពីព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះក្នុងគម្ពីរដែរ ហើយវា មានការគ្រោះថ្នាក់បើយើងទុកចិត្តដល់ការ
ពន្យល់ណែនាំរបស់គេ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលមើលទៅព្រះគម្ពីរ ដើម្បីរក
ចាប់ចំណុចកំហុសដោយ អង្វើៗនោះ គេពិតជាមិនបានទទួលចក្ខុវិស័យអំពី
ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ ដោយការមើលឃើញស្រពិចស្រពិលយ៉ាងនេះ គេនឹង
ឃើញមូលហេតុជាច្រើន ដែលបណ្តាលឱ្យមានសេចក្តីមន្ទិលសង្ស័យ និងគ្មាន
សេចក្តីជំនឿទៅលើបញ្ច ដែលងាយស្រួលនិងសាមញ្ញដ៏ពិតប្រាកដបាន
ឡើយ។

➤ ទោះបីជាគេខំបិទបាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មូលហេតុដ៏ពិតប្រាកដនៃ
ការមន្ទិលសង្ស័យ និងចម្ងល់ដ៏ឥតព្រំដែន គឺជាការស្រឡាញ់អំពើបាប។
មនុស្សដែលមានមោទនភាពអំនួត និង សេចក្តីត្រេកត្រអាលនឹងអំពើបាប
ពុំព្រមទទួលស្វាគមន៍នូវការបង្ហាត់បង្រៀន និងលក្ខខណ្ឌរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ឡើយ។ ចំណែកអ្នកដែលពុំព្រមគោរពតាមសេចក្តីតម្រូវនៃព្រះគម្ពីរ គឺមាន
ការ មន្ទិលសង្ស័យរួចជាស្រេចអំពីអំណាចនៃព្រះគម្ពីរ។ ដើម្បីអាចឈានទៅ
ដល់សច្ចធម៌ យើងត្រូវតែមានចំណង់ដ៏ស្មោះត្រង់ចង់ដឹងនូវសេចក្តីពិត ហើយ
និង សុខន្ត្រៈនឹងគោរពប្រណិបត្តដល់សច្ចធម៌ទាំងនោះ។ បើអ្នកណាដែលចូល
មក សិក្សាព្រះគម្ពីរ ដោយមានទឹកចិត្តយ៉ាងដូច្នោះនោះនឹងឃើញនូវភស្តុតាង
ដ៏រូបណី ដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយគេនឹងមានការរើកចំរើន
ក្នុង ការយល់ដឹងនៃសេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូលទ្រង់ ដែលនឹងធ្វើឱ្យគេមានបញ្ញា
ឈ្លាសវៃ ជាប្រយោជន៍ដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ។

ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា: " បើអ្នកណានឹងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់
នោះ នឹងបានដឹងថាជាសេចក្តីបង្រៀននេះមកពីព្រះ" ..យ៉ូហាន ៧:១៧។
ជាជាងការ សាកសួរ និងការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះកំហុសដែលអ្នកពុំយល់
ដឹងនោះ ចូរប្រគល់អ្វីៗ ទាំងអស់ដោយចិត្តគោរពទៅរកព្រះដែលជះមកលើ

អ្នករួចមកហើយ នោះអ្នកនឹងបានទទួលពន្លឺថ្មីប្រសើរជាងថែមទៀត ។ ដោយសារព្រះគុណ នៃព្រះគ្រិស្ត ចូរអ្នកប្រកបគ្រប់ភារកិច្ចដែលងាយស្រួលដល់ការយល់ដឹងរបស់អ្នក ហើយអ្នកនឹងអាចយល់ដល់កិច្ចការទាំងឡាយណាដែលអ្នកមានសេចក្តី មន្ទិលសង្ស័យ ។

ភស្តុតាងតែមួយដែលបើកចំហដល់មនុស្សគ្រប់ៗរូប..ទាំងអ្នកមានចំណេះ និងអ្នកគ្មានចំណេះ..នោះគឺភស្តុតាងនៃបទពិសោធន៍ ។ ព្រះជាម្ចាស់ចង់ឱ្យយើងពិនិត្យពិចារណាសេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និងសច្ចៈមិននៃសេចក្តីសន្យា របស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់បានហៅឱ្យយើង "ភ្នាក់មើលឱ្យឃើញថា តើព្រះយេស៊ូវាច្ច យ៉ាងណា?" ..ទំនុកតំកើង ៣៤:៨ ។ យើងត្រូវតែសាកមើលដោយខ្លួនឯង ជាជាងពឹងផ្អែកលើពាក្យពេចន៍របស់អ្នកដទៃទៀត ។ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ថា: "ចូរឱ្យសុំនោះអ្នកនឹងបានទទួល" ..យ៉ូហាន ១៦:២៤ ។ សេចក្តីសន្យារបស់ ទ្រង់ទាំងប៉ុន្មាននឹងត្រូវបានបំពេញ ។ ទ្រង់មិនដែលខាននឹងបំពេញអ្វីដែលទ្រង់ បានសន្យាដល់យើងនោះឡើយ ។ នៅពេលដែលយើងចូលទៅរកព្រះយេស៊ូវាច្ច តែជិតឡើងៗ ហើយយើងមានអំណរសប្បាយ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ពេញពេញ នៅក្នុងទ្រង់ នោះពន្លឺនៃវត្តមានរបស់ទ្រង់ នឹងបំភ្លឺអស់ទាំងការមន្ទិលសង្ស័យ និងភាពអន្ទការរបស់យើង ។

សារឹកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា: "ព្រះបានប្រោសឱ្យយើងរួចពីអំណាចនៃសេចក្តីងងឹត ហើយផ្លាស់យើង មកក្នុងនគររបស់ព្រះរាជបុត្រាស្នូនភ្លាមនៃទ្រង់" ..កូរ៉ុស ១:១៣ ។ ហើយមនុស្សម្នាក់ៗដែលដើរចេញពីសេចក្តីស្លាប់មកឯជីវិត គឺអាច "យល់ព្រម បោះត្រាដៅចំណាំទុកថា ព្រះទ្រង់ពិតមែន" ..យ៉ូហាន ៣:៣៣ ។ គេអាចធ្វើទីបន្ទាល់ថា: "ខ្ញុំត្រូវការជំនួយ ហើយខ្ញុំរកឃើញសេចក្តី ជំនួយនោះនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវ" ។ សេចក្តីត្រូវការទាំងអម្បាលម៉ានក៏បានផ្តល់ ហើយការស្រែកឃ្លាននៃព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ ក៏បានបំពេញសព្វ

គ្រប់ ហើយឥឡូវនេះ ចំពោះរូបខ្ញុំព្រះគម្ពីរឋិតិវិសុទ្ធគឺជាការបើកសំដែងពី ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។ បើលោក អ្នកនឹងសួរខ្ញុំថា ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមានជំនឿជឿ ដល់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ នោះខ្ញុំនឹង ឆ្លើយជំរាបថា៖ "ចំពោះរូបខ្ញុំព្រះយេស៊ូគឺជា ព្រះអង្គសង្គ្រោះ" ។ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំ មានជំនឿលើព្រះគម្ពីរ?..ពីព្រោះខ្ញុំបាន រកឃើញថា "ព្រះគម្ពីរ គឺជាព្រះបន្ទូល ព្រះមកកាន់ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ" ។ យើង- អាចមានកសិណសាក្សីដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ ថាព្រះគម្ពីរគឺពិតប្រាកដមែន ដែលព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ ។ យើងដឹងដោយប្រាកដថា យើងពុំមែនដើរតាមរឿងព្រេងនិទានដែលបង្កើតឡើង ដោយល្បិចកលដ៏ប្លែក ប្រសប់របស់មនុស្សនោះទេ។ លោកពេត្រុសដាស់តឿន ដល់បងប្អូនស្នូល របស់គាត់ថា៖ "ចូរអ្នករាល់គ្នាចំរើនឡើងក្នុងព្រះគុណ និងក្នុង ការស្គាល់ដល់ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះនៃយើង និងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះសង្គ្រោះនៃ យើងរាល់ គ្នា" ..ពេត្រុសទី២ ៣:១៨។ នៅពេលដែលកូនចៅនៃព្រះ រីកចំរើន ផ្នែក ព្រះគុណ គេនឹងបានទទួលប្រក្រតិសន្ធិការយល់ដឹងយ៉ាងច្បាស់លាស់នៃព្រះ បន្ទូលរបស់ទ្រង់។ គេនឹងមើលឃើញពន្លឺថ្មី និងសោភ័ណភាពនៃសច្ចៈមិដ៍ ពិសិដ្ឋ នៅក្នុងពន្លឺនោះ។ ទាំងនេះគឺជាការពិតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុម ជំនុំគ្រប់ សម័យកាល ហើយការពិតនេះនឹងនៅបន្តរហូតដល់ទីបំផុតផង។ "ផ្លូវរបស់ មនុស្សសុចរិតធៀបដូចជាពន្លឺដែលកំពុងតែរះឡើង ដែលភ្លឺកាន់ តែខ្លាំងឡើងៗ រហូតដល់ពេញកម្លាំង" ..សូភាសិត ៤:១៨។

ដោយសារសេចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះ នោះយើងមើលឃើញចាប់ពីពេល នេះ តទៅ ហើយរក្សាខ្លួនបន្តរសេចក្តីសន្យានៃព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីឱ្យមានការ លូតលាស់ រីកចំរើនខាងប្រាជ្ញាស្មារតី..ប្រាជ្ញាមនុស្សលោកផ្សាភ្ជាប់នឹងព្រះ ជាម្ចាស់ហើយគ្រប់ទាំងអំណាចនៃយើងបាននាំចូលមកផ្ទាល់ជាមួយប្រភព នៃពន្លឺ។ យើងអាចមានសេចក្តីអំណរវិករាយ ពីព្រោះអ្វីៗដែលធ្វើឱ្យយើង

យើងមានការស្រពិច ស្រពិលពីមុនមកបានប្រែក្លាយជាសាមញ្ញវិញ ។ អ្វីដែល
ពិបាកយល់នឹងមាន ចម្លើយស្រាយបំភ្លឺ ហើយនៅទីណាដែលអារម្មណ៍សាម-
ញ្ញរបស់យើងតែងមាន ការកាន់ច្រឡំ យើងនឹងឃើញនូវការចុះសំរុងគ្នាយ៉ាង
ល្អឥតខ្ចោះទៅវិញ ។ " ត្បិតឥឡូវនេះយើងមើលឃើញបែបស្រអាប់ ដូចជា
ដោយសារកញ្ចក់ តែវេលា នោះនឹងឃើញមុខទល់នឹងមុខ..ឥឡូវនេះខ្ញុំស្គាល់
មិនទាន់អស់ តែនៅវេលានោះ ខ្ញុំនឹងស្គាល់វិញដូចជាព្រះទ្រង់ស្គាល់ខ្ញុំដែរ"
..កុរិនថូសទី១ ១៣:១២ ។

ការស្គាល់ព្រះ--Knowing God

ភាសាសត្វ
⊗⊗⊗

ព្យុះទឹកកក (Snowstorm) ធ្លាក់យ៉ាងខ្លាំង ដែលធ្វើឱ្យមនុស្សម្នាចិត្ត
នៅ ក្នុងលំនៅដ្ឋានរៀងៗខ្លួន ។ ចំណែកឯប្រែអ៊ិនក៏មិនបានទៅសាលាដែរ ។
កំពុងតែ ចូកទឹកកកចេញពីផ្លូវដើរនៅឆ្ងាយខាងក្រោយផ្ទះ និងកំពុងនឹកភ្នកដល់
រឿងអ្វីមួយ ស្រាប់តែប្រែអ៊ិនភ្នាក់ព្រើតដោយពួកសំរែកខ្សៀវខ្មាតាមចន្លោះ
បង្អួច ។ តើជាស្នូរ នៃគ្រាប់ព្រិលឬ? ទេ មិនមែនទេ គឺជាសំរែកនៃសត្វស្លាប-
មួយហ្នឹងតូចដែល កំពុងរង្វេងកណ្តាលព្យុះទឹកកក ឆ្លេឆ្លារកទីជំរក ។ ប្រែអ៊ិន
គិតថាពពួកសត្វទាំង នេះត្រូវការជំនួយហើយ ។ ប្រសិនបើគេមិនទៅជួយទេ
នោះវាប្រាកដជាកក ស្លាប់ដោយអាកាសដ៏សែនត្រជាក់នោះហើយ ។ ប្រែអ៊ិន
បើកទ្វារបំភ្លឺភ្លើងរួចចេញទៅកៀងសត្វទាំងនោះឱ្យចូលមកខាងក្នុង ប៉ុន្តែសត្វ
ទាំងនោះបានរត់ ប្រសាចដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច ។

យី! តើវាមិនដឹងថាខ្ញុំប្រឹងជួយសង្គ្រោះវាដែរទេឬអី? ប្រែអ្វីគិតថាធ្វើ
ម៉េច ឱ្យខ្ញុំអាចនិយាយភាសារបស់វាបាន នោះខ្ញុំនឹងប្រាប់ទៅវាឱ្យបានដឹង។
ចុង បញ្ចប់ប្រែអ្វីអស់សង្ឃឹមនឹងជួយដល់សត្វទាំងនោះ។ ប្រែអ្វីពិចារណា
ថា: "មានតែវិធីម្យ៉ាងគត់ដែលអាចជួយសង្គ្រោះវាបាន..គឺមានតែខ្ញុំជាសត្វ
នោះដែរ។ គេមិនអាចធ្វើអ្វីទៀតបាន។ ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាមានព្រះហឫទ័យ
យ៉ាង នេះដែរចំពោះមនុស្សជាតិទាំងឡាយ។ សូមអាននៅវគ្គដែលចង្អុល
បង្ហាញត្រង់ ទំព័រ ១២២ ដើម្បីនឹងស្វែងយល់ថាតើព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់មាន
ព្រះទ័យលើសពី ការនឹកស្រមៃរបស់យើងអម្បាលមានទៅទៀត?

- ☞ ហេតុដូចម្តេចបានជាព្រះទ្រង់សុគតជំនួសយើងរាល់គ្នា?
- ☞ តើការដែលបានស្គាល់ព្រះមានឥទ្ធិពលយ៉ាងណាដែរចំពោះការ
រស់នៅរបស់អ្នក?

សូមពិចារណា:

- ☞ មើលពេលអស្តង្គត-តើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះយើង
យ៉ាងណា?
- ☞ ជួយដល់កុមារាកុមារីឱ្យបានស្គាល់ព្រះថែមទៀត--តើអ្នកនឹងធ្វើ អ្វី
និងត្រូវនិយាយយ៉ាងណា?

សូមអានថែមទៀត:

- ☒ អេសាយ ១:១៨
- ☒ យ៉ូហាន ១៧:៣
- ☒ រ៉ូម ៨:៣៨-៣៩

សេចក្តីអំណរអីករាយក្នុងព្រះអម្ចាស់

ទំព័រ. ១៧៧

ព្រះអម្ចាស់បានដង្ហោយហោរាស្រ្តរបស់ទ្រង់ ឱ្យធ្វើជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះគ្រិស្ត ដើម្បីនឹងធ្វើសេចក្តីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីអាណិតមេត្តារបស់ព្រះ យេហូវ៉ា។ ដូចដែលព្រះគ្រិស្តបានបើកសំដែងឱ្យយើងឃើញនូវអត្តចរិកដ៏ពិត ប្រាកដនៃព្រះវរបិតា ដូច្នោះយើងត្រូវតែបង្ហាញព្រះគ្រិស្តទៅកាន់ លោហិតដែល ពុំទាន់ស្គាល់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្រទន់ និងសន្តោសរបស់ទ្រង់ផងដែរ ។ ព្រះគ្រិស្តមានព្រះបន្ទូលថា: " ដូចជាទ្រង់បានចាត់ទូលបង្គំឱ្យមកក្នុង

លោកិយដែរ ដូច្នោះហើយទើបទូលបង្គំចាត់គេឱ្យទៅក្នុងលោកិយដែរ”
..យ៉ូហាន ១៧:១៨ ។

" គឺទូលបង្គំនៅក្នុងគេហើយទ្រង់គង់ក្នុងទូលបង្គំ ប្រយោជន៍ឱ្យលោកិយបានដឹងថា គឺទ្រង់ដែលចាត់ឱ្យទូលបង្គំមក" ..យ៉ូហាន ១៧:២៣ ។ សាវ័កប៉ូលបានមាន ប្រសាសន៍ទៅកាន់សាវ័កដទៃទៀតថា: " គឺអ្នករាល់គ្នាជាសំបុត្ររបស់យើងខ្ញុំ ហើយ ទាំងកត់ទុកក្នុងចិត្តយើងខ្ញុំផង ដែលមនុស្សទាំងអស់ក៏ដឹងហើយអាន មើលដែរ" ..កូរិនថូសទី២ ៣:២។ ព្រះគ្រិស្តធ្វើសំបុត្រទៅកាន់លោកិយតាម រយៈវាស្ត្ររបស់ទ្រង់គ្រប់ៗរូប ។ ប្រសិនបើអ្នកជាអ្នកដើរតាមព្រះគ្រិស្តនោះអ្នក ជាអ្នកនាំសាររបស់ព្រះ ទៅកាន់ក្រុមគ្រួសារ ភូមិស្រុក គ្រប់ច្រកល្អកដែលអ្នក រស់នៅ ។ ព្រះគ្រិស្តដែលគង់នៅក្នុងខ្លួនអ្នកមានចំណងយ៉ាងខ្លាំងនឹងមាន ព្រះបន្ទូលទៅកាន់ចិត្តអស់អ្នកណាដែលមិនទាន់ស្គាល់ទ្រង់។ ប្រហែលជាគេមិន ដែលអានព្រះគម្ពីរ ឬមួយគេពុំដែលឮដំណឹងល្អរបស់ព្រះ មកកាន់រូបគេតាម រយៈទំព័រនៃព្រះគម្ពីរ ឬមួយគេពុំឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះជាម្ចាស់តាម រយៈ ការងាររបស់ទ្រង់ផង ។ ប្រសិនបើអ្នកជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះគ្រិស្តដ៏ ពិតប្រាកដ មែននោះអ្នកដទៃនឹងបានណែនាំឱ្យយល់ខ្លះៗនូវសិរីល្អរបស់ទ្រង់ និងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងបំរើដល់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈរូបអ្នក ។

អ្នកគ្រិស្តានគឺជាអ្នកដែលកាន់ពន្លឺប្រទីប បំភ្លឺផ្លូវទៅឯស្ថានសួគ៌ ។ គេត្រូវតែបង្ហាញ ទៅដល់លោកិយនូវពន្លឺដែលចេញមកអំពីព្រះគ្រិស្ត ។ ជីវិត និងអត្តចរិត របស់គេគួរតែជាគំរូដល់អ្នកដទៃ ប្រយោជន៍ឱ្យអ្នកទាំងនោះ ទទួលការយល់ដឹង ដ៏ត្រឹមត្រូវអំពីព្រះគ្រិស្ត និងកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ ។

ប្រសិនបើយើងតំណាងឱ្យព្រះគ្រិស្ត យើងនឹងធ្វើឱ្យកិច្ចការរបស់ទ្រង់លេចឡើង គួឱ្យចាប់ចិត្តទៅតាមធាតុពិតនៃកិច្ចការទាំងនោះដែរ ។ អ្នកគ្រិស្តានដែល ប្រមូលផ្តុំតែភាពអពមង្គល និងភាពហួសសៅដាក់ក្នុងវិញ្ញាណរបស់គេហើយ ខ្សឹបខ្សៀវនិងរអ៊ូរទាំ គឺបានបង្ហាញអ្នកដទៃនូវភាពតំណាងក្លែងក្លាយ

របស់ព្រះ ជាម្ចាស់ និងជីវិតរបស់អ្នកគ្រិស្តាន។ គេធ្វើឱ្យអ្នកដទៃនឹកគិតថា ព្រះពុំមាន អំណរនឹងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់មានសេចក្តីសុខសាន្តឡើយ ហើយហេតុ ដូច្នោះគេមាន សេចក្តីបន្ទាល់ក្លែងក្លាយប្រឆាំងនឹងព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ របស់យើង ។

អារក្សសាតាំងអបអរក្រែលែងនៅពេលដែលវាអាចដឹកនាំកូនចៅរបស់ ព្រះ ឱ្យចូលក្នុងភាពគ្មានជំនឿ និងភាពអស់ទឹកចិត្ត។ វាសប្បាយរីករាយ ដោយឃើញ យើងមិនទុកចិត្តនឹងព្រះជាម្ចាស់មានសេចក្តីមន្ទិលសង្ស័យអំពី ព្រះរាជបំណងនិង ព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ក្នុងផែនការសង្គ្រោះយើង។ វាពេញ ចិត្តធ្វើឱ្យយើងទទួលអារម្មណ៍ថាព្រះជាម្ចាស់នឹងធ្វើឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់ ដល់រូប យើងដោយសារតែ ទិព្វញ្ញាណរបស់ទ្រង់។ គឺជាការងាររបស់អារក្សសាតាំង ដែលបង្ហាញឱ្យគេឃើញ ព្រះបែបដូចជាខ្លះនូវធម៌មេត្តានិងសេចក្តីអាណិត- អាសូរ។ វាបំភ្លេចនូវសច្ចធម៌ដែលទាក់ទិនដល់ព្រះជាម្ចាស់ ។ វាបំពេញអារម្មណ៍ នូវការស្រមៃស្រមៃ និងអារម្មណ៍មិនពិត ដែលទាក់ទងនឹងព្រះជាម្ចាស់ ហើយដោយមិនតាំងលើ សច្ចធម៌របស់ព្រះជាម្ចាស់នោះ យើងបែរជាផ្ទង់ អារម្មណ៍របស់យើងលើការ បង្ហាញខុសនៃអារក្សសាតាំងហើយបង្ហាបង្ហាន ព្រះជាម្ចាស់ដោយការមិនទុកចិត្តទ្រង់ ព្រមទាំងខ្សឹបខ្សៀវប្រឆាំងនឹងទ្រង់។ អារក្សសាតាំងថែមទាំងស្វែងរក ឱកាសនឹងធ្វើឱ្យអស់អ្នកដែលមានសេចក្តី ជំនឿសាសនាមានការស្រពាប់ស្រពោន។ សាតាំងចង់ធ្វើឱ្យមានការនឿយ ណាយ និងលំបាកវេទនា ហើយនៅពេល អ្នកគ្រិស្តានមើលឃើញជីវិតគេនៅ ក្នុងទិដ្ឋភាពបែបនេះ កាលបើគេពុំមាន សេចក្តីជំនឿមាំទាំងនោះក៏ធ្លាក់ចុះ ទៅក្នុងការកុហក បោកប្រាសរបស់អារក្ស សាតាំងជាលើកទី២។

មានមនុស្សជាច្រើន ដើរតាមគន្លងផ្លូវនៃជីវិតរស់នៅលើតែកំហុស ការបរាជ័យ និងការខកចិត្ត ហើយចិត្តរបស់គេពោរពេញទៅដោយភាពទុក្ខ សោក និងការអស់សង្ឃឹម ។ នៅពេលដែលខ្ញុំទៅឯប្រទេសនៃទ្វីបអឺរ៉ុប មាន- ប្រសិទ្ធិ ម្នាក់ដែលធ្វើបែបនេះ ហើយដែលមានទុក្ខកង្វល់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបានសរសេរ សំបុត្រ មកខ្ញុំដើម្បីសូមនូវពាក្យលើកទឹកចិត្តខ្លះៗ ។ នៅពេលត្រឹមន្ទាប់ពីខ្ញុំអាន លិខិតរបស់ ប្រសិទ្ធិនោះហើយខ្ញុំបានសុំបិទឃើញថា ខ្ញុំបានទៅឯសួនច្បារមួយ ហើយមានមនុស្ស ម្នាក់ដែលហាក់ដូចជាម្ចាស់នៃសួនច្បារនោះ ជាអ្នកដឹកនាំ ខ្ញុំតាមគន្លងផ្លូវនៃសួន ច្បារ ។ ខ្ញុំកំពុងតែបះផ្កាផងទាំងឡាយ ក្នុងចិត្តត្រេក- ត្រអាលនឹងគន្លងផ្លូវនៃផ្កា ទាំងនោះ ស្រាប់តែប្រសិទ្ធិនោះដែលដើរពីម្ខាងខ្ញុំបាន ហៅឱ្យខ្ញុំបែរអារម្មណ៍មកឯ បន្ទាខ្លះ ដែលមើលឃើញនៅច្រើនប្រាង្គរលើ ផ្លូវនាង ។ នៅទីនោះនាងបានខ្វល់ ខ្វាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ។ នាងមិនបានដើរតាម គន្លងផ្លូវអ្នកដែលនាំនាងនោះ ប៉ុន្តែ បែរដើរទៅកណ្តាលបន្ទាទៅវិញ ។ នាង- ទូញសោកថា: "ឱ! គួរឱ្យស្តាយណាស់ ដែលសួនច្បារដ៏ស្រស់ត្រកាលនេះបែរ ជាខូចដោយសារបន្ទាទៅវិញ!" ។ នៅពេលនោះអ្នកនាំផ្លូវក៏ពោលថា: "ចូរកុំ រវល់នឹងបន្ទាទាំងនោះវាទាំតែឱ្យអ្នក រលូនផ្លូវចិត្តទេ ចូរប្រមែប្រមូលផ្កាគ្រប់ យ៉ាងទាំងនេះទៅ" ។

តើគ្មានចំណុចដ៏ភ្លឺថ្លាណាទៅក្នុងការពិសោធន៍របស់អ្នកទេឬអី? តើអ្នក- មិន ដែលមានរយៈពេលដ៏ថ្លៃថ្លាណាមួយ នៅពេលដែលចិត្តរបស់លោកអ្នក ប្រកប ដោយក្តីអំណរវិករាយក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ យេស៊ូវទេឬ? នៅពេលដែល លោកអ្នកក្រឡេកមើលទៅទំព័រនៃការ ពិសោធន៍ក្នុងជីវិតរបស់ លោកអ្នក តើលោកអ្នកមិនបានឃើញទំព័រដែល ប្រកបដោយសេចក្តីអំណរសប្បាយទេឬអី? តើទាំងអស់នេះមិនមែនជាពាក្យ សន្យានៃព្រះជាម្ចាស់ដែល ប្រៀបទៅបានគន្លងផ្លូវនៃបុព្វជាតិ ដែលដុះលូត

លាស់នៅតាមផ្លូវរបស់អ្នក គ្រប់ទាំងជំហាននោះទេឬអ្វី? តើលោកអ្នកនឹង
មិនឱ្យសោភ័ណភាព និងភាព ផ្អែមល្អៃមទាំងនោះបំពេញចិត្តលោកអ្នកដោយ
សេចក្តីអំណរទេឬអ្វី?

បន្ទាទាំងនោះនឹងគ្រាន់តែធ្វើឱ្យលោកអ្នកមានរបួសតែប៉ុណ្ណោះ ហើយ
ប្រសិនបើលោកអ្នកប្រមែប្រមូលតែរបួសទាំងនោះ ហើយបង្ហាញទៅកាន់អ្នក
ដទៃនោះ ក្រៅអំពីការប្រមាថដល់ព្រះគុណដ៏វិសេសវិសាលនៃព្រះជាម្ចាស់
ដោយរូបអ្នកផ្ទាល់ តើមិនមែនជារូបអ្នកទេឬ ដែលបង្អាក់ដំណើរអ្នកឯទៀត
ដែលនៅជុំវិញអ្នកមិនឱ្យដើរទៅក្នុងវិថីនៃជីវិត? វាមិនមែនជាអំពើដែល
ប្រកប ដោយគតិបណ្ឌិតសោះបើយើងប្រមែប្រមូលតែ អនុស្សាវរីយ៍ដែលមិន
ល្អទាំង ឡាយពីអតីតកាល..អំពើអាក្រក់ និងការខកចិត្ត និយាយតែអំពើរឿង
និងយំសោយ ដែលមិនល្អតែអំពើរឿងនោះដរាបដល់ខ្លួនយើងទន់ខ្សោយដោយ
ការអស់ទឹកចិត្ត ។ មនុស្សដែលអស់ទឹកចិត្តមានចិត្តពោរពេញទៅដោយភាព
អន្ទការបិទបាំង អស់ទាំងពន្លឺពីព្រះជាម្ចាស់ដែលបំភ្លឺវិញ្ញាណរបស់គេហើយ
ស្រមោលនោះក៏បិទបាំងរាំងផ្លូវអ្នកដទៃទៀត ។

ចូរយើងផ្អែមអំណរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះរូបភាពដ៏ត្រចង់ច្បាស់
ដែល ទ្រង់បានបង្ហាញដល់យើងរាល់គ្នា ។ ចូរយើងរាល់គ្នាប្រមែប្រមូលអស់
ទាំងសេចក្តីអះអាងធានារ៉ាប់រងទាំងនោះជានិច្ចជាកាល ។ ព្រះរាជបុត្រានៃ
ព្រះជាម្ចាស់ចាកចោលបល្ល័ង្កនៃព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ ហើយបានប្រដាប់
ព្រះកាយ ទ្រង់ដោយភាពជាមនុស្ស ដើម្បីអាចជួយសង្គ្រោះយើងរាល់គ្នា
ឱ្យរួចពីអំណាច នៃអារក្សសាតាំង ។ ជ័យជំនះរបស់ទ្រង់ដើម្បីបុព្វហេតុរបស់
យើងបើកចំហរ ស្ថានសួគ៌ចំពោះមនុស្សលោក ហើយបង្ហាញដល់គេ នូវវត្ថុ-
មាននៃទីបរិសុទ្ធ ដែលព្រះជាម្ចាស់បើកសំដែងឱ្យឃើញនូវសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។

ដំណេញមនុស្ស ដែលមានបាបក៏បានលើកចេញអំពីរណ្តៅនៃសេចក្តីវិនាស ដែលអំពើបាបបាន ជំរុញទំលាក់ទៅ ហើយបាននាំគេឱ្យមានការភ្ជាប់ទំនាក់ ទំនងឡើងវិញជាមួយ នឹងព្រះជាម្ចាស់ដ៏អស់កល្ប ហើយគេទ្រាំអត់ធននឹង ការសាកល្បងនៃព្រះ ជាម្ចាស់តាមរយៈសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងព្រះដ៏ប្រោស លោះនៃយើង..គ្របដណ្តប់ ដោយនូវភាពសុចរិតនៃព្រះគ្រិស្ត និងសរសើរតំ កើងដល់បង្គំរូបរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់ ។ ទាំងអស់នេះជារូបភាពដែលព្រះជាម្ចាស់ ឱ្យយើងផ្ទុះចិត្តមើល ។

នៅពេលណាដែលយើងហាក់ដូចជាមន្ទិលសង្ស័យចំពោះសេចក្តី ស្រឡាញ់ របស់ទ្រង់ ហើយមិនទុកចិត្តទៅលើពាក្យសន្យារបស់ទ្រង់ នោះ យើងប្រមាថ មើលងាយដល់ទ្រង់ហើយធ្វើឱ្យមានកង្វល់ដល់ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ផង ។ តើមាតាទទួលអារម្មណ៍យ៉ាងណាដែរ ប្រសិនបើកូន របស់នាងអ្វីទាំងប៉ុន្មាន អំពើនាងហាក់ដូចជារូបនាងជាមាតាគ្មានបំណងល្អ ចំពោះរូបគេសោះ? តែតាម ការពិតការព្យាយាមនៃជីវិតរបស់នាងទាំងស្រុង គឺដើម្បីតែផលប្រយោជន៍ និងភាពសុខស្រួលរបស់កូន ប្រសិនបើគេមន្ទិល សង្ស័យចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់នាង គេធ្វើឱ្យនាងជាមាតាមានការខក ចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ។ តើមាតាបិតាទទួល អារម្មណ៍យ៉ាងណាទៅនៅពេលដែលកូន ប្រព្រឹត្តយ៉ាងដូច្នោះមកលើរូបគាត់? តើព្រះវរបិតានៃគរឋានសួគ៌មាន ព្រះហឫទ័យយ៉ាងដូចម្តេច នៅពេលដែល យើងមិនទុកចិត្តសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ទ្រង់..ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលនាំឱ្យទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាដ៏ជាទិស្នូន ភ្នំតែមួយអង្គគត់របស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យយើងមានជីវិតគង់នៅនោះ? សារកម្ចីក់ បានសរសេរថា: " ឯព្រះអង្គដែលមិនបានសម្តែងទុក នូវព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ បង្កើត គឺបានបញ្ជូនទ្រង់មកជំនួសដល់យើងរាល់គ្នា នោះតើមានទំនងអ្វី

ឱ្យទ្រង់មិនប្រទានគ្រប់របស់ទាំងអស់មកយើងរាល់គ្នា?" ..រ៉ូម ៨:៣២ ។

ប៉ុន្តែតើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលទោះជាគេមិនបាន បញ្ចេញវាថា ក៏បានសំដែងចេញឱ្យឃើញតាមរយៈសកម្មភាពរបស់គេថា: "ព្រះជាម្ចាស់ពុំមានបំណងបែបនេះមកកាន់គេឡើយ ។ ប្រហែលជាទ្រង់ ស្រឡាញ់អ្នកដទៃ ក៏ប៉ុន្តែ ទ្រង់ពុំស្រឡាញ់ខ្ញុំទេ"។ គំនិតបែបនេះធ្វើឱ្យមាន គ្រោះថ្នាក់ដល់ព្រលឹងរបស់អ្នកផ្ទាល់ ព្រោះថាគ្រប់ទាំងពាក្យនៃការមន្ទិល សង្ស័យ ដែលពោលចេញពីបច្ចុប្បន្នមាត់យើង គឺជាការអន្ទងហៅសេចក្តីល្ងង់ ល្ងង់របស់អារក្សសាតាំង។ ការល្ងង់ល្ងង់នេះនឹងបង្កើនទំនោរចិត្តរបស់អ្នក ដែលមន្ទិលសង្ស័យ នោះឱ្យកើនឡើងហើយវាបណ្តោយឱ្យពួកទេវតានៃ ដំណឹងល្អមានការព្រួយចិត្តផងដែរ ។ នៅពេលដែលអារក្សសាតាំងល្ងង់ ល្ងង់អ្នក ចូរកុំបន្តិចចេញនូវពាក្យមួយម៉ាត់ណាដែលមានកាមន្ទិលសង្ស័យឬ សេចក្តីងងឹតឡើយ ។ ប្រសិនបើអ្នកសំរេចចិត្តបើកចំហរទ្វារទទួលសំណូមពរ របស់អារក្សសាតាំង ចិត្តរបស់អ្នកនឹងត្រូវបានបំពេញដោយការមិនទុកចិត្ត និងសេចក្តីចម្ងល់ប្រឆាំងបះបោរតាំងនឹងព្រះ ។ ប្រសិនបើអ្នកបញ្ចេញ អារម្មណ៍ដែលមានការមន្ទិលសង្ស័យគ្រប់ទាំងសេចក្តីមន្ទិលដែលអ្នកសំដែង ចេញមកនោះ- មិនត្រឹមតែមានប្រតិកម្មមកលើខ្លួនអ្នកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជា គ្រាប់ពូជដែលដុះពន្លកលូតលាស់ឡើង បង្កើតផ្លែផ្កាទៅក្នុងជីវិតអ្នកដទៃ ថែមទៀតផង ។ អំពើនោះវាមិនអាចនឹងបន្ស្រាបនូវឥទ្ធិពលនៃពាក្យរបស់ អ្នកឡើយ ។ លោកអ្នកផ្ទាល់ប្រហែលជាអាចរើបំរះចេញអំពីរដូវនៃសេចក្តី ល្ងង់នោះ និងរួចពីអន្ទាក់របស់អារក្សសាតាំងបាន ក៏ប៉ុន្តែអ្នកដទៃទៀត ដែលត្រូវបានវាតចេញដោយឥទ្ធិពលរបស់អ្នក ប្រហែលជាមិនអាចរត់គេច អំពីភាពបាត់បង់សេចក្តីជឿនឡើយដែលអ្នកបានបង្ករនោះឡើយ ។ ដូច្នោះជាការសំខាន់ណាស់ដែលយើងត្រូវតែពោលតែអ្វីដែលលឿនផ្តល់នូវកម្លាំងដល់ វិញ្ញាណនិងជីវិតតែប៉ុណ្ណោះ

ពពួកទេវតាកំពុងតែត្រងត្រាប់ពាក្យពេចន៍របស់អ្នក តើអ្នកពោល
បែប ណាទៅកាន់លោកិយអំពីព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌។ ចូរឱ្យការ
សន្ទនារបស់ អ្នកនិយាយតែអំពីព្រះអម្ចាស់ដែលគង់នៅ ដើម្បីជួយអង្វរ
ករជំនួសយើង នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះវរបិតា។ នៅពេលដែលអ្នកកាន់
ដៃមិត្តរបស់អ្នក ចូរឱ្យការសរសើរតំកើងទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់បានស្ថិតនៅ
លើបបូរមាត់របស់ អ្នក និងជ្រាបដល់ជ្រុងផ្ទៃក្នុងនៃចិត្តរបស់អ្នក។ ការយ
វិការបែបនេះនឹងទាក់ ទាញអារម្មណ៍របស់គេទៅលើព្រះយេស៊ូ។

គ្រប់គ្នាមានសេចក្តីវេទនា និងទុក្ខព្រួយ ដែលលំបាកនឹងទ្រាំទ្រ និង-
ការ ល្បួងល្បួងដែលលំបាកនឹងទប់ទល់។ ចូរកុំប្រាប់បញ្ហាទាំងប៉ុន្មានរបស់
អ្នកទៅ មនុស្សផងទាំងឡាយ ដែលមាននិស្ស័យសាច់ឈាមទន់ខ្សោយជា
កម្មវត្ថុនៃ សេចក្តីស្លាប់ឡើយ ប៉ុន្តែចូរថ្វាយគ្រប់ទាំងអ្វីៗដល់ព្រះក្នុង
សេចក្តីអធិស្ឋាន វិញ។ ចូរបង្កើតជាច្បាប់មួយសំរាប់រូបអ្នកដែលនឹងមិន
ពោលពាក្យមួយម៉ាត់ ណាដែលមានការមន្ទិលសង្ស័យ ឬការអស់ទឹក
ចិត្ត។ អ្នកមានលទ្ធភាពយ៉ាង ច្រើនដើម្បីជួយបំភ្លឺជីវិតអ្នកដទៃទៀត
និងចំរើនកម្លាំងដល់ការព្យាយាម ប្រឹងប្រែងរបស់គេ ដោយនូវពាក្យសំដី
ដែលប្រកបដោយក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីអំណរដ៏បរិសុទ្ធ។

មានមនុស្សក្លាហានជាច្រើន ដែលទទួលសម្ពាធយ៉ាងឈឺចុកចាប់ដោយ
សារតែការល្បួងល្បួង ហើយស្នើតែបាត់បង់ស្មារតីនៅក្នុងការវិវាទជាមួយ
អំណាចនៃអារក្សសាតាំង។ ចូរកុំឱ្យមានការអស់ទឹកចិត្តដូចអ្នកដែលធ្វើការ
តស៊ូ យ៉ាងលំបាកស្វិតស្វាញនេះ។ ចូរជួយអបអរគេដោយពាក្យពេចន៍ប្រកប
ដោយក្តី សង្ឃឹម និងសេចក្តីក្លាហានដែលនឹងជួយជំរុញគេ ឱ្យធ្វើដំណើរ តាម-
ផ្លូវតទៅ ទៀត។ ធ្វើដូច្នោះពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទនឹងភ្លឺចំពោះចេញពីរូបអ្នក។

“ ដ្បិតគ្មាននរណា ម្នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សយើងដែលរស់សំរាប់ខ្លួនឯងទេ”

..រ៉ូម ១៤:៧។ អ្នកដទៃបានទទួលការលើកទឹកចិត្ត និងរីកចំរើនកម្លាំង ឬអស់
ទឹកចិត្ត ឬរវាត ចេញឆ្ងាយអំពីព្រះគ្រិស្ត និងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដោយសារ
តែឥទ្ធិពលដែល ចេញពីយើង ដោយមិនដឹងខ្លួនក៏សឹងមាន ។

មានមនុស្សជាច្រើនដែលមានគំនិតយល់ខុសអំពីជីវិត និងអត្តចរិតនៃព្រះ
គ្រិស្តជាម្ចាស់។ គេគិតថាទ្រង់គ្មានភាពកក់ក្តៅ និងសប្បាយរីករាយទាល់តែ
សោះ ពោលគឺទ្រង់តឹងតែង ម៉ឹងម៉ាត់ និងគ្មានអំណរ។ នៅក្នុងករណីជាច្រើន
ដែលការអនុវត្តន៍ក្នុងសាសនាទាំងមូល គឺត្រូវបានលាបពណ៌ដោយទស្សនៈដ៏
ស្រអាប់ដូច្នោះទៅវិញ។ គេតែងនិយាយថាព្រះយេស៊ូទ្រង់តែងតែព្រះកន្សែង
ក៏ប៉ុន្តែគេមិនដែលឃើញទ្រង់ញញឹមសោះ។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើងគឺពិតជា
ព្រះមួយអង្គដែលពោរពេញដោយសេចក្តីព្រួយ ហើយស្គាល់តែក្តីសោយ
សោកពីព្រោះតែទ្រង់បើកចំហរទឹកចិត្តរបស់ទ្រង់ទៅគ្រប់អស់ទាំងសត្រូវនៃ
មនុស្សលោក។ ទោះបីជាជីវិតរបស់ទ្រង់ គឺជាការបរិច្ចាគនិងគ្របដណ្តប់ទៅ
ដោយការ ឈឺចាប់ និងការខ្វល់ខ្វាយក៏ដោយ ក៏ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់មិន
បែកបាក់ឡើយ។ ទឹកមុខរបស់ទ្រង់ពុំបង្ហាញនូវទុក្ខសោកនិងហួងសៅឡើយ
ប៉ុន្តែជាទឹកមុខដែល មានភាពស្ងប់ស្ងាត់ ប្រកបដោយសន្តិភាពក្នុងផ្លូវចិត្ត។
ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់គឺ ជាប្រភពទឹកផុសនៃជីវិត ហើយនៅគ្រប់ទីកន្លែង
ដែលទ្រង់យាងទៅដល់ទ្រង់នាំ មកជាមួយនូវការសំរាក..សេចក្តីស្ងប់ សន្តិ-
ភាព..ភាពរីករាយ និងអំណរ សប្បាយ ។

ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើងគឺប្រាកដប្រជាណាស់ ហើយក៏ស្មោះអស់ពីចិត្ត
យ៉ាង ប្រាកដដែរ ក៏ប៉ុន្តែទ្រង់មិនដែលស្រពាបស្រពោននិងទុក្ខព្រួយឡើយ។
ជីវិត របស់អ្នកណាដែលត្រាប់តាមទ្រង់នឹងបានពោរពេញទៅដោយ គោល
បំណងដ៏ ស្មោះជាទីបំផុត។ គេនឹងមានចិត្តទទួលខុសត្រូវយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់។ អ្នក

ឯណាដែល លេងសើចមិនយកចិត្តទុកដាក់នឹងត្រូវកែប្រែអប់រំ ។ សំណើច
ស្រវឹងក្អាកក្អាយ ការកំប្លែងសើចអក និងមិនមានឡើយ ក៏ប៉ុន្តែសាសនានៃ
ព្រះយេស៊ូ ផ្តល់មក នូវសន្តិភាពដូចជាទឹកទន្លេហើយមិនមែនមកបំបាត់អំណរ
សប្បាយ ឬធ្វើឱ្យកករ ល្អក់ដល់ទឹកមុខពញីមរិករាយនោះក៏ទេដែរ ។
ព្រះយេស៊ូគ្រិស្តយាងមកពុំមែន សំរាប់ឱ្យយើងប្រៀនប្រដៅទ្រង់ទេ តែទ្រង់
យាងមកនេះដើម្បីប្រៀនប្រដៅ យើងវិញ ហើយនៅពេលដែលសេចក្តី
ស្រឡាញ់របស់ទ្រង់សណ្តិតនៅក្នុងចិត្ត នោះយើងនឹងដើរតាមគំរូដ៏ត្រចះ
ត្រចង់របស់ទ្រង់ ។

ប្រសិនបើយើងគិតផ្តោតអារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងទៅលើអំពើអយុត្តិធម៌ និង
អសប្បុរស របស់អ្នកដទៃ នោះយើងនឹងមិនអាចស្រឡាញ់គេដូចដែល
ព្រះគ្រិស្ត ស្រឡាញ់យើងឡើយ ប៉ុន្តែប្រសិនបើចិត្តរបស់យើងស្ថិតនៅលើ
សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីអាណិតមេត្តាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះគ្រិស្តមកលើរូប
យើង នោះវិញ្ញាណ បែបនោះនឹងហូរទៅកាន់អ្នកដទៃ ។ យើងនឹងស្រឡាញ់
និងគោរពគ្នាទៅវិញទៅ មកថ្វីបើមានកំហុសនិងភាពខុសឆ្គងដែលយើងមើល
ទៅឃើញ ។ យើងគួរតែ បណ្តុះបណ្តាលនូវការបន្តបន្ទាប់ខ្លួន និងការមិនទុក
ចិត្តចំពោះខ្លួនឯង (Self-distrust) ពីព្រោះការទុកចិត្តលើខ្លួនឯងពេកអាច
បណ្តាលឱ្យមានគំនិតល្ងៀង ..យើងនឹងបណ្តុះឱ្យមានអំណត់ធ្មត់យ៉ាងស្រទន់
ជាមួយកំហុសរបស់អ្នកដទៃ ។ អំពើទាំងនេះនឹងបំបាត់នូវភាពអាត្មានិយម
យ៉ាងចង្អៀតចង្អល់ ប៉ុន្តែនឹងធ្វើឱ្យ យើងមានចិត្តទូលំទូលាយ និងសប្បុរស
វិញ ។

អ្នកកវីទំនុកតំកើងពោលថា: " ចូរទុកចិត្តនឹងព្រះយេស៊ូវា ហើយប្រព្រឹត្ត
ការល្អចុះ យ៉ាងនោះអ្នកនឹងបាននៅក្នុងស្រុក ហើយចំអិតខ្លួនដោយសេចក្តី
ពិត " ..ទំនុកតំកើង ៣៧:៣ ។ " ចូរទុកចិត្តនឹងព្រះយេស៊ូវាចុះ " ។

ថ្ងៃនីមួយៗមានបញ្ហារបស់វា ហើយក្តីអំពល់ អល់អែក តែងមាននៅក្នុងយើង រាល់គ្នាព្រោះនៅ ពេលណាដែលយើងជួបគ្នាម្តងៗ យើងមានជាស្រេច និង ថ្លែងប្រាប់គ្នាទៅវិញ ទៅមកអំពីការទាំងនេះ។ បញ្ហាដែលមិនមែនជារបស់ ផងខ្លួននឹងចូលមកលុក លុយក្នុងចិត្ត ហើយគេទំយើនឹងសេចក្តីភ័យខ្លាច។ ទម្ងន់នៃសេចក្តីអន្ទះសាដែល សំដែងចេញមក ធ្វើឱ្យអ្នកឯទៀតគិតស្មានថា យើងពុំមានព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់និងអាណិត មេត្តា ដែលផ្សំព្រះការណ៍ជា ស្រេចចាំស្តាប់នូវសំណូមពរទាំងឡាយរបស់ យើង និងជាជំនួយនៅគ្រប់ពេល វេលាដែលយើងត្រូវការទ្រង់ទេ។

មានអ្នកខ្លះទៀតតែងមានសេចក្តីភ័យខ្លាច និងទទួលបញ្ហាដែលមិនមែន ជា របស់ផងខ្លួន។ ភស្តុតាងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវិតនៅជុំវិញខ្លួន ហើយគេ ត្រេកអរនឹងព្រះពរដ៏សម្បូណ៌ហូរហៀរជារៀងរាល់ថ្ងៃ ក៏ប៉ុន្តែគេ មើលមិនឃើញ នូវព្រះពរទាំងអស់នោះឡើយ។ ចិត្តរបស់គេនៅតែដិតជាប់ ជានិច្ចទៅលើបញ្ហា ដែលគេមិនចុះសំរុង ហើយដែលគេមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាច ថានឹងកើតមានឡើង ឬក៏មានការលំបាកខ្លះកើតឡើងពិតប្រាកដ ទោះបីជា- តិចតួចក៏ដោយ ក៏វាបំបិទ បំបាំងភ្នែករបស់គេពីបញ្ហាជាច្រើន ដែលតំរូវឱ្យគេ សំដែងការដឹងគុណដល់ព្រះ ជាម្ចាស់ដែរ។ ការលំបាកជាច្រើនដែលគេពិប ប្រទះ មិនដែលនាំគេឱ្យចូលមកឯ ព្រះជាម្ចាស់ដែលជាប្រភពតែមួយនៃជំនួយ របស់គេឡើយ តែវាបែរជាបំបែក បំបាក់រូបគេឱ្យឆ្ងាយពីទ្រង់ទៅវិញពីព្រោះ តែគេបែរប្រឆាំង និងរអ៊ូរទាំអំពី ទ្រង់។ តើយើងមានជំនឿបែបនេះឬ? តើហេតុអ្វីបានជាយើងមានចិត្តអកត្តញ្ចូ និងពុំមានទំនុកចិត្តលើព្រះដូច្នោះ? ព្រះយេស៊ូគឺជាមិត្តសម្លាញ់យើងគ្រប់ទាំង ទេវតាគឺយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ សុខុមាលភាពរបស់យើង។ យើងមិនគួរ អនុញ្ញាតឱ្យកង្វល់អល់អែក និងការ ព្រួយបារម្ភចំពោះជីវិតប្រចាំថ្ងៃមកបង្ករទុក្ខ ក្នុងអារម្មណ៍និងករណីកំដល់

ទឹកមុខរបស់យើងឡើយ។ ប្រសិនបើយើងធ្វើ ដូច្នោះ យើងនឹងមានបញ្ហាខ្លះ ដែលធ្វើឱ្យម្ល៉ោះម្ល៉ាងខ្លាចខ្លាត។ យើងមិនគួរបំណុល បណ្តោយទៅលើសេចក្តី កង្វល់ដែលគ្រាន់តែធ្វើឱ្យយើងម្ល៉ោះម្ល៉ាង និងស្មើយណាយ តែប៉ុណ្ណោះទេ ក៏ប៉ុន្តែ វាពុំបានជួយឱ្យយើងទ្រាំទ្រចំពោះការរំលោភឡើយ ។

លោកអ្នកប្រហែលជាអស់អែកនៅក្នុងមុខជំនួញ ពាណិជ្ជកម្ម សេចក្តី សង្ឃឹម របស់លោកអ្នកប្រហែលកាន់តែងងឹតទៅៗ ហើយលោកអ្នកប្រហែល ជាទទួល ការគំរាមកំហែងពីសំណាក់ការបាត់បង់។ ទោះជាយ៉ាងនោះក្តីសូម លោកអ្នកកុំអស់កម្លាំងទឹកចិត្តឱ្យសោះ ។ ចូរដាក់ក្តីកង្វល់របស់លោកអ្នកថ្វាយ ទៅព្រះជា ម្ចាស់ ហើយសូមលោកអ្នកនៅតែរឹងប៉ឹងនឹងអរសប្បាយចុះ ។ ចូរអធិស្ឋានសូម ប្រាជ្ញាអំពីព្រះដើម្បីរៀបចំកិច្ចការរបស់អ្នកដោយប្រុង ប្រយ័ត្ន។ បើធ្វើយ៉ាង ដូច្នោះលោកអ្នកអាចការពារពីការបាត់បង់និងទទួល ក្តីមហន្តរាយទៅបាន។ ចូរធ្វើគ្រប់ទាំងអ្វីៗដែលលោកអ្នកអាចធ្វើទៅបាន ដើម្បីនាំមកនូវលទ្ធផលដ៏គួរ ឱ្យពេញចិត្ត។ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានសន្យាថានឹង ជួយដល់យើង ក៏ប៉ុន្តែសេចក្តី ជំនួយនោះមិនមែនព្រឹកចេញពីការព្យាយាម របស់យើងឡើយ។ ទ្រង់សន្យាថា នឹងជួយយើងតែយើងត្រូវតែជួយខ្លួនឯង សិនទើបទ្រង់នឹងជួយយើងថែមទៀត។ នៅពេលដែលលោកអ្នកពឹងផ្អែកទៅ លើព្រះនោះចូរធ្វើគ្រប់ទាំងអ្វីៗ ដែលលោក អ្នកអាចធ្វើទៅបាន រួចសូម ទទួលយកលទ្ធផលដោយអំណរសប្បាយចុះ ។

ព្រះរាជបំណងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺពុំមែនឱ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ត្រូវ ទទួលនូវបន្ទុកនៃក្តីកង្វល់ឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះទ័យសុចរិតហើយ តែងបំពេញ សេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់។ ទ្រង់មិនមានព្រះបន្ទូលមកកាន់យើង ថា: "ចូរកុំភ័យ ខ្លាចអ្វី នៅក្នុងផ្លូវជីវិតរបស់អ្នកគ្មានឧបសគ្គឡើយ"នោះ

ទេ។ ទ្រង់ឈ្លែងយល់ ថា មានបញ្ហាវេទនា និងគ្រោះថ្នាក់ដែលទ្រង់នឹងជួយ
 ដោះស្រាយជាមួយយើង យ៉ាងសាមញ្ញ។ ទ្រង់ពុំបានស្នើសុំថាឱ្យយកកាស្ត្រ
 របស់ទ្រង់ចេញពីពិភពនៃអំពើ បាប និងទុច្ចរិតទេ ក៏ប៉ុន្តែទ្រង់ចង់លបង្ហាញគេ
 នូវលំនៅដ្ឋានដែលបិតនៅដ៏អស់ កល្យ។ សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់ចំពោះ
 សាវ័ករបស់ទ្រង់គឺយ៉ាងដូច្នោះវិញថា៖ "ទ្វលបង្គំមិនសូមឱ្យយកគេចេញពី
 លោកិយទេ គឺសូមឱ្យទ្រង់រក្សាគេឱ្យរួចពី សេចក្តីអាក្រក់វិញ" ..យ៉ូហាន
 ១៧:១៥។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ "នៅក្នុង លោកិយនេះ អ្នករាល់គ្នាមាន
 សេចក្តីវេទនាមែន ក៏ប៉ុន្តែចូរឱ្យអ្នកអរសប្បាយ ឡើង ព្រោះខ្ញុំបានឈ្នះ
 លោកិយហើយ" ..យ៉ូហាន ១៦:៣៣។

ក្នុងការអធិប្បាយរបស់ទ្រង់នៅលើភ្នំ ព្រះគ្រិស្តជាម្ចាស់បានបង្ហាត់
 បង្រៀន សាវ័ករបស់ទ្រង់នូវមេរៀនយ៉ាងថ្លៃថ្លា ទៅលើការចាំបាច់ក្នុងការ
 ទុកចិត្តព្រះ ជាម្ចាស់។ មេរៀនទាំងនេះបានរៀបចំឡើងដើម្បីលើកទឹកចិត្ត
 ដល់កូនចៅនៃ ព្រះជាម្ចាស់គ្រប់យុគសម័យ ហើយមេរៀនទាំងនេះក៏ធ្លាក់មក
 ដល់សម័យ បច្ចុប្បន្នយើងនេះពោលទៅដោយការបង្ហាត់បង្រៀន និង-
 ការរាំកំសាន្តចិត្ត។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានចង្អុលបង្ហាញដល់ពួកសាវ័ករបស់ទ្រង់
 នូវបក្សាបក្សីនៅព្រំ ភាលីយ នៅពេលដែលវាបានបន្តិសំនៀងដែលសម្តែង
 នូវការសរសើរតំកើង មិនអើរពើនឹងគំនិតនៃការកង្វល់ពីព្រោះ "វាមិនបាន
 សាបព្រួស ហើយវាក៏មិន ត្រូវច្រូតកាត់ដែរ"។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
 ក៏ព្រះវរបិតាដ៏មានមហិទ្ធិឬទ្ធិ នៅតែបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់វា។ ព្រះអង្គ
 សង្គ្រោះមានព្រះបន្ទូលថា៖ "តើអ្នកទាំងអស់គ្នាពុំមានតំលៃដ៏លើសលប់ជាង
 ពពួកបក្សាបក្សីទាំងនោះទេ ឬអ្វី?" ..ម៉ាថាយ..៦:២៦។ ព្រះដែលជួយផ្គត់
 ផ្គង់ចំពោះមនុស្សនិងសត្វសត្វ ទ្រង់លាតព្រះហស្ថរបស់ទ្រង់និងផ្គត់ផ្គង់ដល់
 សត្វសត្វនិករ។ បក្សាបក្សីនៅលើ អាកាស ក៏ពុំមែននៅឆ្ងាយផុតពីក្រសែ

ព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ដែរ។ ទ្រង់ពុំបាន ទំលាក់បានទំលាក់អាហារទៅក្នុងចំពុះ
 របស់វាមែន តែទ្រង់បានផ្តល់សេចក្តីត្រូវ ការនៃសត្វនោះ។ សត្វទាំងនោះត្រូវ
 តែប្រមែប្រមូលអស់ទាំងគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ដែលទ្រង់បានផ្តល់យ៉ាងបរិបូរណ៍
 ពាសពេញដី។ ពពួកបក្សាបក្សីទាំងនេះត្រូវ រៀបចំធ្វើសំបុករបស់ខ្លួនហើយក៏
 ត្រូវបញ្ជាក់ចំណីដល់កូនតូចៗរបស់វាដែរ។ វាហើរចេញទៅ ដោយសំឡេង
 អំណរខ្សៀវខ្សាអំពីការងាររបស់វា ពីព្រោះ "ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់អ្នក
 រាល់គ្នាបានប្រទានចំណីអាហារដល់បក្សាបក្សីទាំងនោះ"។ តើលោកអ្នកមិន-
 មានតំលៃលើសជាងពពួកបក្សាបក្សីនោះទេឬអ្វី? តើលោកអ្នកមិនមែនជា
 អ្នកគោរពបូជាដល់ព្រះដ៏ឆ្លាតវាងវៃដែលមានតំលៃ លើសជាងពពួកបក្សា-
 បក្សី នៅលើអាកាសនោះទេឬអ្វី? តើនោះមិនមែនជាព្រះ ដែលបង្កើតយើង
 រាល់គ្នា...ជាព្រះដែលថែរក្សាជីវិតរបស់យើង..ជាព្រះដែលបានជប់ស្នូនរាង
 កាយរបស់យើងទៅតាមរូបសណ្ឋាននៃទ្រង់ផ្ទាល់ ដែលបានផ្តល់នូវ គ្រប់
 សេចក្តីត្រូវការរបស់យើង ប្រសិនបើយើងគ្រាន់តែជឿទុកចិត្តដល់ទ្រង់នោះ
 ទេឬអ្វី?

ព្រះគ្រីស្ទបានចង្អុលទៅផ្កានៅទីវាលបង្ហាញដល់ពួកសារករបស់
 ទ្រង់។ បុព្វជាតិទាំងនោះដែលលូតលាស់ដ៏ស្រស់បំព្រងដោយនូវសំរស់យ៉ាង
 សាមញ្ញ ដែលព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌បានផ្តល់ឱ្យ គឺជាការសំដែងចេញនូវ
 សេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សនៅនាលោកិយនេះ។ ទ្រង់មានព្រះ
 បន្ទូលថា: "ចូរគិតពិចារណាមើលពីផ្កាក្នុងទីវាល តើវាដុះលូតលាស់
 យ៉ាងដូចម្តេច?"។ សំរស់និងភាពសាមញ្ញនៃបុព្វជាតិ ក្នុងធម្មជាតិទាំងអស់
 នេះគឺលើសអស់ទាំង សំលៀកបំពាក់ដ៏ឆើតឆាយនៃហ្វូងសាឡាម៉ូនទៅទៀត
 ផង។ សំលៀកបំពាក់ ឆើតឆាយដែលរៀបចំឡើងដោយស្នាដៃមនុស្ស

មិនអាចប្រៀបធៀបបានជា មួយនឹងសំរស់ដ៏សមសួននៃធម្មជាតិដ៏ស្រស់
 ត្រកាលនៃបុព្វជាតិទាំងនោះ ដែលជាស្នាដៃប្រាសាទរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាន
 ឡើយ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ "ប្រសិនបើព្រះទ្រង់បានតុបតែងតិណ
 ជាតិនៅលើទីវាល ដែលយើងចាត់ទុកជា របស់មិនសំខាន់ដែលត្រូវបង្ករដុត
 ចោលនោះ តើទ្រង់មិនតុបតែងឱ្យអ្នករាល់គ្នា លើសជាងទៅទៀតទេឬអ្វី?
 ឱ!មនុស្សដ៏មានជំនឿតិចអើយ!" ..ម៉ាថាយ ៦:៣០ ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់
 ជាវិចិត្រករតាក់តែងឱ្យផ្កាសាមញ្ញដែលនឹង វិនាសបាត់ក្នុងថ្ងៃណាមួយនូវ
 ពណ៌គ្រប់ប្រភេទ និងដ៏ប្រណិត តើទ្រង់យកព្រះ ទ័យទុកដាក់ប៉ុណ្ណាទៅ
 ចំពោះមនុស្សជាតិដែលទ្រង់បង្កើតមកដូចជារូបអង្គទ្រង់នោះ? មេរៀន
 របស់ព្រះគ្រិស្តនេះគឺជាការស្តីបន្ទោសដល់គំនិតអន្ទះអន្ទែង..ការ អល់អែក
 និងការមន្ទិលសង្ស័យនៃមនុស្សដែលគ្មានចិត្តជឿ ។

ព្រះយេស៊ូនឹងធ្វើឱ្យបុត្រាបុត្រីរបស់ទ្រង់អរសប្បាយ មានសុខសន្តិភាព
 និងមានចិត្តគោរពប្រណិបត្តដល់ព្រះ ។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ "ខ្ញុំឱ្យសេចក្តី
 សុខសាន្តរបស់ខ្ញុំដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយដែលខ្ញុំឱ្យនោះ មិនមែនដូចជាលោកិយ
 ឱ្យទេកុំឱ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាថប់បារម្ភឬភ័យឡើយ" ..យ៉ូហាន ១៤:២៧ ។ ខ្ញុំបាន
 និយាយសេចក្តីទាំងនេះប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឱ្យសេចក្តីអំណររបស់ខ្ញុំ
 បាននៅជាប់ និងអ្នករាល់គ្នា ហើយឱ្យសេចក្តីអំណររបស់អ្នករាល់គ្នាបាន
 ពោរពេញផង" ..យ៉ូហាន ១៥:១១ ។

សុភមង្គលដែលបានមកដោយមូលហេតុអាត្មានិយម ក្រៅអំពីផ្លូវនៃ
 ព្រះជាម្ចាស់ គឺមិននឹងរ មិនទៀងទាត់និងមិនប៊ិចប៊ែរឡើយ ។ សុភមង្គល
 នោះនឹងបាត់ បង់ទៅហើយចិត្តគេនឹងពោរពេញទៅដោយភាពឯកោ និងទុក្ខ
 ព្រួយ ។ ប៉ុន្តែមាន សេចក្តីអំណរសប្បាយ និងការពេញចិត្តនៅក្នុងកិច្ចការងារ
 បំរើព្រះជាម្ចាស់ ។ អ្នកគ្រិស្តានមិនដែលត្រូវបោះបង់ ឱ្យដើរតាមផ្លូវដែលមិន

ច្បាស់លាស់ឡើយ ។ គេមិនដែលទទួលការបោះបង់ទុកឱ្យនៅក្នុងការខកចិត្ត ឥតអំពើនោះទេ ។ ប្រសិនបើយើងមិនមានការសប្បាយនៅក្នុងជីវិតនេះ យើង នៅតែមានអំណរ សប្បាយដោយសារតែយើងមានរំពឹងដល់ជីវិត នាពេល អនាគតកាលដែលព្រះ ជាម្ចាស់នឹងប្រទានឱ្យជាពិត ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយអ្នកគ្រិស្តានអាចមានអំណរសប្បាយក្នុងការរួម សម្ព័ន្ធនឹងព្រះគ្រិស្ត ។ គេអាចមានពន្លឺនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ជាសុខ- ភាព ដ៏ជានិរន្តរ៍នៃវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ ។ គ្រប់ជំហាននៅក្នុងជីវិតអាចនាំឱ្យ យើងចូល ទៅជិតព្រះគ្រិស្តយេស៊ូ..អាចផ្តល់ឱ្យយើងនូវការពិសោធន៍ដ៏ជ្រាល ជ្រៅឡើង អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ហើយនាំឱ្យយើងឈានមួយជំហាន នៅក្នុងថែម ទៀតទៅជិតលំនៅឋានដ៏សុខសាន្តប្រកបដោយពរ ។ ដូច្នេះសូម កុំឱ្យយើងបោះ បង់ចោលនូវសេចក្តីទំនុកចិត្តរបស់យើង ក៏ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើង មានការធានាអះ អាងដ៏រឹងមាំជាងពេលមុនទៅទៀត ។ " ដរាបដល់ពេល ឥឡូវនេះព្រះយេហូវ៉ា បានជួយខ្ញុំ" ..សាំយ៉ូអែលទី១ ៧:១២ ហើយទ្រង់នឹង ជួយរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។ ចូរយើងក្រឡេកមើលទៅសរសរនៃវិមាន ដែលជា សេចក្តីរំលឹកយើង នូវអ្វីៗ ដែលព្រះយេហូវ៉ាបានធ្វើដើម្បីកំសាន្តចិត្តយើង និង ជួយសង្គ្រោះយើងឱ្យផុតពី កណ្តាប់ដៃនៃមេបំផ្លិចបំផ្លាញ (អារក្សសាតាំង) ។ ចូរយើងចងចាំជានិច្ចនៅក្នុង អារម្មណ៍នៃយើង នូវទឹកភ្នែកដែលទ្រង់បានជូត សំអាតការឈឺចាប់ដែលទ្រង់ បានជួយសំរាល..ការអន្ទះអន្ទែងដែលទ្រង់បាន ដកចេញទៅ សេចក្តីភ័យខ្លាច ដែលទ្រង់ជួយបំបាត់ចេញ..សេចក្តីប្រាថ្នាដែល ទ្រង់ជួយបំពេញ..ព្រះពរទាំង ឡាយដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យដល់យើងនោះ គឺដើម្បីជួយចំរើនកម្លាំងដល់យើង ឱ្យអាចទប់ទល់នឹងការលំបាក ដែលនឹង អាចជួបប្រទះនៅក្នុងឆាកជីវិតរបស់ យើង ។

យើងមិនត្រូវទន្ទឹងរង់ចាំមើលតែការទំលាក់គំនិតថ្មីៗ នៅក្នុងអធិករណីដែល នឹង កើតមាននោះឡើយ ក៏ប៉ុន្តែយើងត្រូវក្រឡេកមើលទៅអ្វីដែលកន្លងហួស ទៅ ក៏ដូចជាអ្វីដែលនឹងកើតមានដល់ដែរ រួចពោលថា: "ដរាបមកដល់ពេលឥឡូវ នេះព្រះយេស៊ូវបានជួយយើងខ្ញុំ" "ចូរឱ្យអ្នកមានកម្លាំងនៅក្នុងថ្ងៃនៃអាយុ របស់អ្នកចុះ" ..ចោទិយកថា ៣៣:២៥ ។ ការលំបាកវេទនានឹងមិនដែលធ្ងន់ ធ្ងរ ហួសកម្លាំងដែលព្រះប្រទានឱ្យយើងទ្រាំទ្រវានោះទេ ។ ដូច្នេះចូលឱ្យយើង ទទួល នូវការងារថ្វាយព្រះនៅទីណាដែលយើងអាចធ្វើបានចុះ ។ ចូរជឿជាក់ ថា ព្រះនឹង ប្រទានកម្លាំងដល់យើងសំរាប់ទ្រទ្រង់ ដែលធ្ងន់ល្មមនឹងការលំបាក ដែលនឹងកើត មានឡើងដល់យើងជាពិត។ បន្តិចម្តងៗទ្វារនៃនគរបាំងស្នូត នឹងបើកចំហរចាំ ទទួលកូនចៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ព្រះដ៏ប្រកបដោយសិរិល្អ និងប្រសិទ្ធិពរ ដ៏ពិរោះរណ្តំដូចជាភិរម្យដល់គេថា: " ឱពួកអ្នកដែលព្រះវិ- បិតានៃយើងបាន ប្រទានពរអើយ ចូរមកទទួលមតិកចុះ គឺជានគរដែលបាន រៀបចំទុកសំរាប់អ្នក រាល់គ្នាតាំងពីកំណើតលោកិយមក" ..ម៉ាថាយ ២៥:៣៤ ។

ពេលនោះអ្នកដែលបានសង្គ្រោះ(ត្រូវបានប្រោសលោះ ដោយសារការ- សុគត របស់ព្រះគ្រីស្ទ) នឹងបានទទួលការស្នាគមន៍ឱ្យចូលមកក្នុងដំណាក់ដែល ព្រះយេស៊ូវ បានរៀបចំសំរាប់ពួកគេ។ នៅឯទីនោះមិត្តភក្តិរបស់គេនឹងពុំមែន ជាប់ផង លោកិយដ៏អប្រិយ ជាមនុស្សកំភូត អ្នកគោរពរូបសំណាក អ្នក មិនបរិសុទ្ធ និងអ្នកដែលគ្មានជំនឿឡើយ ក៏ប៉ុន្តែគេនឹងចូលរួមជាមួយអ្នកទាំង ឡាយណា ដែលឈ្នះទៅលើអារក្សសាតាំងហើយដែលតាមរយៈព្រះគុណនៃ ព្រះជាម្ចាស់ អត្តចរិកដ៏ល្អឥតខ្ចោះបានចាប់កំណើតឡើង។ គ្រប់ទាំងទំនោរ ដែលទាញទៅរក អំពើបាប..គ្រប់ទាំងភាពមិនបរិសុទ្ធដែលធ្វើឱ្យគេមាន

ទុក្ខវេទនានៅលើផែនដី ក៏ត្រូវបានបំបាត់ចោលបង់ដោយសារតែព្រះលោហិត របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយភាព អស្ចារ្យ និងភ្នំថ្នាំនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ដែលលើស អស់ទាំងពន្លឺដ៏ត្រចះត្រចង់នៃ ព្រះអាទិត្យក៏បានប្រទានឱ្យដល់គេ ។ សោភ័ណភាពខាងសីលធម៌ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ នៃលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ នឹងបញ្ចាំង ចេញពីចិត្តគេមក ហើយភ្នំលើសអស់ទាំងភាព រុងរឿងទាំងឡាយដែលនៅ ខាងក្រៅផង ។ គេគ្មានកំហុសទាល់តែសោះនៅ ចំពោះមុខសេតបល្ល័ង្ក (White Throne) ដ៏ធំស្តើមស្តែហើយទទួលនូវ កិត្តិយស និងសិទ្ធិដូចជា ពពួកទេវតានៃព្រះដែរ ។

ក្នុងទិដ្ឋភាពនៃមតិកដ៏អស្ចារ្យ ដែលអាចក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្ស ជាតិ តើមនុស្សនឹងយកអ្វីទៅដូរឱ្យបានព្រលឹងរបស់ខ្លួនវិញ? ..ម៉ាថាយ ១៦:២៦ ។ ប្រហែលជាគេជាអ្នកក្រីក្រមែន ក៏ប៉ុន្តែនៅក្នុងខ្លួនរបស់គេមាន ទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយសដែលលោកិយនេះមិនអាចប្រគល់ឱ្យបានសោះ ឡើយ ។

ដោយនូវសិទ្ធិដ៏វិសេសវិសាល ដែលឧទ្ធិថ្វាយចំពោះកិច្ចការបំរើព្រះព្រលឹង មួយ (មនុស្សម្នាក់) ដែលបានប្រោសលោះ និងលាងសំអាតពីអំពើបាប នោះ- មាន តំលៃដ៏លើសលប់ក្រៃលែង ។ ហើយនឹងមានអំណរសប្បាយនៅឯស្ថាន- សួគ៌ នៅក្នុងវត្តមាននៃព្រះជាម្ចាស់ និងពពួកទេវតាបរិសុទ្ធនៅលើមនុស្ស ម្នាក់ដែល បានទទួលការប្រោសលោះ..គឺជាអំណរដែលសំដែងចេញជាទំនុក នៃដ៏យជំនះ របស់ព្រះ ។

† ចប់វិស្វកម្មនៃអំណរ †

ជំហានទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ
STEPS TO CHRIST

យើងសូមថ្លែងអំណរគុណ យ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះ លោក រិច្ច រ៉ូបិន (Elder Robin D. Riches) ប្រធានគណៈសហភាពនៃគណៈថ្ងៃទី៧ ភូមិភាគអាស៊ីប៉ែកអគ្នេយ៍..លោកស្រី យូឌី អែតខែន (Judy Aitken) ប្រធានបេសកកម្មគណៈថ្ងៃទី៧ភូមិភាគអាស៊ីប៉ែកអគ្នេយ៍ លោក ដានីយ៉ែល វ៉ល់ផែរ (Pastor M. Daniel Walter) ប្រធានគណៈបេសកកម្មប្រចាំស្រុកខ្មែរ លោក ទូច រដ្ឋា (ជាអ្នកបកប្រែច្បាប់ដើម) គណៈកម្មការសម្លេងព្យាករខ្មែរ (Cambodian Voice of Prophecy’s Committee) និងបងប្អូនជាច្រើនទៀតដែលជួយជាយោបល់ក្នុងការបោះពុម្ពផ្សាយ ជាពិសេស លោកប៉ាស្ទ័រ ហ្សេមស៍ ចាន់ឡាដុក (James C. Dok) និង ប៉ាស្ទ័រ វ៉ាន់ ឡាង (Lang Van) ។

សៀវភៅនេះជាប្រទីបបំភ្លឺផ្លូវ ឱ្យយើងបានយល់ពីបំណងហឫទ័យរបស់ ព្រះនិងស្គាល់សេចក្តីពិត ហើយនិងបានចូលមកចំពោះព្រះ ដើម្បីបានទទួល សេចក្តីសង្គ្រោះ ។

សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះពរដ៏បរិមហាប្រសើរដល់លោកអ្នកអាន !
ដោយសេចក្តីគោរពដ៏ស្មោះស្ម័គ្រ

សីល សុចរិត

អ្នកពិនិត្យរៀបរៀងនិងប្រែសម្រួល

